

Jag dog i slaget vid Somme.

tagit emot av dem clairvoyanta healeren Stephen Turoff i england.

(roughly translated - grovt översatt- har du tid så korriger denna og send mej en korrigerad doc.som kan ersätta detta.)

[introvideo dk](#) | [svensk](#) | [englishintrovideo](#) | [read hele boken i pdf norsk](#) | [dansk](#) | [introvideo eng](#) [dansk](#)
[videointro](#) | [sv. alt.samme](#) på vimeo

”Jag dog i slaget vid Somme”

Detta var de första uppseendeväckande ord som klärvoajanta författaren Stephen Turoff hörde från James Legget - en soldat från första världskriget. Under de kommande två åren kommunicerade Stephen Turoff med denna soldat - och tillsammans skapade de boken SJU STEG TILL EVIGHETen. Denna talar i levande berättelser, om den uge soldatens död vid 20 års ålder, och hans liv i den andliga eller astrala plan. Boken är skriven för att dela den kunskapen att vi alla är eviga varelser - att det inte finns något medvetande förintelse vid döden. Boken beskriver mycket levande övergången till nästa nivå, och den förvirring som kan råda i detta, eftersom de inte förstår att de är döda .

Förord

Som medium har jag haft förmånen att ha flera möten med de som stannar i det astrala. (Astralvärlden). Dessa själar har lärt mig, vid detta ordbetydelser om sina erfarenheter på olika plan efter döden.

När en själ lämnar kroppen, går det först in i en djup sömn - liknande tillstånd och sedan vaknar upp på planet i det astrala världen som passar denna själ. Jag får ofta frågan att fördjupa ordet plan, och svaret som kommer närmast är att det är ett vibrationsstadium . Ljudvågor, UV- strålning från solen och strålar från en elektrisk lampa, till exempel, alla osynlig, kan de penetrera varandra, och ändå påverkar eller stör de inte varandra. Så är det med de olika nivåerna av den astrala världen.

På varje nivå finns det själar som i enlighet med sin andliga utveckling, passar att bo och arbeta just där: I min Faders hus finns många hem.

Nyligen gav jag ett föredrag på minnesdagen för stupade i verdenskrigens - och medan jag funderade där, blev jag medveten om en ung man som jag kunde se tydligt med min mediala förmåga. Jag öppnade mig för vad han berättade för mig om hans död i kriget 1914-1918. Mitt namn är James. Jim bland vänner började han och fortsatte med att berätta om sina erfarenheter efter hans död i en mycket ung - tjugo år.

På återresan kunde jag fortfarande märke honom, och när jag kom hem satte jag mej i min fåtölj för att samla mina tankar, och han närmade mej igen. Vi pratade lite om det och det, och jag tackade honom för hans hjälp under föreläsningen. Vi utbytte ytterligare några ironier ! Under de närmaste dagarna jag lärde känna denna tilltalande själ ganska bra. Vi var verkligen i samklang.

En dag frågade han om jag skulle överväga hjälpa honom att skriva en bok om hans liv - inte den korta tragiska liv av vårt plan, men om den plan han hade flyttat till efter hans död. Du har valt fel person, var min omedelbara svar. Men efter lite övertalning från Jim, och min envishet att han skulle hjälpa mig, beviljade jag ändå taga upp denna utmaning. Jag var inte

riktigt medveten om - och kanske var det också ok - hur stor uppgift det skulle vara. Men jag är glad att jag kastade mig in i det, för som Jim påpekade - Jag hjälpte honom på den tiden, jag lärde mig till och med en hel del.

Jag satte en viss tid varje dag, och med noggrant arbete tog det bokform. Jag bad om vägledning innan varje session började, och sedan närmade sig Jim själv. Jag kände att han klappade mig på axeln och hörde hans speciella hälsning: Är du redo

Det finns en viss inkonsekvens i texten, och användning av språket i boken är enkel - det beror på hur Jim kommunicerade. Han placerade bilderna i mitt sinne och lämnade till mig att tolka dem.

Vad som följer är det exakt redogörelse för Jim övergång från vår jordiska planet och hans äventyr i livet efter detta. Jag har ofta ifrågasatt om det var bra att jag ble författare till den här historien ! Vissa avsnitt är som rådiamanter, liknande den som Jim själv är, lite rått. Andra avsnitt är mer som pärlor, pärlor av visdom från tränare och lärare som hjälpte honom. Jag upptäckte snabbt att han hade mycket att lära.

Jag har gjort mitt bästa för att kedja dessa rådiamanter och ädelstenar, dessa pärlor tillsammans - och jag hoppas verkligen att deras skönhet och sanning kommer att lyfta ditt liv, eftersom de har lyft mitt.

Steven Turoff.

Kapitel 1

Det var i augusti 1914 hade jag precis fyllt arton, när kriget bröt ut, och som de flesta unga människor, var jag ivrig att gå med i armén, och jag hade tur att bli accepterad. Eller det var vad jag menade åtminstone på den tiden. Jag hade ingen aning om att jag inte skulle komma hem igen.

I november samma år, lämnade jag mitt hem, där jag hade en kärleksfull uppväxt, och kom till militärlägren i Caterham. Det var ganska svårt, eftersom jag missade bekvämligheter där hemma, och det etterår skulle visa sig vara en av de blötaste jag någonsin upplevt. Vi bodde i primitiva militärtält och hade bara en bit presenning och några filtar vardera.

Uppförandet av trebrakker till vintern hade just börjat. Vi inkvarterades i bivack och fick sova på marken tills långt in på hösten.

Vi fick nya order som innebar att vi flyttade till baracker i Chelsea. Den uppmuntrande nyheter gav oss något att fira, för det innebar att vi inkvarterades under bättre förhållanden. Efter avslutad grundutbildning, skickades vår regemente till utlandet, där vi fick använda det vi hade lärt oss.

Under de följande åren kom jag undan, många gånger, men förlorade mycket nära vänner på slagfältet, innan ödet slog till, til slut. Under åren 1916 rann min tid ut snabbt. Jag skickades tillbaka till skyttegravarna. Tyskarna beskjöt oss med artilleri. Vi väntade för attacken, som vi visades att skulle följa efter beskjutningen. Det var intensiva luftstrider, men vi slog tillbaka dem med endast en liten förlust på vår sida. Det lät som om vi skulle gå till mot attack, innan tyskarna skulle ha tid att omgruppera.

När mörkret föll, var det fortfarande tyst på slagfältet, med undantag för några granater som detonerade och upplysta natthimlen. Jag höll mit huvud nere, för de tyska soldaten skulle inte hava mycket ljus för att rama in sina mål. Plötsligt hördes visselpipan och rop av framåt - gå på dem pojkar !

Vi var fyllda med kämpaglöd, skapat av den unika kamratskap som endast sker på de villkor.

Det var nu detta vi hade väntat på. Med bajonetter fäst, så rusade vi ut ur skyttegravarna. Men för tyskarna var ingen överraskning att vi kom, de kastade allt, utom sina stövlar mot oss. När vi gick upp över ingenmansland, blev jag träffad i bröstet av granatsplitter. För timmar låg jag på marken och hade fruktansvärt ont. gryningen kröp över hela landet, och jag märkte de ändlösa raderna av män som snubblat över mig, som de avancerade framåt. På grund av förlusten av blod, svimmade jag på en gång, och kom till mig själv igen, när solen höll på att gå ner. Allt var höljt i en övernaturlig dimma. Jag bad att en granat skulle hitta mig och rädda mig ur min plåga, den outhärdliga smärtan var mer än jag kunde bära.

Jag svimmade igen. När jag kom åter till mig själv, kände jag mig groggy, men hade nästan ingen smärta, och jag kände mig inte längre trött och svag. Jag tog min hand upp till bröstet för att bestämma, hur mycket skada granatsplitter orsakat, och till min förvåning var det inte så mycket som et lite hål i min jacka. Det var helt mörkt, och jag drog mig med stora svårigheter lite upp. Jag kunde höra skott och skrik runt mig, trots att de lät avlägsna. Efter en tid, jag vant mig till detta mörker, som påminde om en tjock dimma, och inuti denna dimman såg jag mörka skuggor fladdrade fram och tillbaka. Andra skuggor låg stilla. Jag bestämde mig för att komma fram, skulle jag ej antingen fångas eller avskurnas från mina kamrater. Vad som hände sedan är svårt att förklara. Det var som en dröm, där man försöker röra men inte kan. Et eller annat, på ett sätt hindrade mig från att röra mig mer än ett par steg. Jag kände upp min frack, och upptäckte att en sladd hade fäst sig till mig på något mystiskt sätt. Jag tog tag i den och drog, men kunde inte få loss den. Jag följde den med händerna, tills jag nådde den plats där den slutade som en otydlig mörk figur. Det förvånade mig och gjorde mig illa till mods, och till och med rädd. Jag satte mig ner för att tänka igenom saker och ting där. Med handen under kinden, försökte jag under panik att ta reda på vad jag ska göra nu. Plötsligt hörde jag röster nära, och då kände jag igen en av mina kamrater, jag kallade på honom - men fick inget svar. Med svårighet fick jag mig på fötter och skrek, Jag är här ! Rösterna blev tydligare, och två skuggfigurer närmade sig.

Var försiktig ! skrek Jag när de gick tvärs igenom mig. De knäböjde vid den skuggiga massa, som jag var fäst vid, och verkade göra något med den. Jag var lite förbryllad och tänkte att det måste vara yra - men de hade åtminstone funnit mig. Plötsligt hörde jag en sorgsen stämma, i skuggorna, som säger: Han är borta, stackarn, n umåste vi antingen ta honom tillbaka. Jag undrade vem det var, de talade om och till min stora förvåning, lyfte de den skuggiga massa upp. När de började gå, drogs jag till denna mystiska sträng, och jag ropade till dem att de ska sluta, För Guds skull, vad gör du. jag ser dig, kan jag höra dig, varför svarar du mig inte?

Men det var förgäves.

(rune kommentar. Typiskt nog inser han ändå att han är död - och den mystiska sträng han talar om är den, som i esoteriska litteraturen kallas silver sladden - den eteriska energikanal som förbinder den fysiska kroppen med den andliga och denna leder vitalitet till den fysiska kroppen under den fysiska inkarnation – och anslutningen avslutas och brytes av döden).

Vidare.

Så välte orden från skuggan över mig: ' Han är borta, stackarn. Jag fortsatte att säga till mig själv, Jag kan omöjligt vara död. Jag kan höra och se, kanske inte bra, men jag kan se. Jag hoppades och bad att de tog fel. De stannade vid en låg byggnad, alltmer de bär figuren, som jag var fäst vid.

En ny röst talade: Du ska inte komma hit med honom, han har varit död en tid Sätt honom

med de andra som ska begravas. Jag kan svagt minnas orden i begravningsceremonin- och sedan bara tystnad. Skuggorna vände sig för att gå, och sista gången jag hörde min väns röst: Han var en bra och hygglig kille.

Rösterna småningom dog bort i dimman, och jag hörde inte mer. Jag lät mina händer glida sakta ner över mitt ansikte och min kropp. Jag hade hela tiden en kropp, men de måste hava begravat något, eller på annat sätt. Vid den tiden började det gå upp för mig att jag kanske var riktigt död. Jag var fruktansvärt förvirrad och rädd. Jag undrade vad i hela världen nu skulle hända. Om jag var död, vart var då himlen? I desperation började jag snyfta högt och utbrast: . Käre Gud, hjälp mig, jag vet väl att jag aldrig gick i kyrkan, men jag försökte sedan att vara en god människa.

Märkligt nog ändrat min rädsla då till ilska. Hela min kropp började darra. Jag ville desperat komma loss från denna sträng, och mitt sinne gav mig styrkan att göra något åt det. Jag tog tag i den och drog.

Det är inte lätt att beskriva vad jag kände då. Den spred sig en lätthet i min kropp och själ, och jag kände mig redo för första gången sedan jag hade drabbats. Jag var fri nu !

Jag tittade och tittade mot den plats där stridsropen kom från. Jag kunde se många springa och falla. Några stod, andra bara ligga. Jag läggde särskild vikt vid ett tillfälle. Och när jag tittade, såg jag en fin dimma rinna ut ur kroppen och formas till figuren av en man som svävade över den mörka massan. Något häpen, antar jag att det var samma sak hade hänt mig. Så jag kunde se han som hade en tunn silversträngi bunden vid eller i samband med skuggan nedan. Jag fortsatte att observera vad som hände. Mannen började att flytta omkring och slåss. Som jag, var han tydligen inte klar och kunde förstå vad som hände. Jag tänkte: Stackars kille, det minsta jag kan göra är alltså att försöka hjälpa honom på något sätt.

Det tog inte lång tid för mig att nå ut till honom. När jag närmade mig, hörde jag honom gråta när han kämpade. Jag ropade, ingen panik, jag ska nog hjälpa dig. Samtidigt tänkte jag: Gud vet hur, eftersom han är mycket större än mig. Han iakttog mig och skrek: Hjälp mig partner, vad har hänt mig

Ja, du ser, jag tror att vi är döda ! svarade jag.

Nu var inte dum, ropade han. Hur kan jag vara så? För jag talar jo till dig, hur kan jag så vara död? Vem som helst veta, att när man är död, så är man död.

Du, tänk dig lite om, sa jag. Kan du flytta bort från den plats där du står? Plötsligt kröp ett uttryck av skräck på hans ansigt. Nej, svarade han, jag kan inte. Det är något som håller mig fast. Jag tycker att det är en slags linje.

Jag satte mina armar runt hans bröstorg. Drag. Dra nu ! Jag skrek. Med en gevaltig ryck kom han fri från den mörka skugga som låg på marken. Han kom mycket snabbare av från hans mörka figur, än jag blev fri från min. Jag vet inte hur eller varför, men det gjorde han. Han var fri, och så var jag också. Så började vår resa in i ett nytt liv.

Mitt namn är James men mina vänner kallar mig Jim, sa jag. Han svarade: Mitt namn är Bill, Bill Barnes. Men mina vänner kallar mig björnen. En enkel blick på hans kropp förklarade varför. Men trots sin storlek, så var rädsla i hans ansikte och förvirring i hans ögon. Låt oss prata, sa han. Vi började gå, och jag förklarade hur jag hade kommit till denna plats,

och hur jag hade sett hans ankomst. Det är klart löjligt. Jag kan inte vara död ! säger Bill. Jag har en fru och tre barn. Vad kommer de göra utan mig?

Jag vet inte, sa jag, jag vet att det bara inte. Men det måste finnas en förklaring till allt här. Vi fortsatte att gå.

Som jag ser det kan vi inte vara de enda som är döda. Det måste finnas andra.

har du märkt att här är varken ljus eller mörk, bara dimmigt? Jag vet inte om det är dag eller natt, eller vad klockan är.

....helt enkelt för att inte tala om vad som händer.

Jorden under våra fötter var hård. Ljudet av kriget lät mer och mer avlägsen. Vi gick tillbaka genom dimman. Jag stannade och vände sig till Bill. Jag tror att vi har gjort fel, och jag vet inte vilken väg att gå. Men Bill var inte lyssnade, han tittade åt ett annat håll. Vad är det? frågade jag.

Det finns nogon som bär lampor ut mot oss, sa Bill. Kanske det betyder något. Långsamt blev det mer kraftfull, och jag hörde röster inne i ljuset. Hör du det, Bill? viskade jag.. Ja, jag kan Det finns människor bakom ljuset. Titta -. Finns det en hel del människor, kanske de kan hjälpa.

Jag skrek, Hallå där ! Kan du se oss? Ja, kom det svarta. En officer steg fram med en man som var klädd i ett plagg som jag aldrig hade sett förut. God dag, sir. Kapten, sa jag. Kan du berätta vad som har hänt och var vi är? Officeren svarade:

Allt kommer att förklaras senare. Ni Måste först ut härifrån,

Vi följde kaptenen och den märkliga man som bär ljuset. Längs vägen stannade vi då och då för att få kunna hjälpa flera av dom som var i samma situation som oss. När vi fortsatte framåt, lyftes dimman, och jorden var mjukare under våra fötter. Scenariot började att förändras, och nu kom träd i sikte. Det fanns ingen sol, men det var varmt. Vi fortsatte och jag märkte områden med senig, grön - brun gräs och några delvis skadade byggnader, som jag förmodade hade kommit från kriget.

Vi kontaktade en stor barack, där en grupp unga soldater väntade nervöst vid dörren. Jag vände mig till Bill för att fråga vad han tyckte om det här. Men han log. Jag frågade, Vad är så roligt? Han svarade: Jag tänkte bara om det är här, dom ger ut harpor och vingar. Så jag hoppas att de är tillräckligt stora för mig !

Nu får du inte lura dig själv, soldat ! svarade en röst. Vi vänte oss, och där stod kaptenen. Han fortsatte: Du kanske har en idé om vad det är som har hänt dig, men låt mig bara göra det klart - vi är alla döda, åtminstone från den fysiska världen. jag har varit här en bra bit av tid. och hjälpt många människor som nå måste anpassa sig till sitt nya hem.

jag vet att du har en massa frågor, som jag försäkra er att de kommer att besvaras. nu vill jag att ni alla går in i byggnaden, där det finns sittplatser. Och enkelt luta dig nu tillbaka och koppla av.

kapten gick iväg med mannen med ljuset.

Vi hamnade i en stor, bullrig hall fylld med hundratals stolar med män, men också några kvinnor. Några pratade, skrattade eller grät. Några satt helt stilla och stirrade rakt fram för sig. Det fanns ett pallen i den främre delen av auditoriet. Jag vände mig till Bill och sade, Jag hoppas att vi får svar på våra frågor.

Plötsligt var det musik i luften och tystnaden sprids i sadeln. Jag kan inte beskriva ljudet, men det var vilsam och lugnande. Jag kunde se rädslan försvann gradvis från Bills ansikte. En påfallande frid lades till alla. Efter tio eller tjugo minuter slutade musiken.

En hög tjänstemans röst kom från podiet: God dag till er mina damer och herrar Jag heter Marsh, och jag vill förklara för er lite om platsen här Du har säkert märkt nu när det är gjort något för dig, du, du, har bytt bostad och har nu också väl känt att denna plats är den helt riktiga.

Du är i mellan tillstånden mellan himmel och jord, det kallas det astrala planet, men låt inte deras sinnen blir mörkt just nu, det är en plats där du kommer att vila och anpassa dig till de nya omständigheterna. Det är som att gå till skolan igen. Du har mycket att lära här. för att överträffa denna nivå, har det varit en chock för många av er, eftersom ni har sett att livet går vidare.

det som kallas döden är helt enkelt att byta bostad.

Rummet som du är i, är en av många som har fastställts på lägre astrala planet för att hjälpa dem som dör i strid Här får du hjälp att acceptera detta övergångstillståndet i deras liv Du undrar kanske om fienden. -. om detta händer mig, hur är han. Men Gud visar ingen partiskhet. Senare kommer Du att inse att alla är hans barn .

När du lämnar denna platsen här, kommer ni att delas in i grupper och hyses. Varje grupp kommer att vara kopplade till en person som du kan prata med. Du lär dig att använda sin viljestyrka, för det är den enskildes vilja, som måste bli stark i det här livet. jag skulle vilja att ni kika bakom på sina stolar. det finns siffror och tal där som du bör komma ihåg när du lämnar rummet. jag kommer att vända sig till dig igen senare, men nu kommer jag att säga adjö.

Vi hittade vår väg till en utgång. Jag tittade runt för att hitta Bill och såg honom bakom mig. Är du okej, Bill? frågade jag. Visst, Jim. Nej Vilken tal har du? frågade han. Är det inte konstigt, jag har 1901? svarade jag. Det passar med min mycket. För det första får vi ett nummer, när vi går in i armén, och nu ett när vi är döda, vi får en slik igen.

Jag blev avbruten av ett rop: Vem som helst med ett nummer mellan 1900 och 1950, vänligen följ mig. Jag tittade upp och upptäckte att rösten tillhörde en sergeant. Jag anmärkte till Bill: Vi kan inte ens glida ifrån dem här. Du har rätt, sade Bill, men jag tror snarare att vi skulle gå med honom. Vi gick över vissa fält och närmade os en stor kasern.

Nu, pojkar, sade sergeanten, du kommer att få bo här ett tag nu. Der nedan hittar du sängar. Gör dig bekväm, jag kommer tillbaka snart. Sängarna stod längs båda sidor av rummet, och jag gick mot en, medan Bill tog nästa. Jag vände mig till honom och sa, Jag tror att jag går till sängs.

Jag lade mig ner på sängen och började slappna av, medan jag tänkte.under de senaste timmarna. Och det fick mig att tänka längre tillbaka

Skulle vilja veta om min mamma vet att jag är död. Hon krossas när hon hör det. Hon ville inte att jag gick in i armén, men jag ville inte lyssna. Åh, mor - sådan något dumt ! Om jag bara hade lyssnat, skulle jag inte vara här nu. Jag kan inte ens säga att jag lever och ändå död. Jag kunde känna att jag höll på att bli ganska deprimerad när jag hörde sergeanten röst. Man skulle kunna tro att han hade läst mina tankar.

Lyssna grabbar, sade han, kan jag få er uppmärksamhet? Ni har mycket att lära, och ju snabbare du kommer igång, desto bättre. För det första kommer du att sakna dina nära och kära. Det kommer att ta lite tid att få komma över saknade känslan, men med vår hjälp och deras självkontroll, får du lära dig att behärska dessa känslor. jag kommer att lämna dig nu, så du kan vila, men jag är tillbaka om ett par timmar.

Med dessa ord gick sergeanten.

Jag var trött, så jag lade mig på sängen och somnade. (märk at När du sover på astralplanet överförs medvetandet till den högre astrala eller mentala kroppen). Vidare.

Jag vaknade igen från sergeantens röst, upp, alla. Nu är tid att komma upp. Kom igen ! Hela gänget ur sängarna. Jag kände mig pigg och lugn efter att sova. När jag kom upp ur sängen, gick det upp för mig att jag verkleggen hade samma kläder på som när jag kom, men konstigt nog luktade antingen det eller jag.

Bill skrek, Är du okej, Jim? Jag tittade på honom, Ja, partner. Jag mår bra, men jag spekulerar om vad som nu ligger framför oss. Hur mår du? Inte illa, svarade han. Det tog mig ett tag att somna, men jag gör det otroligt bra med tanke på att jag är död.

Jag minns att jag sa att han var något av en gycklare. I samma sergeanten kom och skrek: Låt oss få ut två och två i rad Det tillåter inte lärarna att vänta. Nu kör vi, tänkte jag, när vi marscherade ut.

Jag kunde inte låta bli att notera den ängsliga uttryck på allas ansikten när vi närmade en kyrkliknande byggnad. Vi gick in och satte oss. Framför oss fanns ett altare, ett bord och två stolar. Vi kom inte vänta länge innan kaptenen sa: God dag, I herrar Om du har glömt bort mitt namn, det är Marsh - Kaptan Marsh, jag kommer inte ens tala, men kommer att lämna ordet av någon som har varit i den här världen mycket längre än vad jag har. Någon har utvecklats för att leva i de högre planen av den astrala världen. vad du snart kommer att vittne, kan komma som en chock för dig, men det är helt naturligt här.

Allas ögon var på kaptenen, och alla undrade vad som höll på att hända. Plötsligt kom en virvlande dimma, den kom som från ingenstans. Det började att forma till en mans karaktär och skimrade från topp till tå, som det tog konkret form. Framför oss stod en man, man bare för en stund sedan hade bara varit tomt utrymme. Jag såg mig omkring för att se hur folk reagerade. Jag tror att de var lika förvånade som jag. " skulle vilja veta vad de kan hitta på, tänkte jag.

Ni herrar, sade kaptenen, Jag lämnar dig nu till läraren.

Jag har självklart deras uppmärksamhet, sa läraren. Jag kan inte tänka mig ett bättre sätt att få det än med en imponerande entré. Först vill jag berätta om den nya omgivning. Ni är på den fjärde av sju astral plan. Varje plan skiljer sig från de andra genom sin manifestation, densitet och vibrationshastighet och i sin grundläggande väsen. deras fysiska kropp förändras på ett sätt som bestämmer deras andliga tillväxt, vilket är vad en själ är alltid söker. Många av folket svälter bokstavligen deras själar och tillåter till exempel sina sinnen att vara fullt upptagna och dominerad av materialism.

Själen uppmuntras hela tiden att se upp - inte tillbaka. Den måste bära hoppet och kärleken till livets roder. Det är inte alltid lätt. Även med mycket arbete lever ni inte alltid upp till dessa ideal, men att sträva efter det, är alltid ett steg i rätt riktning.

Mina kära vänner - de som dog i kriget, och deras medvetande har skapat hat mot fienden, precis som fienden har ett hat mot dig. Men du är dina tankar, och när dessa tankar är fulla av hat, håller det tillbaka deras utveckling. Din värsta fiende är dig själv, inte de soldater du möter på slagfältet. Det är på slagfältet i livet, som man ska uppbygga sin karaktär som en fortsättning till nästa fas.

Som det är nu, har du kastats in i denna värld för tidigt - som ett äpple som har plockats innan det var moget. För många av er, är det precis det som det är, denna tidig död - en bitter smak. Så det är vår önskan att hjälpa till med mognaden av din individualitet, att deras själar kan utvecklas. Sök inte utanför dig själv, eftersom många av svaren finns inom det egna inre jaget. Nu vill jag att du ska koncentrera dig på vad jag säger. Du har lärt dej att det finns sju nivåer, och även du har sju kroppar. En av dessa var den fysiska kroppen som du tog i från, när du lämnade det jordiska planet. Här på fjärde astrala planet, din kropp är i processen att lära sig att svinga i enlighet med vibrationerna här. De är finare och snabbare än de på det jordiska planet. Detta förklarar varför det här är precis lika påtagligt och verkligt som på jorden. Vi hjälper dig att anpassa och förena dig med vibrationer i din nya omgivning.

Du är i den andra fasen av ditt medvetna liv, och sedan den tredje och fjärde nivåerna är bara något finare än det jordiska planet, strävar vi att du går vidare till den femte. Detta kommer att ske när du har förfinat sina mentala och känslomässiga vibrationer. Jag kommer från sjunde våningen, där substansen vibrerar snabbare och är mer raffinerad än här. Du undrar kanske hur det är möjligt för mig att besöka deras plan.

Svart är lätt. Jag har lärt mig att sänka mina vibrationer, så jag kan jobba på lägre nivå och med hjälp av min hjärnkapacitet, kan jag minska dem tillräckligt för att förverkliga mig här och prata med dig. Tja, det måste vara tillräckligt som första föreläsning. du kommer att tänka tillbaka på dessa ord, när du börjar att ta sin första lektion under övervägande. Det finns ingen anledning att göra anteckningar här. Måste den Högsta Anden välsignar dig, tills vi möts igen.

Med dessa ord läraren började dematerialiseras framför våra ögon. När han var borta, tänkte jag på hans märkliga förklaringar. Många av dem verkade som något ur en sagobok. Jag hade så mycket att lära mig och kände att jag förstod så litet. Kaptenen stod upp och frågade om det fanns några frågor, och några höjde handen.

Kaptenen pekade på en ung man som stod upp och sade, Mitt namn är George Taylor. Finns det en Gud hr. Kapten? Kaptenen svarade: Ja, George. Det finns en Gud, och vi kommer senare att berätta om Guds kraft, som är i allt.

Sedan pekade han på en som satte sig bakom. Han ställde sig upp och sade:

Mitt namn är Tom Richardson. Skulle det vara möjligt för mig att se min fru och prata med henne, sir. Kapten? Jag kunde genast märke till oro i denna själ.

Tom, sade kaptenen, du säger att du kommer att tilldelas en särskild handledare som kommer att lära dig hur man kommunicerar med dina nära och kära.

Tom stod och skrek, Det räcker inte, eftersom jag vill se henne nu. Han tittade ner, tog händerna framför ansiktet och grät som ett barn. Det räcker, soldat, sade kaptenen.

Kontrollera dig själv. Jag märkte en stark vilja i kaptenens röst, men var också full av förståelse och medkänsla. Tom höjde huvudet: Ursäkta mig, sir Kapten Jag vet inte vad som kom över mig.

Kaptenen sa: Jag förstår mycket väl hur du känner så. vi alla går igenom det på ett eller annat tillfälle, men jag kan försäkra er att ni kommer att bli bättre Jag lämnade två barn, den äldsta var bara fem, men jag vil kunna kommunicera med dem och min fru med hjälp av en andligt medveten människa på jorden, som kallas ett medium.

Deras ledning kommer att ta med sig denna information i sina praktiska lektioner för att hjälpa dig genom de olika stadierna av ånger, som de flesta av er kommer att uppleva i

mellan. Men jag tror att vi måste sluta nu, herrarna. Om går ut, kommer du att finna din sergent som väntar på dig.

När vi var avtrådt, gick vi tillbaka till våra hus. Jag lade mig på sängen och försökte förstå allt som hade sagts. Det tog så mycket upp i mitt huvud att jag blev snabbt trött. Jag slöt ögonen och föll genast in i en djup sömn. När jag vaknade kände jag mig mycket starkare, stark på ett sätt som jag aldrig hade upplevt tidigare. Gud, hur är det underbart att vara vid liv, tänkte jag. Jag skrattade högt för mig själv, Vad är det jag talar om eftersom jag är död! Och ändå kände jag mig mer levande än någonsin tidigare. Jag gick fram till fönstret, tittade ut och tänkte att det aldrig visst blev mörkt här, för vi hade ändå dagsljus. Jag gick tillbaka, satte sig på sängen och påminde mig utan svårighet vad läraren hade sagt tidigare. Det var konstigt eftersom jag aldrig hade haft ett bra minne. Jag tittade på Bill som ständigt sov. Jag lät honom vila.

Efter att ha suttit en tid och var uttråkad, insåg jag plötsligt att jag inte hade sett annat än den stora salen. Det borde ju vara mer här. Jag gick till dörren och öppnade den försiktigt för att inte störa någon. Jag gick över till kyrkan och använde det som en orienteringspunkt, så jag inte gick vilda. När jag gick, märkte jag en värme som strålar ut från alla håll. Jag tittade upp - trodde att det måste vara solens strålar. Men solen kunde inte ses någon stads som helst, och det fanns inga moln på himlen. Jag hade inte lagt märke till det tidigare, som verkligen verkade mycket främmande nu - men återigen, det var inte konstigt på här stället? När jag gick vidare, jag såg andra människor. Det var unga människor som gick hand i hand, hade de tydligt funnit varandra, efter att de hade kommit hit. De såg riktigt glada ut!

Vid närmare eftertanke kom jag på att tänka att jag aldrig hade haft en riktig flickvän, men vad jag inte hade försökt, skulle jag inte missa. Det var så vackert en dag. Jag gick till buskarna i närheten. När jag närmade mig såg jag att träden var mycket stiliga och uppräta. Påskliljor och klocka blommor som växer mellan varandra under träden, de trivdes på gräset i en härlig crescendo av färg. Luften var fylld med den sötaste doft av kaprifol och lavendel.

Blommar framför mig så inbjudande, och jag satt med ryggen mot en trädstam och avslappnad. Jag märkte att träden var i full blom och speglade mitt humör. Jag dagdrömde och var på väg att glida in i sömnen, men blev avbruten av en röst.

När jag såg mig omkring, blev jag förvånad över att upptäcka en från china, eller så, som stod precis bakom mig. Var inte rädd, sade han, Jag är här för att hjälpa dig. Tillåt mig att presentera mig. Mitt namn är Chan och jag har blivit utsedd att fungera som din guide. Även om vi är av olika raser, kommer det ingen språkbarriär mellan oss.

Jag tittade upp och ner på honom och beundrade hans magnifika kläder. Färgerna var så klart att de verkade levande. Jag undrade var han var från. Från sjätte våningen, där jag bor, naturligtvis, sade han.

Du, jag sa bara nej. Hur gjorde du, vad jag tänker? Jag kan läsa dina tankar, svarade han. Det är inte nödvändigt att tala här. Du kommer också så småningom lära dig att använda dina högre röstfunktioner. Men när du pratar med mig nu? Jag frågade.

Det är klart jag gör. Även om jag kan använda mitt sinnes makt/ kraft, det betyder inte att jag vill förlora förmågan att tala. Det finns mycket vi borde ha talat om, men låt mig bara avsluta det vi började.

Sedan du kom till detta liv tog du med dig din personlighet, och alla sina erfarenheter. En av dessa upplevelser var förmågan att tala och kommunicera på jorden., förlorar du inte dina gamla erfarenheter.

Du kan inte förlora dem, eftersom de är en del av din personlighet. Livet handlar om att lyfta din personlighet och erfarenheterna är byggstenarna i personligheten.

Kan ni föreställa er en kärleksfull Gud tar ett fyraårigt barn ur förskolan och skickar den till universitetet? Barnet skulle vara helt förlorad, eftersom det skulle vara oförmögna att förstå sin nya omgivning. För att förstå detta universitetsnivå, är det nödvändigt att först gå till en dagis klass, grundskola och gymnasiet. Sedan kommer nästa steg automatiskt, och en strävan efter lärande är lätt. Det är samma sak för dig. Du kan inte gå från fysisk död och direkt till det andliga planet - övergången skulle bli för stor. Du tas genom de astrala faser. Varje fas utbildar dig till nästa. Du måste anpassa dina gamla begreppen och undervisningen du fått på jorden, men jag kommer att vara din lärare och hjälpa dig att förstå några nya begrepp.

Det första du bör lära fokuserar dina tankar genom att fokusera din viljestyrka. Så du kan kommunicera mentalt med andra själar. Den fungerar så att tanken är linjen, och viljan att bli den impuls. Lika när jorden talar i telefonen, men här kommer du. Har du kontroll över dina tankar och din viljestyrka du ska kunna skicka och ta emot meddelanden. Det finns direkt kommunikation. Tills du har lärt dig det, måste du använda ditt struphuvud. Det du har brukat de senaste tjugo åren.

Jag blev förvånad över att han kände mina overaller, och när jag var nyfiken, jag frågade hur det kunde vara så. Ja, ser du jag kan läsa ditt livsmönster, svarade han, och det säger mig allt om dig. Från det ögonblick du föddes och fram till nu.

Min Gud, Jag tänkte, Han vet allt om mig! Oroa dig inte, sa han, Jag kan läsa dina tankar, Jim. Du har inget emot om jag kallar dig Jim, är du?

Det gav en chock för mig. Nej, sa jag, jag har ingenting emot, men vad är det med det livsmönster - chat? Jag tycker det är den bästa, svarade han, jag fick inte in det nu.

Nu när jag tänker tillbaka, minns jag, hur lite jag visste eller förstod på den tiden. Senare på vägen på sidan, blev Chan och jag som far och son.

Jim, jag vill prata med dig om dina sömnvanor, och at du inte avbryter mig. Du kommer att upptäcka många positiva förändringar här. En av dem är att du inte kommer att ha någon behov eller användning av att sova. Den sömn du har haft, efter du kom hit, var en del av anpassningen. sedan din mamma först höll dig i sina armar och tryckte upp dig mot bröstet, kunde du känna dig trygg och säker. Sen gled du in i världen av sömn för att vila din lilla kropp efter sin ankomst til den fysiska världen. Din kropp var en maskin som hade användning för mat, vatten och vila för att fungera ordentligt. Sömn var nödvändig för att regenerera kroppen men ofta användes det för att undkomma dagliga åtaganden. Många tror att alla deras bekymmer försvinner med en natts sömn. Inget kunde vara längre från sanningen.

Är du medveten om att du har tillbringat en tredjedel av ditt liv sovande? Även om du inte behöver sova här, har sinnet behållit sina inlärdade mönster av sitt jordiska liv. Den fysiska kroppen sätter takten ned som svar på jordiska eller människo- klockan, hvornår det finns ett behov för sömn. Din klockas anpassar sig till vibrationerna på detta plan och sakta upplösas dit medtagna sinnen, och det kommer ge dig mer frihet. Nästa gång du får lust att sova, säger

du bara: Nej. Efter att ha gjort det flera gånger, kommer du att bryta vanan och inte längre ha användning för sömn och du vill ha det lika bra - om inte bättre.

Men jag kände mig så full av energi efter sömnen, sade jag. Stoppa och överväga det, sade han. Du kommer inte längre ha användning för sömn, men du kommer att ha samma energi som tidigare. Under Tiden kommer du att finna det nödvändigt att vila, för att smälta det du lärt dig. Men sömnen, som du lärt dig, det blir onödigt.

Mitt sinne var fyllt med Chans ord. Jag vet att det är en dum fråga, sa jag, men du säger att om jag säger till mig själv att jag inte behöver sova, så vill jag ha lika bra om att inte sova - ja ha lika bra utan det?

Det är vad jag just har förklarat för dig, svarade han i en ton som bortom någon tvekan, om att han visade vad han pratade om och att jag borde ha lyssnat bättre efter. Han frågade om jag hade några frågor. Ja, sa jag. Var kan jag få något att äta? Jag är död - hungrig.

Det var väntat, sa han skojande. Kommer du ihåg vad jag sa för en stund sedan om sömn? Det är exakt samma sak när det gäller att äta. Jag var lite förvånad över Chans ord och utbrast: Du behöver inte tala om för mig att jag inte kan äta.

Det finns en god anledning, svarade han. Livets Förhållanden i de högre världarna vilar mer på den mentala kraften än de gör på det jordiska planet. Till exempel, du har en kropp som är en kopia av den som du hade på det jordiska planet. Du har lungor som fylls med luft. Du ett hjärta som slår. Du har också en lever, njurar och andra inre organ, men de används inte på samma sätt som på det jordiska planet, för här äter du inte grov mat för att bryta den ned och bearbetad av lever, njurar, och så vidare. Här upptar vi foder eller bränsle genom luft porerna, samt genom vår andning. Det har tillräckligt för vort välbefinnande.

Jag sa, Så för att eliminera hunger smärtor kan jag bara tänka att jag har ingen användning för mat? Ett leende lyste upp hans ansikte när han nickade. Bra unge man, sade han, du har redan börjat lära dig det. Så småningom kommer det att bli lättare.

Du har bara varit här en kort tid, och allt nå ber du ting på ett annat sätt och ser saker i ett annat ljus. Din uppfattning har en kvalitet som många saknar. Det beror på, att du gick över på en sidan som ung man, att det jordiska, det materielle inte nått vara så djupt rotad i ditt medvetande - alltså du lär dig snabbt. Men du behöver fortfarande en anpassningsperiod på grund av de omständigheter som omgavs din död. Jag är dock säker på att det kommer att lyckas, när du får lite erfarenhet. Och jag försäkras er att ni kommer att få möjlighet här. Kom och låt oss gå. Jag är klar med att tala för nu och vill visa dig något av mitt liv här. Vi hittar även en del nya kläder till dig.

Jag blev så glad när han sa det med kläderna, eftersom jag hade hela tiden min gamla uniform på och var ganska trött på den. Vi gick en halvtimme före Chan pekade och sa, Vi kommer strax ovanför den marken. En annan gång kommer jag att visa dig hur du kan Använda din viljestyrka för att flytta dig, vart du vill. Med andra ord, du behöver aldrig gå, om du inte vill.

Du vill komma dit du önskar bara genom att tänka på din destination och informera dina tankar att betyda. som jag sa tidigare, det verkar tanken att en rad, och i det här fallet fungerar kommer som en magnet genom att dra sig längs denna linje. Det hela är mycket enkelt, han skrattade tyst.

Jag såg en allvetande leende ljusa upp i hans ansikte när han höll en paus. Det finns så mycket

att lära sig, tänkte jag. Alla dessa saker - att tala utan att tala, ingen sömn, ingen mat, och nu jag behöver inte gå mer. Vad händer med mig? Jag slets ur mina tankar av Chans kommando:.. Ta det lugnt jag kan läsa dina tankar Det är inte så svårt som du tror, kommer du att upptäcka att utan fysiska begränsningar kroppen, kommer du att ha många fler uttrycksmöjligheter.

Vi nådde toppen av backen och sedan en liten stad under oss. Jag tittade på Chan, vars leende tycktes säga: . Vad jag sa Det tog oss lång tid att nå staden. Det såg ut som någon stad på det jordiska planet. Det fanns hus och alla typer av företag. Den stora skillnaden mellan denna stad och en stad på jorden var att det var mycket renare här. Det fanns inga smutsiga gator och förorenad luft, och det var fredlig, utan det vardagliga stadslivet allmänt liv och rörelse.

Shop Utställning vägar var enkla, till exempel Chan förklarade - människor kan inte motstå frestelsen. Så fort saker och ting finns utställda i ett skyltfönster på jorden, ägde de. Vi har inget behov av frestelser här. Jag kom överens med hans resonemang.

Vi kom till en ganska vanlig snygg anpassad verksamhet. Det var inte mycket av stavar med jackor och byxor där. En man som såg ut som en förälder kom in i rummet där vi satt. Jag stod rätt (tolkas som militär lag) och glömde för ett ögonblick där jag var. Skräddaren började ta syfte och frågade:

Vad skulle de tycker om dem, sir.

Viss viss färg eller stil?

Nej, nej, vad du nu tycker är bäst. Men hur gör jag riktigt bra så där färg där, sa jag och pekade på en indigo i den öppna mappen testet. Jag var nöjd med mitt beslut att ta detta unika blå färg. Så fort han hade tagit målet, blev vi ombegärda att komma tillbaka efter cirka tre timmar. Jag såg att Chan också var nöjd med mitt val, även om han aldrig skulle erkänna det.

Vi ska gå någon annanstans för mer kläder, sade Chan och vinkade mig att följa. Vi gick från företag till företag, tills jag hade fyra påsar med nya kläder. Du kanske undrar om hur jag fick betalt för allt. När jag frågade om betalning, lärde jag mig att det inte var nödvändigt, eftersom allt arbete till förmån för andra. Tanken tycktes mig verkligen, var tilltalande.

Nu, Jim, är du glad för din nya kläder? frågade Chan. Jag blev så glad och sa det. Ja, svarade han. Nu kommer jag att ta dig bort till en plats där du kan bada och byta in dina nya kläder.

Efter lite vi lämnade staden och kom till vissa områden. Vi nådde en skog där Chan ledde mig över till en liten sjö som var tätt omgiven av buskar. När jag sköt dem åt sidan, såg jag att havet hade vatten från en liten bäck. Det såg inbjudande, vattnet verkade nästan överlåtaren. Chan uppmuntrade mig också: bort dina gamla kläder och hoppa i vattnet.

Det tog bara ett par sekunder för att komma ur min uniform och i vattnet. Jag kan helt enkelt inte beskriva känslan jag fick när jag kom ner i havet. Det var som om vattnet hade sitt eget medvetande. Oavsett hur mycket jag försökte trycka ner mig själv under vattnet, dök jag upp igen. Chan stod vid min uniform och det verkade som om han var i ett tillstånd av djup koncentration. Redan på avstånd kunde jag känna hans viljestyrka. Han gjorde en handrörelse, varpå det utstrålade ljuset från en palm. Ljuset sprids över min uniform, och i ett ögonblick av ljus och jämn bort.

Jag var lite skrämmd och skrek: Vad har du gjort med min uniform? är det borta hamnar jag i stekpannan, - om jag inte har den.

Du behöver inte något som påminner dig om kriget, sade han högt. Ni har lagt kriget bakom er på det jordiska planet, men din uniform var en del av det och innehöll allt mer negativa vibrationer som kan påverka dig. Det är dags att stiga upp och få nya kläder på. Jag har dina kläder.

(Lägg till ord markerar till allt på astralplanet är kopior av den på den fysiska - men i själva verket är det tvärtom - allt i den så kallade fysiska är kopierat / manifest i den första tros

bildas / planen på astralplanet R. ø - anm.)

Men jag behöver en handduk, sade jag. Nej, du är inte, svarade han. Bara få ur vattnet, så att du förstår vad jag menar.

Jag kom upp ur vattnet, se till att inte halka, och där stod jag såg i all min härlighet. Vattnet på min kropp bara gled av och jag var helt torr ! Samtidigt märkte jag en ovanlig känsla - alla mina problem hade spolats bort, och jag kände mig spännande. Jag gick fram till den plats där Chan hade lagt mina kläder och tog den. När jag är klar, såg jag för Chan. Jag är här. Hit över, skrek han från en grupp av tre.

Jag skrattade lite själv, han såg underbar ut, där han satt på en stol i ett av träden. Bredvid honom stod en stol, som säkert var tänkt mig, så jag gick och satte sig. Nu är du bättre? frågade han. Jag svarade, Ja, jag tror faktiskt. Jag känner mig riktigt bra efter badet. Hur fungerar det?

Det finns ett behov av lite mer förklaring, sade han. Du vet att din nya kropp är annorlunda än din gamla. Det är mer af ämnes/eter-energierna. Din kropp och allt annat påverkas av dessa energier. Vatten är särskilt laddad. Jag skulle vilja att ni minns något från det jordiska planet. Bilar hade användningen av ett energilagrar för att köra effektivt. Tänk på din kropp som en bil som använder ett batteri. Den astrala kroppen är en eterisk energilagring som behöver laddas när den är ute. hämta normalt tillräckligt med energi från eter för att behålla din kropp, men ibland kommer att utföra ett speciellt arbete som kommer att dränera dig snabbare än du kan få tid att ladda. tills du har lärt sig att göra det på ett annat sätt, kommer du vill bada i en av de bäckar här för att påskynda gjenoppladningsprocessen. jag tvivlar inte på att när du har lite praktisk erfarenhet, kommer du att förstå vad jag säger.

Ni har alla sett att du inte behöver en handduk. Låt mig ge er en förklaring. Våra kroppar är gjorda av ämnen / kemikalier som utvinns ur atmosfären, men på ett annat och mer förfinad tillstånd. De högre vibrationerna och den större mängd livskraft som ständigt strömmar genom oss att göra vår kropp mycket starkare, även om de är lättare och luftigare än de jordiska kroppar.

Den plan vi är på är mycket närmare Guds kraft, än det jordiska planet - så därför intar vi en mycket större mängd av denna kraft i oss. Det gäller bland annat din senaste upptäckten att kroppen kan absorbera energi från vattnet utan att dammsuga vattnet själv.

Låt mig ge dig ett exempel. Du har nästan säkert i ditt jordiska liv försöker borsta mor fönster. När du lägger den våta trasan mot glaset, så att du märkte nog att vattnet kör av vägen, men lämnade några droppar. Här kommer du inte ränder, men står med en ren och laddas kropp. Är det tillräckligt svar på din fråga?

Ja, svarade jag. Men vad hände med min uniform, och hur gick det att försvinna?

Ni har visat ganska nyfiken, sade han. Det är bra, eftersom det innebär att du verkligen lyssna på vad jag säger. Använda min vilja kraft jag kan påverka astral materia. Det betyder att jag kan bygga något eller lösa upp den i sina ursprungliga beståndsdelar. Våra stolar till exempel, skapade på det sättet. för det första ska jag tänka på stolen och behålla idén i mitt sinne när jag fokuserat min vilja om psykisk form. det tog ett subjektivt bilden i den objektiva världen genom att tillämpa strikt drog. det är så, får vi det mesta i den här världen.

Nu anledningen till att jag tog bort din uniform. Det var angripen av dina tankar om kriget. Död, förstörelse och hat, som du byggt om fienden, påverkat dina lägre jag. Din uniform var en del av dig, och även om det hade sitt eget medvetande, det kom i kontakt med dina tankar och agerade som en svamp smuts dina känslor om kriget. På vägen dit skapades en överföring mellan enhetliga och dig. Även om det inte kunde ses, det hade en effekt på dig, eftersom dina känslor dystra med hat för dina medmänniskor. Det får inte låta det hända, eftersom det skadar din andliga tillväxt.

Det är ett av skälen till att vi försöker få nya själar bort från sina närmaste jordiska

omgivning, annars skulle de fortsätta sin kamp i en lägre underavdelning av astralplanet, där ondskan regerar. Det var tur att du hittade kaptenen och hit. Annars skulle sänka element har fått tag på dig och lura dig med lägre jordiska begär som dricker, lek och kön. Du skulle då bli en slav under dessa önskningar och sakta sjunkit djupare in i den astrala materia och har skapat en egen helvetet.

Jag blev förvånad över att höra Chan nämna helvetet. Jag frågade om det fanns en sådan plats, och i så fall var det var. Jag kommer att säga, där det kan finnas en annan gång, sa han. Just nu, jag föredrar att göra det här färdigt först. Der höjder, kan du gå upp till, men det första steget börjar med de lägre stegen. Striden mellan gott och ont registreras för alltid på den lägre nivån. Ibland försöker onda att utvidga sina gränser, och det kommer att öppna konflikter. det varar inte länge, eftersom vi har kraften i det som är rätt på vår sida. Ibland går Lights Män i strid, och med deras hjälp blir det onda snabbt spred sig till alla sidor. Det ger oss möjlighet att ta fångar, hoppas vi kunna övertyga sina misstag.

Vi kan inte hålla dem länge, för sina egna onda tankar dra dem tillbaka till sin egen plan. Ibland själar är inte onda, de har gått vilse och föll i fel företag. Om bidragen, hjälper vi dem att stiga ur sin mörker och hitta ljusbanan. De själar som arbetar för att lyfta dessa förlorade varelser kallade befriare. De har till uppgift att gå till den lägre nivån, och de väljs på grund av sin högt utvecklade viljestyrka. Det kräver stor skicklighet och mod att ge sig in i den mörkaste av dessa områden. Och i de mörkaste områdena i arbets Redeemers i grupper om fyra, för att upprätthålla de fyra väderstrecken i själen, de hjälper. På detta sätt behöver det onda inte har en chans att lägga sig i vårt arbete. Själarna sparas, tas till en plats där de kan vila, och där de stannar tills de har utvecklat en mer positiv attityd och tills deras sinne öppnar sig till detta planerar högre livsinnflytelser.

Vi har en hel armé av själar som arbetar på detta sätt. Jag arbetade även som en befriare tills jag var inställd på att ta hand om ditt välbefinnande. Nu är det dags att gå tillbaka. Jag har talat länge om livet här, och du behöver för att smälta det som sagts.

Vi uppstod från de stolar, som lösta vid Chans gest. Jag bad honom att visa mig hur du gjorde det. Ja, sa han, en annan gång., Vi måste gå.

Det tog inte lång tid att gå tillbaka till min bostad. Jag hade det trevligt och så bra i mina nya kläder. Hvornår jag träffa dig igen? frågade jag. Ganska snart, svarade han. Du behöver vila nu Om du får använda till mig, så koncentrera dig på mitt ansikte och mitt namn -. !. Och se vad som händer Farväl så länge

Jag tackade honom för hjälpen. Han vinkade adjö och började plötsligt att bli suddig. På ett ögonblick var han borta. Jag tänkte: Stäng det! Här en minut och utanför nästa.

Kapitel 2

Jag öppnade dörren till stugan och tittade rakt in i Bills ansikte.

Nej, så bra att du ser ut, Jim”, sade han. Jag tycker om dina nya kläder - riktigt bra, Vad gjorde du?”

Det är en lång historia. Jag trodde alltså inte livet efter detta skulle vara så bra. Det liknar inte alls vad min mamma sa till mig. Hon lärde sig något annat i kyrkan. Vart är skyddsänglarna? Det närmaste jag har kommit till dom en kineser som komma och gå som det passar honom, men han är en hyggelig kille och har visat mig till rättes.”

sade du kineser? Bill skrattade. Ja, det stämmer”, svarade jag, men vad är det som är så roligt? Bill fick sitta ner, sådan som han skrattade. När du är klar, säg mig vad som är så roligt, befallde jag.

Han sa, Ja, du ser. Om du har en skyddsängel som är kinesiska, så försök att gissa vad min är.

Jag har kommit att tro att allt är möjligt, sade jag. Bill försökte att kontrollera sin skratt, så han kunde få säga något. Men lyssna då här. Min är indian, han kallar sig själv medicinman, och jag har upplevt en hel del med honom. Han har lovat mig nya kläder senare. Så jag får precis lika snygg som du.”

Nu skrattade vi båda. Vem skulle tro att vi hade en indisk och en kinesisk, som skyddsänglar? Vi var helt sjuka av skratt. Till slut skrattade alla i huset, även om de andra inte visste vad vi skrattade av. Det gick en tid, tills jag bestämde mig för att ligga ner på sängen.

Jag kände mig upplyft och började tänka igenom saker och ting. Jag undrade hur länge jag faktiskt hade varit där - jag hade helt tappat min tidsuppfattning. Minnet av min sista kamp hade tonat veck. Var det en eller tio dagar sedan? Det hade hänt så mycket sedan dess. Ett högt vrål förde mig ut ur mina tankar, då sergeanten stod i dörröppningen.

Han kastade en blick runt i rummet, skakade på huvudet och muttrade något om vårt utseende i ett glatt försök att få oss att känna skuld över att inte vara i uniform. Men nu är det ett möte med kaptenen, sade han. Stå upp, och kom på din plats. På en igen muttrade. , jag Vi gick till hallen och satte oss ner. Bill satte sig bredvid mig. Medan vi väntade på officerens tal, fick vi höra några ironier.

God dag till er herrar, dundrade officeren uppe från podiet. Jag hörde att ni alla kan hitta fram här, till det rätta. Det är bra. dere har alla införts för deras handledare, vars jobb är att lära dej hur saker och ting fungerar på den här nivån. Jag är säker på att det komma som en chock för många av er att deras handledare är av annan ras. vi är alla Guds barn, och vi utvecklas i samma riktning. jag kommer nu att överlämna dej till läraren.”

Välkommen vänner, började läraren, Jag har ett brev med från den högsta, som ser på er alla med kärlek. Jag skulle vilja berätta om Guds kraft som finns inom var och en av er. För er som var agnostiker i jordiska livet, övertygad om att det inte är möjligt att få tillförlitlig kunskap om den absoluta existens, kom det som en chock att du överlevde döden, och en ännu större chock att det finns en Gud. Tänk inte på Gud som en man eller en kvinna, som sitter på en tron och högdragen ser ner på dej, för att se om du är ond eller god. Inget kunde vara längre från sanningen.

Gud är anden bakom allt liv. Hans makt/ kraft är allestädes närvarande. Gud har hållt i dej liv och krönt den med ett medvetande, eftersom det kommer att utveckla individualitet. På så sätt kan man säga att vår Guds gåva är vår egen medvetna individualitet, som inte kan tas ifrån oss. Du kan då fråga varför du inte var medveten om detta under ditt jordiska liv.

Från det ögonblick du föddes, var du omgiven av materiella ting som skulle upprätthålla din fysiska kropp och själ. Så småningom blev du omgiven av allt materialet, och sinnet blev som en betongvägg, eftersom deras konkreta tankar anpassas till de omständigheter som du växte upp under. När den här muren en gång har blivit byggd, hindrar den en del av det andliga solljuset att komma in i deras liv. Du kommer då inte att känna igen något bortom den materiella världen.

Det finns vissa människor på jordplanet som strävar efter att förverkliga sina inre gudomliga egenskaper, och genom att göra så, försämrar de långsamt sina väggar, vilket gör att den andliga sanningens solljus får komma in lite. När det händer, blir de övertygade om sin sanna natur och strävar efter att använda sina kunskaper om renhet av kärlek för att hjälpa mänskligheten, genom att FÖRANDLIGA medvetandet hos dem de möter. Det har funnits många sådana upplysta själar som också har gett sina erfarenheter till en svältande värld - Jesus från Nasaret var en sådan själ. Han gjorde levande Kristus egenskaperna: styrka, kärlek, vänlighet och medkänsla. Allt han kom i kontakt med, fick något bra, för att möta honom.

Kära vänner. Du har samma egenskaper i dej, även om Kristi ljus inte brinner så tydlig. Du måste sträva så att ni kan känna igen detta ljuset och vara övertygade om din makt/ kraft. Bara tanken på detta, vill att du kan komma att ta upp denna gudomliga kraften tio gånger stärkare. Vi vill att du ska erkänna deras potential för gott eller ont. Kraften fungerar på samma sätt för var och en.

Som en växt eller blomma avger en behaglig eller obehaglig lukt, så påverkar människans omgivningen med gott eller ont. Du kan inte träffa någon utan att påverka personens själ. Du kommer att lära dej att kontrollera dina lägre tankar och använda de högre, eftersom du kommer så småningom att komma i kontakt med andra som behöver hjälp. På något sätt som vi ska hjälpa er nu, kommer du också att ha tid att dela ut hjälp i vänskap. Men lärandet är en långsam process för oss alla, för varje själ har sin egen speciella medvetandenivå och har påbörjat sin egen individuella resa genom livet.

Jag skulle vilja att ni var och en betraktar vad ordet liv betyder. Låt mig förklara det lite tydligare. Man kan inte förstöra livet. Du kan bara ändra sättet att uttrycka det. Den fysiska kroppen existerar inte efter döden, men livskraften i kroppen lever, och kommer att existera på ett annat plan. Den har helt enkelt ändrat sin vistelseort. Det är i fortfarande en kropp som lever, och ett medvetande som tänker. Du har till och med upplevt denna övergång nu. Nu skall jag berätta varför du har överlevt döden. Den livskraften, som jag har talat, er den inre Gud. Gud kan inte förstöra sig själv, för han är naturens lag som överträffar alla andra lagar - däribland lagen om fysisk död. Lagen om livet är en sammanhängande kedja av rörelse och förändring. Ingenting kan hålla tillbaka utvecklingen, det är något man kan inte komma utan om. Deras utveckling och uppstigning går genom högre och högre medvetandetillstånd, och det är deras födslorätt – och ges till dej av det högsta väsendet, som vi kallar Gud. Det räcker för nu, efter att ha berört detta stora mysterium som kallas livet.”

Läraren höll några minuters paus och frågade om vi hade några frågor. Jag tittade runt i rummet och såg att många började tala med varandra om vad läraren hade sagt. Denna chatt fortsätta tills en ung man stod upp och frågade, Kommer jag någonsin att få se honom, mr..?” Vad heter du, unge man”, frågade läraren, och vem vill du träffa?”

Ja, ja Gud, naturligtvis”, svarade han. Nåja mitt namn är Albert Ford. Alla skrattade när killen var helt förvirrad. Jag menar att han önskade att golvet skulle öppna sig och sluka honom. Men han stod. Det räcker! sa läraren. Jag vill be er för fred.”

Tystnaden spred sig i hallen, och Albert sjönk ner i stolen igen.

Läraren fortsatte: Albert, genom att lära dej själv att känna, vill du finna Gud. Som jag redan förklarat, han är inom dej. Genom att förstå detta, kommer du att erkänna att Gud är i allt och alla. Det kan inte vara något annat. hemligheten med livet är livet självt. Så småningom kommer du att förstå detta. Och när du gör det, kommer du att säga, jag har träffat Gud. jag hoppas att detta besvarar din fråga, Albert.”

Flera händer kom upp i luften. Läraren påpekade också en annan ung man, och han stod upp. Namnet är Tom Adams. Min far dog för många år sedan. Om det finns ett liv efter detta för alla, varför har jag inte träffat honom? Hur dog han? frågade läraren. Förmodligen lung tuberkulos.”

Det sätt som du dog på, förklarade läraren, har skapat en klyfta mellan dej och de som gick före dej. Sedan du i ditt jordiska liv slets bort i dina bästa år, måste din själ ha tid för att anpassa sig, de nya omgivningar, men när du är klar, kommer du att kunna komma i kontakt med dem som du var ansluten till på jorden.

I din fars fall kommer han ha mötts av de som älskade honom. De skulle ha välkomnat honom och omedelbart efter ha tagit honom med, så han kunde vila ut efter livet på jorden. Efter att ha kommit till krafter, kommer han att ha fått utbildning om sitt nya liv, på samma sätt som du gör nu. När det är dags, vill den kärlek du har för din far, och den kärlek han har för dej, automatiskt draga er samman. Där det finns kärlek, kan det inte vara bestående separation. Lagen om attraktion garanterar detta.

Jag såg ett leende på Toms läppar när han satte sig ner. Läraren hade uppfyllt vår nyfikenhet och tog bort en del av vår oro genom att svara på många av våra interna problem. Han tackade oss och lämnade oss lika fort som han kommit. Kaptenen gick upp på podiet och sade, Tack, för att ni kom. Nu kan du gå tillbaka till deras bostadsort, eller om du vill, kan du få dej en promenad. Gå nu inte alltför långt borta, killar.

Vi rusade mot utgången. Utanför såg jag efter Bill och såg att han var på väg till vår bostad.

Det var en underbar dag, så jag bestämde mig för att ta en promenad. Jag gick ifrån salen och befann mig snart i en lantlig miljö. Efter att ha korsat ett par områden, kom jag till en älv. Ett övernaturligt ljus dansade på vattnet. Jag satte mig ner för att titta på detta ljus och åtnjöt den hypnotiska effekten det hade. Jag upptäckte att om jag koncentrerade mina tankar om ljuset, ändrade det sig till bilder av mitt förflutna. Det roade mig med en tid. När jag började träka mig, kom jag i tankar av Chans sista ord: Om du behöver min hjälp, så koncentrera dina tankar på mig.”

Jag bildade genast en bild och lagde in hans namn. Det tog två eller tre minuter, sedan kom en dimma och visas. Den formades till konturerna av en man och blev mer och mer verkligt varje sekund. Slutligen stod Chan där i sina fina kläder. Han sågs lika lysande, som förra gången jag såg honom, och det värmdes att se hans lätt formade smil igen, och det allvetande leendet. Hej, unge man”, sade han. Din koncentrations makt/ kraft är bra, och jag fick snabbt dina tankar och kunde använda dem som en guide. Systemet fungerar mycket snabbt, eftersom tanken flyttas genast från en plats till en annan.

jag var rätt i min meditation, när du ringde, och kunde därför komma så snabbt.”
Meditation, vad är det? frågade jag.

Jag tror hellre jag måste sitta ner, sade han, det här kan ta lite tid.”

Med en gest materialiserad Chan en stol och satte sig bredvid mig. Det är bättre, sade han. Jag ser att du har sett på vattnets ljus. Vad har du lärt dej av det?”

Jag vet inte, men jag fann det mycket bekvämt.”

Ja, jag tänkte nog så, sade han, för det är de abstrakta tankars ljus. Genom att samla din koncentration på dessa ljus, har du börjat vägen till meditation, och sedan att meditation är nyckeln till himmelens port, skall jag hellre förklara du något mer om dess tillämpning. Det är en av de metoder för att utveckla det andliga medvetandet djupt i ditt inre väsen. För att utveckla denna inre varelse, måste du först lära den att känna igen och upptäcka dess potential för tillväxt. Meditation är ett medel för tillväxt, och det främjar utvecklingen av både kropp och själ. Den balanserar kroppen du har nu, och de mentala och andliga kroppar, eftersom du håller på att skapa dem nu.

I ditt jordiska liv och nu i detta liv, du har en förvärvat, uppövad kropp i förhållande till

omgivningen. Men du måste också utveckla din mentala kropp. Den bör agera, vårdas och göras till en fin instrument för själen. För att utveckla muskler, måste du träna för att utveckla de enskilda muskelfibrer. På samma sätt utvecklar vi medvetenheten genom att utbilda de mentala atomer. Du bör använda din medvetenhet för att kika ner i djupet. Ju mer man tittar, desto mer lär du dej.

Och din vördnad för det osynliga blir också djupare. När du var på jorden, var astralvärlden det osynliga, och din värld var verklighet. Nu är vår värld här din verklighet och du kan fortfarande inte förstå den osynliga världen som kommer.”

Jag var på väg att somna, så Chan stannade för att fråga om jag fattade vad han sa. Nej”, sa jag och försökte vara tydlig i mitt huvud. Det var mer auktoritet i hans röst, da han fortsatte. Det kommer att visas en ny mening med livet, när du får kontroll över dina lägre tankar och känslor, och denna kontroll uppnås genom att ge ditt högre medvetande stoft för eftertanke, andlig stoft väl det märket. När du strävar efter att uppnå en ren andlig upplysning, behöver du en perfekt balanserad medvetenhet och en välkontrollerad kropp, för att få frid i sinnet, om de mentala vibrationer som ständigt påverkar och påverkas av det andliga planet.

med meditation kan du föra dessa krafter under kontroll, så att du blir deras herre istället för slav.

är det tillräckligt svar på din fråga?”

Om jag måste vara ärlig”, sa jag, så förstår jag inte vad du pratar om. Han fick ett strängt uttryck i ansiktet, så jag väntade att få passet läst och märkt! Du skulle ha hört bättre efter, sade han. Jag förstår mycket väl hur svårt det är för dej, speciellt eftersom du ej växte upp med en österländsk religion. Det där kommer jag att ta hänsyn till. Der i mitt gamla land var meditation ett sätt att leva. Men försök att förstå att denna instruktion är till nytta för dej.” En listig uttryck sågs i ansiktet som säger: ' Du kommer förmodligen lära dej det Vi satt och pratade länge tillsammans. Chan förklarade något mer om meditation. Den här gången lyssnade jag mer uppmärksam. Jag hade många frågor, och Chan svarade dem, tills han bestämde att vi hade pratat tillräckligt om ämnet.

Nu, min unge vän, sade han, det har varit en bra dag, och du har klarat dej bra. Nu måste jag koncentrera mig på att arbeta med den praktiska sidan av din utbildning. Det kommer en tid när du även kommer att ge dej ut och arbeta för att lyfta själar som är på en lägre vibrationsnivåer än du. Planet under detta tätare, och det onda känner att det dras till det. Om du gör din viljestyrka starkare, är det en viktig del av din utveckling, eftersom det kommer att skydda dej från det onda influenser från denna lägre nivå.

du hade tur att inte falla för detta onda när du dog. Jag hade inte för avsikt att berätta om den lägre nivån, men när vi är inne på ämnet, kommer jag att fortsätta.”

Med en gest hade Chan producerat några velängpapper. Sedan rullade han det ut, och han vinkade mig över så att jag kunde titta på det. Han trodde att det skulle vara bra att visa mig hur det astrala planet motsvarar med varandra. Teckningen var mycket imponerande, och jag studerade den ett tag. Men ärligt talat, jag förstod det inte helt och bad därför Chan förklara för mig vad det innebar.

Du förstår, det finns sju nivåer, var och en varierar i densitet.

Varje plan bebos av själar som passar åt denna plan/frekvens, och som bestäms av deras

astralkroppars vibration och kontrolleras av deras uppenbara tankar. Det astrala planet som ni vet, **är hälften fysiskt**. Det liknar jorden i form av utrymme och plats, och tid finns här också, även om den har en mer flytande - något mindre tät - form än på jorden. Var och en av dessa nivåer har många sektioner även kallad tidszoner, och bebos av själar, som hör till den specifika tidsperioden. Många av dessa själar har möjlighet att resa från en tidsperiod till en annan, men de flesta känner sig bäst tillpass i välbekanta omgivningar.”

Jag avbröt Chan genom att fråga om han levde i sin egen tid. Ja, jag gör så, när jag har möjlighet att göra det”, svarade han. Men mitt arbete försiggår under större delen av denna period. Du kommer att se uppdelningen av detta plans invånare är lägre graderat och sorterat än på högre plan. På denna nivå är livet väldigt lik den jordiska, och ändå kommer du att träffa människor från olika länder, där du kan diskutera svåra tillgängliga ämnen med hjälp av telepati - nästan lika perfekt, som vi gör det på högre plan. Det finns två nivåer som jag saknar att prata om. Det är de två lägsta, där det inte finns några delningar. De går i ett. Jag ska ge er ett exempel.”

Med ännu en gest materialiserad Chan en lök, som han sade var perfekt för att illustrera det. Han höll upp den framför mig och började förklara hur. Den mellersta / inre delen är den tätaste. Tänk astralplanet på samma sätt. Den mellersta är den tätaste form av stoff, och varje lager av ytan blir en efter en trevligare och större.

Jordplanet är den tredje divisionen som vi upplever det, och *det onda är allenarådande över två våningar under jordnivån*. Det första planeten omtalas ofta i era kyrkor som helvetet. Det är den perfekta godhets kontrapunkt och slagfält för de onda lidelser som släpps ner från jorden. Ibland dessa onda passioner, är som ren makt/ kraft personifierad. Den skickar rötter djupt i den andra och tredje nivå. Dessa rötter får näring av de onda lidelser och hat, som föds i krig. Formerna som produceras av detta onda, ses ofta på slagfältet. Dödens Engel är en sådan form. Den levande och döende ser den som en stor skuggfigur, som förmörkar solen, när den överskuggar slagfältet. Det blir större och starkare, eftersom krigets känslor börjar öka.

Det är i sådana krig som det onda i sina lägsta formen tränger upp från helvetet och rinner ut i den andra och tredje nivån. De ondas rötter suger ström från Dödens Engel - och krävs av denna kraft, samtidigt som den trycker på för att komma till att dominera de andra planeten. De som just dödsats, används också av de onda elementen i deras försök att komma upp från helvetet.”

Jag fick rysningar när Chan beskrev ondskan på dessa lägre nivåer. Att tro att jag också kunde använts! Jag fick idén att Chan hade talat om helvetet innan. Betyder det att helvetet verkligen existerar? frågade jag. Det är vad jag har försökt att tala om för dej”, sa han. Jag har inte varit på det första planet, men jag har arbetat på gränsen till den andra. Det jag bevittnade var chockerande, men nu har jag talat tillräckligt om detta ämne.”

Innan Chan skulle ha tid att säga mer, frågade jag om han inte ville fortsätta. Det han sade var fångslande. Han fortsatte:”Ja, om du vill, och jag kommer att beskriva vad jag såg Det är en plats där onda dödliga sjunkar ner i sina olika syndiga tvångstankar. Deras själar vandrade planlöst runt i leran, som de har skapat för sig själva. En tät dimma täckte allt.

det finns inget landskap, inga byggnader, utan djupa bergs raviner, där degenererade dödliga lurar, medan den snabbt låter sig styras in i helvetet.

de lever gömda i slemmigt, beskitne platser mellan stenarna. Det finns inga djur där, för djurs själar kan inte sjunka ner i dessa djup.

Själarna har kommit till detta genom sin egen verksamhet och sina egna önskningar. När det onda behövs, använd den ibland dessa degenererade, dödligt i sin mörka armén. Mörker kan inte gömma sig från ljuset makt/ kraft, men det kan gömma sig från dem som just dödats. Det kan också dölja från dem som befinner sig på det jordiska planet - om nödvändigt i förklädnad - för att utnyttja lägre mänskliga känslor. Det händer på samma sätt som när en skådespelare sätter på olika kostymer för sina roller i olika pjäser.

Även om de är döda på det jordiska planet, längtar dessa degenererade efter den fysiska kroppens tillfredsställelse. Och de är bestämd LEVANDE på det nivå eller plan, där de är belägna. Deras önskan/ begär är mycket starkare än när de var på jordens fysiska nivå. De är förknippade med en massa likasinnade själar, vilket skapar en stark drivkraft. Detta kommer så småningom, till slut att kopplas till det jordiska planet och som en parasit på människan, som ständigt är eller lever i köttet, på det fysiska nivån.

Deras offer är likasinnade. De som utövar svartkonst, blir offer för sina egna önskningar. De som alltid är berusade och de lägsta typer av brottslingar kommer att bli offer för dessa besättande själar. De smälter samman till sina offer för att tillfredsställa sina egna brinnande längtanden. Man kan se många av dessa varelser flockas kring livsmiljöer för drinkare och runt bordeller. De väntar på att penetrera sina offers aura. Jag vet väl att jag inte ens har berättat om auror, men jag ska.”

Jag kunde inte röra en muskel. Hela min kropp var anspänd av rädsla. Chan frågade om han skulle fortsätta. Ja”, svarade jag utan mer eftertanke. När de degenererade får tillgång till sina offers aura, finns de där, tills de er ristad fri. (they stay until they are shaken free). Detta kan göres av individen själv eller av en exorcist. Om personen inte kan bli fri, tar denna kontroll över den jordiska kroppen vid att dominera den svaga själens personlighet. Besatthet är nu en verklighet med en efterföljande kamp för att komma till uttryck.

för det första hör den jordiska själ röster som säger att han kommer att göra saker som är emot och onaturlig för honom. rösterna är så dominerande att den svaga själen bara kan lyda och göra saker vilket inte är honom. När den besatte blir för dålig, brukar innkallas en läkare. i värsta fall kan patienten tas in på en institution. i desperation eller ovetenhet kallar läkarna ofta detta tillstånd för skizofreni och har ingen aning om vad problemet egentligen är.

Men kom ihåg, det är inte alla som dricker eller är kontrollerade att tillgodose kroppens önskningar, som är onda människor. Vissa har en svag vilja och ledas vilse av dem som gör det onda. Det var mitt arbete, och med andra, att hitta några av dessa förlorade, förvillne själar och förklara för dem att de själva skapat något för sig själva som skulle vara svårt att övervinna. Vi försöker också förklara för dem att de används av ett mycket starkare onskapsfald makt/ kraft, och att de kommer att lockas in i helvetet, om de inte vänder sig bort från denna väg. Generellt ger vi dem något att tänka på. Vi kallar det att så ett frö, och förhoppningsvis at det slår rot. Vi vill att de ska se ljuset och hitta sig själva.

Ingen är någonsin helt förlorad, det kan inte göras, för livsgnistan finns i allt. Men du kan sjunka så djupt att de bliver nästan utplånade. Ibland angriper de onda varelserna oss om de tror att vi har framgång, med en av sina legioner. Det är därför, at du måste lära dej att styra din viljestyrka, för det är din vilja att skydda dej och hålla dej på säker mark. Du lär dej att aldrig vara rädd. Den största fienden är fruktan själv, så du måste ha tillit till Guds kärlek och

visdom. **Mörkret kan inte röra dej om du utstrålar ljus.** Så genom viljestyrka kan vi skicka de onda varelserna tillbaka till sitt eget plan, insjunkna i sina egna onda passioner. Jag har nu förklarat för er, lite om det arbete jag gjorde innan jag fick ditt välbefinnande övergivet. Det förklarar också varför jag valt att vara din lärare. Du har också förmågan och styrkan att bli en befriar.”

Jag tycker absolut inte så”, sa jag och sprang upp för att sträcka på benen. Chan skrattade brett. Vi måste bara se tiden an, sade han. Vill du ha en stol? Ja, sa jag, Jorden är ganska hård att sitta på. I en gest kom en stol fram. Jag tackade honom och satte mig rätt. Han fortsatte: När ondskan tränger till tredje planet, händer det en konfrontation mellan de goda och onda krafterna, och vi kämpar för att skicka det onda tillbaka. Ibland har det onda mycket styrka och kan tvinga oss tillbaka, men inte för länge. Vi tar då hjälp av högre själar, som vi kallar ljusets mästare, in i kampen, och med deras hjälp, driver vi de onda armen tillbaka.

under den förvirring som uppstår när de Gemmer sig för ljuset, kommer det att bli kaos i armén, men det är inte klart med det. lysets Män jagar dem från det jordiska planet och ner på andra nivån. Deras ljus förvirrar dessa som är onda, och den slagna armén finns inte längre.

När du gick ut ur din fysiska kropp, så du en del av det tredje planet. Det är där, din berättelse börjar. För själar är det en dimmig plats - grumlat av tankar och föreställningar. Som jag har förklarat, finns det andra plan - du är på det fjärde och i den tidszon som du har det bäst med. Du försöker att anpassa dej till ditt nya liv, och när du får mer erfarenhet, kommer du att bli mer medveten om ditt sanna jag och om din inre kraft av Gud.

Du kommer snart att förbereda nästa fas i ditt liv. Eftersom vibrationerna i dina mentala atomer ökar, vill din astralkropp förändras. Som en fjäril, bryter du ut ur din kokong och går in i en ny värld. Processen är långsammare för dej än för fjärilen, men din nya värld har mycket finare vibrationer. Denna process sker på alla nivåer, från den första till den sjunde. Varje plan har de rätta förutsättningarna för sina själar i tillväxt.

Nu skall jag berätta om den vibrations- plan, där jag hör hemma. Det är den sjätte, och på gränsen till den sjunde, vilket betyder att jag ska vara redo att födas in i den himmelska sfären. Det liknar din död på den fysiska nivån och din återfödelse i detta plan. Genom mitt arbete, är andra blivit hävdade, och jag har också även arbetat för att åstadkomma återfödelse. Det är det enda sättet som finns. Med tiden kommer du också att hitta rätt arbete. Kommer du ihåg den skraddaren?”

Ja”, svarade jag. Han var en mycket hjälpsam människa. Jag skulle också ha frågat om honom och om den plats där han arbetar.”

Chan började sin berättelse: Denna själ fungerade som en skraddare i hela sitt liv, och han älskade sitt arbete, som han haft och fick möte människor, och var därmed under sina dagar på jorden glad, när han kom hit, och så ville han ha att arbeta. Det skulle inte ha varit bra att sätta honom till något annat, och så fick han ofta i uppgift att göra kläder för de nya ankomna själar, tills de kan lära sig att skapa sina egna kläder. De flesta människor har en ständig önskan att arbeta, även om deras första reaktion, när de kommer ofta är: Tack gode Gud, att jag inte behöver arbeta mer. Det håller nu inte länge, för de har hela sitt liv varit vana att arbeta. efter en välförtjänt vila, introduceras de till ett arbete som ger dem stor glädje. Alla arbetar på ett eller annat sätt, men här utförs arbetet utan betalning. det är gjort i kärlek, för de flesta människor tycker om sitt arbete.

det är ett sätt att erkänna och acceptera sitt eget ansvar.”

Jag förstår väl, sade jag. Jag skulle tråka mig, om jag hade inget annat att göra än att sitta på mina händer hela dagen. Kan jag fråga dej en sak?”

Visst”, svarade han. Butikerna vi besökte, hur var de?”

Det var en bra fråga, svarade han. Staden och affärerna är som på det jordiska planet. Vi har kopierat dem, så de själar känner sig genast hemma. För att beröva dem de saker som de visste och förstod, när de var på jorden, skulle leda till en mental obalans. Så vi är mycket noga med att skapa en miljö som liknar dem, de har lämnat. det finns naturligtvis mycket större saker här än städer, hus och kyrkor. Ditt land är också här ! England är ständigt England. en karta skulle visa att Kina är där. den enda skillnaden mellan jorden och denna plats, är vårt sätt att leva.

Jim, kommer du ihåg vad jag sa om avstånden? Med hjälp av vilja och tanke kan jag resa från en plats till en annan, även om den är helt på andra sidan jorden, på bara ett ögonblick. På detta sättet vinnas avstånd med kontrollerade tankar. Du kommer snart att få en lektion i hur du styr dina tankar.

Handledaren, vars föreläsningar du deltog, hör hemma på sjunde nivån. Han är en underbar själ som enbart fungerar som höjning av mänskligheten. I den andliga världen, har han utvecklats bortom den sjunde planen. Men när han vill fortsätta sitt arbete på lägre nivån, måste han stå under planen för manifestation, som skiljer sig från det andliga planet.

All astral materia upphör att existera på det andliga planet, här verkar bara ren ande. Skiljelinjen mellan de två är mycket trevligt, men jag kan försäkra er att det är ett värdigt mål att arbeta för den andliga nivån. Det finns många själar som håller sig tillbaka på en utvecklingsstrin för att hjälpa andra. För min del, har jag en lång väg ännu. Har du fler frågor?”

Nej tack”, sa jag. Jo”, svarade han, ”vi kommer att börja din träning nu. Om du bara vill komma upp, kan vi skilja oss med stolarna. Jag reste mig och gick därifrån, och genom hans gest försvann dom. Liksom tidigare var jag nyfiken och kom att tänka att Chan hade sagt att han skulle visa mig hur man gör det.

Så, sade han. Först ska vi besöka din bostadsort. Det finns en chans att du kan börja att resa på egen hand. Tänk på den plats där du vill vara och håll kvar denna tanke i ditt medvetande. För det andra, fokusera din viljestyrka, tänk och drar. Prova det, Jim.

Okej, sa han, slöt ögonen och tänkte på min vistelse. Det var lätt att föreställa sig det. Jag började att ansluta mig till tanken. En känsla av lätthet sköljde över mig, följt av en märklig känsla av rörelse. Och ändå hade jag inte, så vitt jag hade kunnat fastställa, tagit ett steg framåt. Det måste ha skrämt mig, för Chan utbrast. Stoppa. Du ser ut som en groda på land. Inte en chans - försök igen. Koncentrera dej något mer den här gången!

På en igen, sa jag. Jag föreställde mig min bostad och koncentrerat min vilja i den här bilden. Den här gången höll jag en klar bild i mitt huvud. Återigen kunde jag märka att jag skulle flytta. Det kändes mer som att köra ett tåg än flyga genom luften. Min nyfikenhet övervann mig och jag öppnade ögonen.

Det var det värsta jag kunde göra, jag förlorade all koncentration och sjönk omedelbart. Jag landade med något av en bula, men var så lycklig att jag landade i en buske. När jag kom på fötter igen, såg jag några damer som stod i närheten. Hej”, sa jag, medan jag borstade mina kläder. Jag tittade bara tillbaka. Detta ledde till anfall av skratt. Jag kunde också ens se det

roliga i det jag hade sagt, och var tvungen att skratta med. En av dem sade helt kort: Vi ser att du är ny här, du må bara fortsätta. De vände och gick vidare.

Nu, här är du, hördes en röst. Jag vände mig och såg Chans leende ansikte. Vad gick fel? frågade jag. Det är ganska enkelt, du tappade koncentrationen, sade han. Och det gör du inte, om du vill flytta några platser bort vid hjälp av tankens kraft. På grund av var du är, så se dej omkring. Jag gjorde som Chan föreslog. Hmm. Den liknar en park, sade jag.

Det är precis vad det är, svarade han. Du måste träffa målet. Din bostad är belägen tre kilometer åt andra hållet. Nej, men något liknande, utbrast jag, hur jag bar min hund hantera det? Jag visste mycket väl vad jag hade gjort fel, men skulle inte erkänna det.”Ja, men vad ska jag göra nu? frågade jag. Du försöker igen, naturligtvis, sade han, men vägrar att öppna ögonen nu.”

Jag var röd som en rödbeta. Jag hade helt glömt bort att Chan kunde läsa mina tankar. Tänk inte mer på det, sa han, jag förväntade mig inte att du skulle kunna göra det rätt första gången. Faktum är, som ni lyckades det mycket trevligt. Är du redo att försöka igen?” Den här gången gjorde jag exakt vad jag hade blivit tillfrågad. Jag upprätthållit en tydlig bild av min vistelse, och den här gången höll jag mina ögon väl tillslutna. Knappt hade jag lagt märke till rörelsen innan den stannade igen. Och när jag öppnade ögonen, möttes jag av min gamle vän. Var i all världen kom du ifrån? frågade Bill som med en otro uttryck uppstod från bädden.

Jag gjorde det, Bill. Jag gjorde det. Ropade jag. Jag kom hit utan att gå genom dörren. Ja, jag kan väl se”, sa han. Det är roligt att se dej igen. Du verkar vara bra med det här. Jag är glad för din skull.”

Bills läppar darrade när han lade sig på sängen. Det gjorde mig illa till mods, så jag skulle gå fram till honom för att se om det fanns något jag kunde göra. Jag blev förvånad att markera en hand på min axel och höra hvad Chan säger, Låt honom vara, han ska nog klara det. Kom ta tag i min arm. Jag har en överraskning åt dej.”

Överraskning! Vilken överraskning ! frågade jag. Han sträckte ut sin hand mot mig, och när jag tog tag i det, sade han, Blunda. En känsla av rörelse började snart efter. Den här gången var det bara mycket starkare än vad jag hade upplevt det i mitt eget försök att resa. Jag kunde märka Chans full kontroll. Och lika snabbt som känslan kom, var det borta igen.

Du skulle öppna ögonen nu och berätta vad du ser, sade jag och öppnade sakta ögonen, men det var ganska dimmigt. Var är vi? frågade jag. Använd din koncentrations makt/ kraft för att få dimman bort, förklarade Chan.

När jag blundade och tillbringade al min viljestyrka för att få dimman att försvinna. Jag log och gav mig själv en klapp på axeln. Jag gjorde det åtminstone rätt nu. Jag befann mig i mycket välbekanta omgivningar och kände genast igen mitt hem. Jag gick runt i rummet, och där hade ingenting förändrats. allt var på samma ställen och sideboarden var ständigt under fönstret. Jag vände och frågade Chan:”Varför har ni fört mig hit”

Vänta och se”, sade han. Dörrhandtag föll, och min mamma kom in och snabbt fick jag tårar i ögonen. Med utsträckta armar sprang jag mot henne, men gick rakt igenom henne. Jag vände mig till Chan för hjälp. Mentalt, beordrade han mig att sluta. Det var första gången jag hörde en röst i mitt huvud. Och det var inte den sista. Jag stannade vid platsen, och Chan kom över till mig för han kunde se att jag var i trubbel.

Oroa dej inte, min vän, sade han, Din mamma kan inte se eller höra dej. Banden mellan dej och hon går bortom döden, och på en moders sätt kan hon konstatera att du är här. Men vi

måste gå vidare nu, tills du kan kontrollera dina känslor. Under dessa besök, måste du lära dej att ställa dej in på dina föräldrars emotionella vibrationer, för de sörjer konstant över förlusten av sin ende son, och det är denna sorg som stör radiovågorna runt dem. Och det är deras sorgliga tankar som påverkar dej när du kommer in i deras mentala fält.

jag har hållit dej borta från dessa omständigheter för att ge dej tid att anpassa dig och bli starkare i dej själv.

Om du kom direkt hit från slagfältet, skulle du ha velat gå på igen. Slutligen, skulle du antagligen ha beslutat att ta dej vidare, men vi skulle inte ha kunnat bryta dig loss från familjens vibrationer. Ditt hem skulle då blivit ett fängelse, där marken var bunden till de känslomässiga förhållandena på platsen. Utan hjälp från någon som mig, eller ett medium som samarbetar med oss, kan du ha fastnat i ditt fängelse, långt efter dine föräldrars död.”

Chan gick ett steg framåt och lade sin hand på min axel. På ett ögonblick var vi tillbaka i mitt kvarter. Det verkade som om vi helt enkelt inte hade varit borta, men jag kände på grund av de flyktiga minnen som jag hade varit tillbaka på dem jag höll av.

Ja, jag sa ju att det skulle vara en överraskning, konstaterade Chan. Det var inte meningen att det ska göra dej illa till mods. Det skulle bara bevisa att du kan besöka dina nära och kära. Så småningom kommer du även att kunna resa till det jordiska planet, när du vill. Men först måste du uppnå ökad självkontroll och naturligtvis mer viljestyrka.

jag kommer att lämna dej nu, så du kan vila och tänka på ditt första steg mot friheten. Chan steg åt sidan, och på ett ögonblick var han borta.

Kapitel 3

Jag tittade runt i rummet, i hopp om att hitta någon som jag kunde prata med. Men nej, jag hade platsen för mig själv. Jag gick fram till min säng, lade sig ner och började fundera på Chan sista ord: Ditt första steg mot frihet. Han måste ha hänvisat till mina första ynkliga försök att röra mig med tankens kraft. Jag tänkte på min mor och min glädje över att ha haft möjlighet att besöka henne. Jag längtade efter att hålla om henne och berätta för henne att jag hade det bra, och att det inte finns någon död. Åh, mamma, om bara du kunde ha sett mig, ty jag har så mycket att berätta.

Tankarna gick tillbaka till min barndom. Min mamma älskade att vårda och svepa omkring mig, särskilt när jag var sjuk. Jag visste precis hur jag skulle vrida henne om mitt lillfinger - kanske för att jag var enda barnet. Hon köpte alltid vad jag ville. När hon var arg på mig, satte jag mig till henne och bad om ursäkt.

Utän min mor och jag visade det, förde mig det här beteende svårigheter i mitt liv. Detta gällde särskilt i skolan, där alla var på halsen av mig, eftersom jag inte skulle vända mig. Jag sprang hem från skolan och gömde mig i min fars redskapsbod. Jag var arg på mig själv för att jag inte kunde få dem att lämna mig ifred.

Verktyg Skuret, blev min borg och min fristad. Jag tänkte på alla de saker jag ville göra med mobbarna. Jag lovade mig själv att när jag växte upp, skulle ingen någonsin få träffa mig igen. När jag var 13-14 år gammal, lärde jag mig att ta hand om mig själv, och överraskande nog, jag fick reda på att många av dem som hade varit efter mig, ville vara mina vänner. Mamma var alltid omtänksam och fifflade om mig, när hon skulle få tid för det. Hon trodde att renlighet var bra och såg alltid till att mina kläder var snygga. Vi hade mer tur än de flesta, och så hade fadern ett bra jobb som ordförande i ett snickeri.

Han hade en mörk jacka set med väst och var mycket noga med att sitt fickur var korrekt. Och han hade alltid ett plommonstop / Bowlerhat på.

När jag frågade varför, svarade han: Ett tecken på respekt, son. Han var en typisk far för sin tid. Du svarade honom aldrig igen.

Jag levde ett lugnt liv tills kriget bröt ut. Så var alla panikliknande. Vänner och släktingar var inkallad i militärtjänst. Det hängde affischer överallt med orden: Ditt land behöver dig. Registrera dig nu. Jag var arton år gammal när kriget bröt ut, och jag visste ingenting om världen, absolut inte för att tala om att gå i krig. Men ändå, var jag ivrig att registrera sig som volontär.

Jag förklarade min far, vad jag kände, och kom med de argument som jag hade, att gå med mig grenadjärer. Låt mej tänke över det, sa han. När jag såg på min mamma, böjde hon huvudet och tittade ner i golvet - jag visste väl vad hon tänkte. Jag lämnade rummet och gick ned på krogen för en öl. Jag var där en lång tid och pratat med vänner om kriget. Vid stängningstid ledde jag hemad, och när jag kom in, försökte jag vara tyst, eftersom klockan var många.

Jag hörde min mors röst och stannade för att lyssna. Harry, vad kommer att hända med vår son nu när kriget är så farligt nära. Jag tror inte att han kommer. Titta mamma, sa min far, om det är Guds vilja att han kommer in i armén, måste han gå av. han Är inte längre ett barn, och alla män kommer att tjäna sitt land.

Jag hörde en snyftning när jag gick in i mitt rum. Mamma älskade min far och mig högt och skulle göra allt för att hålla på till oss båda. Fadern hade en annan inställning till livet. Han krävde och fick respekt, men bakom hans grova yttre var han en mycket hängiven far. Han var chef för huset, men det var min mamma som såg till at allt var i ordning. Om det hände henne något, skulle pappa vara helt förlorad. Han kunde inte ens laga en måltid, för inte att tala om att helt enkelt reda en säng.

Det gick flera veckor. I oktober förra året fick jag ett brev med information om att jag hade godkänts och att jag skulle anmäla sig till tjänst i Caterham 6 november. De få dagar jag hade kvar, gick allt för snabbt. Mamma bad mig att gå med henne till kyrkan, trots att hon visste att jag inte brydde mig om det - inte för att jag inte trodde på Gud, jag trodde det var bara dumt. Dessutom skulle jag vilja bruka all min lediga tid med vänner. Jag jobbade fem en halv dag i veckan, så jag hade inte mycket tid för mig själv.

Jag visste att min mamma var fast besluten att jag skulle till kyrkan, så jag beviljade. Prästen nickade när han såg mig i kyrkan. Han måste ha varit förvånad över att se mig. Jag lyssnade på predikan och sjungade med till några psalmer. Efter gudstjänsten, knäböjde min mamma ner och med tårar rinnande ner för kinderna bad hon: Käre Gud, ta väl hand om min pojke. Jag knäböjde också och lade armen om henne, Det händer mig inget. På heder, det gör det inte.

Sedan kom dagen då jag skulle säga adjö. Mina föräldrar tog mig till stationen, och jag var på väg för en massa kramar och tårar. Jag kommer nog ihåg att skriva, Jag grät, när tåget började gå. Vi var många i kabinen som antingen var frivilliga, eller hade tagits med för att slåss för kung och fosterland. Jag är säker på om vi hade vetat att det skulle vara sista gången vi såg vår familj och vänner, så hade vi inte dragit. Men när jag nå har kommit till nästa liv,

har jag lärt mig, att ett deltagande i händelser såsom krig är förutbestämda. Jag skrev flera brev till mina föräldrar om mina framsteg och tragedier på slagfältet. Resten är berättad.

Mina tankar avbröts av att det fanns några som skakade min säng ymnigt och sade: Stå upp då, din sova gris.

Det fanns bara en som hade en djup röst. Jag öppnade ögonen och såg Bill stod där ganska så fint klädd. Hej Bill, du har sedan ändrat utseende. Det är en söt klänning, du har fått. Vad gjorde du? frågade jag.

Lite av allt, sa han. Jag har varit på att agera och har suttit och pratade länge med honom indianen. Han så visst en intressant kille. Vi pratade länge om den plats där han hör hemma. Vart var du? Du var här en sekund och nästa borta.

Chan tog mig på ett besök till mina föräldrar, sade jag. Det var verkligen en överraskning - det sista stället jag förväntade mig att besöka helt enkelt, och titta på dem sätta humöret upp, men det förde också minnena framåt och jag saknar dem, men nu vet jag att en dag kommer då vi skall vara tillsammans igen. Under tiden jag har mina minnen.

Jag kunde se att jag fick samvetsqual, så jag frågade Bill om han ville gå en promenad och sa, Jag vet om en park inte långt härifrån. Jag kommer gärna med, sade han. Ge mig bara två minuter för att byta skor, så är jag redo.

Vi promenerade över parken och stannade bara en gång för att fråga om vägen. Snart stod vi vid ingången. Så fort vi var inne, var landskapet helt annorlunda. Gräset var som flöjel och kändes så bra. Jag tittade tillbaka och märkte att det fanns fotspår i gräset där vi hade gått. Jag stannade och sakta liftade ena foten. Gräset hade en märklig förmåga att lyfta sig upp, upp igen som om jag aldrig hade klivit på det. Det fanns ett överflöd av blommor, några som plantad så att de bildade ordet Välkommen. Blomma Doften var förtrollande och fick mig att känna lugn och glädje.

Jag vände mig om och frågade Bill om han kände på samma sätt. Ja, En härlig plats, konstaterade han. skulle vilja veta, hur de bar sig åt för att göra det. Jag vet inte, sa jag, men låt oss gå vidare.

Det fanns många människor i parken, någon gick arm i arm, andra satt i grupper och diskuterade. När vi gick förbi en grupp unga kvinnor, hörde jag en ganska slumpmässigt intensiv diskussion. Typiska kvinnor, tänkte jag. Jag påminde mig själv om, att människor är olika. Och denna plats visades inget undantag. Vi fortsatte vår promenad och kom efter lite snart till en stuga. Dörren stod öppen, och sedan jag blev nyfiken, tittade jag in.

Der satt en pojke och ordnade med krukväxter. En trädgårdsmästare tror jag. Man verkade vara glad för hans arbete. Han vände sig om och hälsade oss, men inte på det vanliga sättet, för hans läppar flyttade sig inte. Istället ekade hans röst i mitt huvud. Jag vände genast till Bill och frågade om han hade hört det.

Ja, sa han, Jag hörde hans röst i mitt huvud. Hur i hela världen gjorde han det?

Jag har upplevt det en gång med Chan, svarade jag, men jag trodde att alla på detta planet använde sina stämband för att tala med. Trädgårdsmästaren stod upp och sköt sin stol under arbetsbänken, log och sa i förbigående något om att det borda rensas upp. Han vände sig om och talade till oss igen, men denna gång på ett normalt sätt.

Om du tror att alla här bara talar med att använda struphuvudet, har du fel, min unge vän. Många kan och även använder båda teknikerna för att kommunicera med. För min del,

eftersom jag tycker om att titta på och ta hand om parken, precis som jag passar och passar mitt sinne - och övning ger färdighet Men vad kan jag göra för er -. herrar?

Jag tror att Bill och jag hade samma fråga av ilska, eftersom vi talade på en gång, men jag avslutade meningen:?. Hur har du gjort parken så vackert det måste ha tagit en evighet att skapa en sådan skönhet

För det första, skapade jag inte parken, sade han. Men jag var ändå med att hitta rätt ställe. Resten gjordes av själar från det sjunde plan -. De skapade parken med hjälp av sin viljestyrka. Det enda syftet med parken är att ge människor som dej, en bra upplevelse.

ändå jag arbetar på detta plan, är det inte mitt hem. Jag trodde nog att du inte var en av oss, rök det ur mig. Jag rodnade när jag upptäckte vad det var jag hade sagt.

Det är okej, sa han, jag vet exakt vad du menar. Du har rätt. Jag hör inte hemma på den här nivån. Det finns många sätt att arbeta, och så hjälper jag till. Jag älskar det här jobbet. Jag har tittat efter denna parken i många år nu, och varje dag är som den första.

Det låter intressant, sa jag. Men jag var fast besluten att ta reda på hur parken hade skapats. Trädgårdsmästaren måste ha hört mina tankar, för han avbröt dem med en förklaring om parkens ursprung. Det hela är baserat på kärlek, sade han. Det var kärlek som skapade det, och det är genom kärlek som den är bevarad i den form som du nu ser Om denna kärlek för ett ögonblick försvagades, skulle parkera dö bort i sina ursprungliga beståndsdelar Högre själar har en inte liten kreativitet. Utan naturligtvis, inte oändlig kreativitet. Endast Gud kan bevara det som han har skapat i al evighet. Såg du vill se några av parken?

Ja, väldigt gärna, svarade jag och vände sig till Bill som nickade. När vi gick genom parken, märkte jag att det inte fanns några vägar. Gräset hade en eterisk färg och konsistens. Här och der i parken, fanns det grupper med tre. Vi passerade många blomrabatter, och varje var vackrare än den förra. Atmosfären var fylld med en himmelsk doft som fyllde varje andetag av fred. Jag tänkte på allt som Chan hade berättat för mig. Han hade rätt - Gud är ren intelligens. Jag förbryllad över denna demonstration av den osynlige Gud.

Det är ett bra sätt att uttrycka det på, sade trädgårdsmästaren, Jag har lyssnat på dina tankar. Jag hade glömt att han kunde läsa våra sinnen. Jag var helt förvirrad, som han förklarade mer om vad jag tänkt på. Senare blev jag van vid det. Vi gick över till en eikekratt med träd av olika form och storlek. Trädgårdsmästaren bad oss att vänta och gick över till en av träna. Vi såg ut när han satte en hand på trädet. Från där jag stod kunde jag se att han tillbringade flera minuter i en konversation med trädet. När han var på väg tillbaka till oss, frågade Bill vad han hade gjort.

Jag pratade med trädet, svarade han. Jag kan se att du ännu inte har fått lära, hur man kommunicerar med naturen. Bill log och inflikade: Tala med trär, vad tror du, partner? Det var mer styrka i trädgårdsmästarens röst, när han svarade på Bills fråga med en föreläsning om Guds skapelse lagar.

För det första, sade han, mitt namn är inte en partner, det är Ben. Och ja, jag pratade med trädet. Livsgnistan, av liv inom oss, är också i trär, men naturligtvis inte i samma utvecklingstrind. Du lär dig att anden kan och kommer att kommunicera med ande på alla andra nivåer.

komma ihåg att denna park byggs i kärlek, och dess vegetation är så utomordentligt vacker. allt som Gud har skapat svarar på kärlek. Träet, det kunde känna min kärlek. jag kan Naturligtvis inte ha en konversation med det, som jag kan med dig. Ändå förstår dets dimmiga medvetenhet mina tankar och reagerar genom att fullända sig för att behaga andra.

då du tänkte, vilket prakt exemplar, så växte det vid tanken. och nu Mina herrar, om ni vill följa.

Vi passerade obeskrivliga scenerier. Skönheten överträffade alla jordiska uppfattningar om himlen. Efter att ha vandrat i cirka tjugo minuter, kom vi till en stor blomma. Det fanns ett överflöd av olika färger. Varje blomma smälte med nästa - ingen var felplacerad. Det var varje trädgårdsmästare dröm. Doften från blom sängen var himmelsk, och utlöste en ström av exotiska tankar. Jag, vände sig om för att se Bills reaktion. Som jag hade förväntat, hade han en avlägsen blick i ögonen. Jag insåg att hans tankar hade lett honom till en viktig del av hans liv – en mycket glad del, måste jag skynda mig att tillägga.

Ha du det bra, Bill?

En suck kom över hans läppar.

Ja, Jim. Doften har en magisk effekt på mig. Det får mig att tänka på alla de bra saker som har hänt i mitt liv. Jag kan inte minnas en enda dålig erfarenhet. Jag är mycket glad över att vara här. Vem skulle ha trott att denna plats fanns? Om folk visste platsen här, skulle de vilja komma hit för tiden var inne.

det skulle inte vara klokt, för det verkar som om allt har ett syfte.

Jag vet exakt vad du menar, sa jag. Om alla ville ansluta sig till oss, skulle det inte finnas någon som vilja att återvända till jorden, och det förmodligen skulle inte finnas utrymme för oss alla här.

Ben gick in i samtalet: Du har rätt. blommor har en hypnotisk effekt som endast tillåter en själ att se det goda i livet. Innan kort tid kommer du att vara utan ur den negativa tankars huvudström. Ingenting har förbisetts i skapandet av denne park, från gräset du går på, luften du andas.

allt är i perfekt harmoni.

du kommer att börja höra en inre kallelse för att nå högre. Denne kallan kommer att bli som en morot för dig.

Så spännande, sa jag, men kommer du förklara för oss lite mer om parkens ursprung?

Bill twittrade med: Ja, det kommer du inte förbigå.

Jag ska försöka göra det så enkelt som möjligt, säger Ben. Som jag sa tidigare, parken blev skapad i kärlek. Den lockade åt sej, några av de mest utvecklade, likasinnade varelser som har möjlighet att använda sin viljestyrka för att skapa riktig skönhet. För det första var det en idé, och det ledde till en önskan att skapa. Redan där började idén att ta form. det lockade så ännu högre själar som lagde sin förmåga in, för att uppnå den önskade formen.

När planen hade genomförts, blev den färdigt med en välsignelse. Första gruppen skapade en mental bild av planen, idén, och fokuserade på bilden tills den var så perfekt som möjligt.

Den kombinerade viljestyrka av gruppen tog ett subjektivt bild av parken i den objektiva världen, sådan du ser det nu. Du måste komma ihåg att denna plan är doms, inte deras. Detta gör det svårare för dem att behålla parken som begrepp, även om de är väl insatta i andlig kontemplation och mysticismens vägar. Jag hoppas att detta besvarar din fråga.

Bill vände sig mot mig med höjda ögonbryn. Jag anade vad han tänkte, och sa, Det kommer förmodligen att kräva någon tanka smältning. Bill skrattade så det skrockade.

Var inte förvirrade. Du kommer att förstå allt som jag har sagt, eftersom du får mer erfarenhet. Tycker du om musik?

Ja, varför inte, sa jag. Ja, svarade han. Det är en magnifik musik scen, som jag skulle vilja visa dig.

Vi gick rakt genom parken. Ben påpekade några träd och pratade lite om dem, när vi gick förbi. Snart kom vi till en kulle med musik scen på toppen. Även om det inte fanns sol, så strålade det som en diamant. Jag gladdes för att höra musiken, för jag hade inte upplevt musik sedan jag lämnade det jordiska planet. I porten fanns det några stora, utsmyckade dörrar. De öppnades och avslöjade en marmortrappa som ledde fram till sätena. Ben vilja inte följa, men sade, Jag måste gå tillbaka till mitt arbete. Jag hoppas att du har njutit besöket.

Vi tackade honom och sade att han måste komma och hälsa på oss. Han log, vinkade och var snabbt utom synhåll. Jag vände mig till Bill och sade: Han verkade vara en trevlig kille. Du har rätt, Jim. Jag undrar hur länge han varit här.

Jag kan inte svara, Jag sa, Jag har också undrat hur länge vi har varit här. Då det aldrig är kväll, är det omöjligt att räkna dagarna, så jag har helt tappat min känsla för tid. Jag kommer att fråga Chan, nästa gång jag ser honom. jag tror att de är redo att börja.

Det var värt att vänta på - musiken överträffat alla förväntningar. Orkester ledaren låt alla krafter i sväng. Och ännu mer lovvärt var effekten musiken hade i etern. Härligt ljus bildades över musikernas huvuden, när tonerna vibrerade och skapade blå, rosa och lila färger med blix i guld som rann ner genom dem. Färgerna dansade till rytmen av musiken. Ledaren var en del av rytmen. Runt honom fanns det ett blått ljus i mellan, blix från hans fingertoppar, som han svängde armarna. Som musiken intensiverads, fick den färg som omger ledaren mer intensitet. Övergången var från ljusblått till indigo och sträckte sig långt ut från honom. Det var häpnadsväckande.

När musiken blev mer kraftfull, visats flera färger över musikerna. Det liknade att titta i ett kalejdoskop, men mycket vackrare än något jag någonsin sett på jorden. Varje musiker var i perfekt harmoni med musikern vid sidan. Vid ett tillfälle sjungande publiken. Föreställningen varade en tid, tills ledaren bugade för att tacka. Ljuset som omgavs musikerna försvann snabbt. Allt, det som var kvar, var det blå ljuset som omgavs ledarens huvud och axlar. Hela atmosfären hade åtalats och hade en underbar upplyftande effekt på oss. Vi åkte djupt lyckliga där från och fann vägen hem till våra hus.

När vi kom fram möttes vi av sergeanten. Jag hoppas, mina herrar upplevde något intressant. Hans röst lämnade inget tvivel om att han var missnöjd med oss. Jag har väntat på er för att säga att det finns ett möte, som alla är skyldiga att delta i.

Sergeanten gick fem steg framför oss och ledde över till sadeln. Han vände sig då och då för att berätta för oss hur sent vi var ute. Mötet var på väg att börja när vi kom in och satte os.

God dag, mina herrar, sade kaptenen upp från podiet. Jag har kallat er tillsammans för att ge dig några goda nyheter. Striden är över. Tyskland har kapitulerat. En vilda jubel bröt lös.

Många stod upp och hoppade runt, andra satt helt stilla. Bill vände sej och gav mig en stor kram som helt blåste mig undan. Jag flämtade efter luft och blev alldeles röd i huvudet, innan jag kunde skrika, För Guds skull, Bill, du kväver mig. Ursäkta mig, Jim, sa han, Jag var bara helt tagit bort.

Kaptenen bad om fred: Nu, nu, ni herrar. kriget är slut på det jordiska planet, och förhoppningsvis vill antalet unga själar som kommer hit falla Men vårt arbete har bara börjat – för striden mellan gott och ont... fortsätter på lägre astrala planet.

för närvarande går det bra för oss, men slut inte underskatta fienden, de onda krafterna är inte vänt ännu. de har bara bytt taktik, och kommer snart att bryta igenom någon annanstans på det jordiska planet. det kommer att orsaka många olägenheter, tills folk vänder sig bort från sitt destruktiva, materialistiska sätt. Materialismen kan bara leda till krig mellan bröder och systrar, vilket skapar utsägligt lidande för många. Låt oss hoppas att det blivit något bra av det här kriget.

på engelska kallas det, det stora kriget, men det finns inget stort vid krig. regeringarna måste arbeta tillsammans för att skapa en bättre värld för framtidens barn.

Det är märkligt att de onda krafterna aldrig vill kunna bilda en stabil regering, när de kommer till makt/ kraften. Förr eller senare vänder de sig mot sig själva och kraschar in i ett tillstånd av anarki, och det existerar ingen rättvis demokrati och yttrandefriheten konfiskeras bort, med frihet och självbestämmande, och ersätter dem med rädsla och ställer tyranni som ett helvete på jorden.

dem som är på jorden firar avslutningen av kriga, och vi kommer också att göra så. Det kommer att finnas en insamling senare. Du kommer att informeras om vart och när. Jag säger härmed farväl och Gud välsigne dig.

Jag jublade för krigets slut. Hela rummet var ett stort upplopp av sång och skratt. Bill och jag deltog i glädjens hänryckning, tills jag kände att det var dags att gå tillbaka till min bostad. Innan vi gick in, vände Bill sig mot mig och sade: Jag tror att jag ska gå själv en annan promenad. Vill du att jag går med dig? frågade jag. Nej, svarade han, jag vill vara ensam.

Jag var orolig eftersom det kändes som Bill hade plötsligt gått lite ner. Jag vill inte att han ska vara ensam, så jag frågade igen om han önskade att jag gick med, men han var orubblig. Jag visste att det inte kunde hända honom något, så jag sa adjö. Jag hade en kuslig känsla av att jag inte skulle få se honom igen, men det var löjligt, så jag slog det ur huvudet. När jag kom in, var jag ensam, då alla andra fästade konstant. Det var inte bra, så jag hade tid att tänka. Jag sjönk bort i självömkan och försökte skaka bort den, men den kom över mig i vågor. Jag var irriterad på mig själv och satte sig ner för att tänka på de platser där jag varit med Chan.

Sjön, där jag hade badat, fortsatte att uppträda i mina ögon. Jag hoppade upp från min plats, upphetsad vid mitt beslut att återvända till platsen. Okej, tänkte jag, låt mig bara försöka. Jag blundade och tänkte på havet och höll bilden i mitt sinne. Jag riktade min vilja emot idén och började dra. Jag kände en känsla av lätthet och rörelse. Den här gången öppnade jag inte ögonen.

Splash! Så jag var i vattnet istället för på stranden. Satan också, tänkte jag, medan jag kröp upp. Jag kom dit, men nästa gång jag kommer att koncentrera mig på stranden. Jag tog av

mig kläderna och gick ner i vattnet igen. Jag plaskade runt i en timme medan jag tänkte att kriget var över.

Kaptenen hade rätt. Det är människans natur att hitta något att bråka om. Jag undrade om det någonsin skulle bli fred. Jag kände om mina kläder var torra, och klädde mig. När jag hade fått på mig skorna, hörde jag ett skratt bakom ett träd.

Nyfiken, såg jag bakom trädet. Jag borde ha gissat det. Chan sitta på en av sina stolar med sitt allvetande leende på läpparna. Min uppmärksamhet var genast vänt mot Chans fötter.

Den mest ovanliga katt jag någonsin sett, kikade ut från under hans kläder. Vad är det? frågade jag. En katt, förstås. Ser du inte det? Jag vet, sa jag, men vad är den typen av katt? Jag har aldrig sett en sådan förut. Det är en siames, svarade han. Hans namn är Mr Chow, och han är min vän.

Menar du ditt husdjur, sade jag. Nej, jag menar inte husdjur, sade han. En vän är vad han är. Om han var ett husdjur, kan jag bestämma över honom, men här kan du inte bestämma över en person som har sin egen viljestyrka. Vid at jag visar hr. Chow kärlek och genom att ge honom frihet, förblev jag hans vän i många år. alltid kommer han att besöker mig.

Jag har en fråga, sade jag. Hur visste du att jag var här?

Helt enkelt, svarade han. Jag placerade tanken på sjön i ditt medvetande. Det är mitt arbete att ta hand om dig. Det betyder att jag vet allt, vad du tänker och gör.

Det var, började jag. Säg inte mer, sade Chan skarpt. Du skulle behöva hjälp, och jag ville inte att ingripa direkt. Det näst bästa var att plantera en tanke i ditt sinne. Resten kunde du själv klara. Som jag ser det, fungerade det helt bra, och jag önskar dig grattis med din prestation. Endast ett mindre tekniskt misstag. men med lite övning kommer du att vara bara bra.

Nu åker vi, som en överraskning, till femte nivån eller plan.

Jag trodde inte att jag kunde komma dit till, innan jag var färdig, sa jag med tvekan i rösten. Det är också sant, men du har lyckats extremt bra efter att du har kommit här, och du har lärt dig mycket. Vad du har lärt har påverkat din mentala atomer, sen de nu vibrerar mycket snabbare. När det händer, måste kroppen också sätta takten upp, annars kunde medvetandet snabbt brännas ut ur kroppen.

I de flesta fall upprätthåller kroppen takt med den mentale attityd. Men i ditt fall var det att lära sig sanningen, bränsle för din medvetenhet. Så du har upplevt ett slags extas. Därför kommer du snart utvecklats tillräckligt för att nå nästa nivå. Din nuvarande plan är den plats där agnarna sorteras från vetet / axlarna. Din förmåga att lära sig, sätter dig upp samman med vetet. När du har utvecklat dig själv tillräckligt för att nå det nästa nivå, kommer du att inse att här börjar ditt arbete på allvar. Vad du har lärt dig, kommer du att få använda i praktiken. Vi går på denna lilla utflykt som du kan se vad det är du arbetar eller om du utvecklar mot.

För första gången i mitt liv kunde jag inte hitta ord. Jag stod tyst, tills Chans katt hoppade upp i hans knä. Det var ganska uppenbart att katten visste vad den ville. Det verkade som om att den talade med Chan - som verkade förstå det. Mr Chow var det första djur jag sett sedan jag lämnade det jordiska planet.

Jag inser att du har en annan fråga om djuren, sade han. Du vet nu att jag kan läsa dina tankar, som jag kan läsa hr. Chows. Jag kommer att förklara för dig djurrikets utvecklings väg, en annan gång.

Chan satte katten ner och reste sig från stolen. Han vände sig, och med en gest var stolen försvunnen. Jag hade sett det flera gånger, men fann det allt fascinerande. Chan såg mot den plats där hr. Chow hade lagt sig, och pratade med honom. Han vände sig sedan till mig och sa: Mr Chow skulle älska att hälsa på dig.

Katten kom fram till mig och satte sig ner, hans ögon borrhade sig djupt ner i mina. Så målade han och rusade tillbaka till Chan. Är du nöjd nu? Chan frågade när han klappade katten på huvudet. Han gjorde en rörelse med handen, och katten var borta. Du har inte sedan upplöst honom - eller hur? skrek Jag.

Naturligtvis inte, hur kan du tänka så, efter allt jag har sagt. Mr Chow är inte i stånd att använda sin vilja på riktigt samma sätt som oss, så jag hjälper honom.

vi är begränsade av vår utveckling -. Djur riket er också begränsad av deras. Individerna är på sin egen individuella utvecklingsväg.

du kommer att bli förvånad över att höra att djuret är på ett steg på stegen, som vi är. Någon är långt under, andra bara stegen nedan. Alla klättrar vi för att bättre kunna uttrycka Gud inom oss. nu kommer vi att gå, om du är redo.

Chan utsträckte armen mot mig, och jag tog tag i den. Omedelbart märkte jag hans viljestyrka. Det blev en omedelbar effekt som påminde en skidlift. På ett ögonblick var vi där. Ett ljus slog mig som en blix och förblindade mig i några sekunder. Chan, jag kan inte se, ropade jag. Vänta ett tag, svarade han. Då ska jag hjälpa dig.

Än en gång, märkte jag Chans järnvilja påverka mig. Det kändes som om jag var insvept i ett fint tyg.

Öppna nu ögonen, sade han. Denna gång blände ljuset mig inte, men det var svårt att andas. Det är helt normalt, sade han, bara slappna av och ta några djupa andetag.

Till slut kunde jag se att vi stod på en kulle med utsikt över en dal. Det var en underbar syn! Böljande kullar med en grön matta, varje planta smälte med nästa. Allt lyste med en briljans som mer liknade en oändlig ocean, än en dal fylld med träd och blommor. Många av träden var i blom, och landskapet sträcktes så långt ögat nådde.

Här och där fanns små hus, och jag frågade om människor levde i dem. Ja, sade Chan, och de är alla naturälskare och känna sig hemma i dessa omgivningar. Det finns också städer och byar, som det finns på jordplanet. När du är helt redo för den slutliga övergången, kommer detta att vara din hem. Kom, låt oss gå lite, vi har tid nog.

När vi talar om tid, sa jag, kan du då tala om för mig hur länge jag har varit i min nya värld? Jag har förlorat all känsla för tid. Jag klagar naturligtvis inte, det är skönt att inte vara bundna av klockan. På ett sätt, jag tycker om det, men jag saknar mina föräldrar.

Jag visste att du skulle fråga, sade han. Jag har redan räknat ut det. Du har varit här i

tjugotvå jord månader, plus minus en dag. Men det är omöjligt, sa jag. Det verkar som om jag kom hit förra veckan.

Naturligtvis har du förlorat al känsla av tid, sade han. Anledningen är att din vibration har en mycket högre takt af svängningar, fluktuationer.

Dina dagar består av det som ger dig den största andliga tillfredsställelse. Intet hårt arbete att uttömma din inre livskraft, som i det jordiska planet.

tiden har inte någon effekt på själen. Tid och rum är jordens begränsningar. Var du än är kan du alltid vara så nära mig som du är nu. En tanke sänds i någon riktning och vid ett blixtnär den sin destination. Nu kommer du inte att se dig tillbaka. Tänk i stället på det levande nuet - inte det förflutna eller framtiden. I morgon finns inte, och när det kommer, är det i dag. Endast den nuvarande är vår. Tankar om det förflutna, skapar nebulosor i ditt sinne och skapar sorg. Låt inte sådana tankar sänka ljuset från dig. Låt oss gå vidare.

Det fanns tall trär på båda sidor av oss och vi fyllde näsborrarna med en himmelsk doft. Gräset var så vackert att jag inte skulle trampa på det. Vi gick ner i dalen, och när vi gick, blev jag ännu mer medveten om gräset, eftersom det omfattades av alla vilda blommor på jorden som just anlänts vid vissa årstider. Det mest anmärkningsvärda var de vilda vallmor här och där som skapade illusionen av små solar som gav reflektioner i ett grönt hav. Långsamt blev färgerna suddiga. Jag visste att det innebar att vi var på väg tillbaka, men jag kunde knappt vänta med att få bo här permanent. Chan log och frågade om jag var redo att gå ut. Än en gång var vi på väg och kom snabbt att visas på samma plats vid sjön. Det var som om vi helt enkelt inte hade varit borta. Bara mina underbara minner av besöket var tillbaka.

Jag sa ju att det skulle vara en överraskning, sade han. Någon gång kommer du får bo där permanent. Tills dess måste du arbeta för att förtjäna rätten till det. Det du såg var bara betet, inte kakan. När du klättrar upp på utvecklingsstegen, bliver planerna mer raffinerade. Måste redan ha noterat det, vid ditt besök på femte planet. Även om det är kanske omedvetet, drivs alla själar att utvecklas högre.

låt det fylla ditt medvetande från och med nu. Sträva alltid på denna uppmaning, för det är lämpligt för dig själv, som du har sett i dag.

Vi kommer att besöka det jordiska planet nästa gång. Jag har en del arbete att utföra och vill ha din hjälp. I gengäld får du lite erfarenhet, och när vi är klara, kommer vi att besöka din gamla hem.

kapitel 4

Det var härligt att göra något, och tanken på att se mina föräldrar igen gjorde mig ännu mer glad. Chan kom fram till mig och frågade om jag var redo. Jag tog hans arm, och vi kom snabbt till en plats som påminde mig om ett slagfält. Vi gick ett tag tills vi kom till en till synes övergiven stad. Vi promenerade till torget, där det fanns några människor som pratade. De flesta av dem var egentligen hemmahörande i det högre astrala, som Chan."Vad händer?"frågade jag.

”Det har varit ett inträngning här från andra planen,” sade han. ”Det är inte bra, men vi måste stoppa deras framfart. Annars kan denna lilla droppe förvandlas till en flod, och det kommer att erklaras totalt krig. Vi är här för att diskutera taktik.”

Vi gick över till de andra. En av dem verkade vara talesman. Han var inte stor och så inte särskilt betydelsefull ut, och hade han inte haft en munkkåpa på, skulle man helt enkelt inte ha märkt honom. Han började tala, hela vägen till där jag stod, kunde jag känna hans viljestyrka.

”Bröder”, sade han, ”Jag är glad att jobba med ni igen.” Vi är här för att det är en uppgift att utföra. Ungefär ett dussin av de nyligen mördade, er belägna i dessa ruiner. De fasthölls av sina lägre känslor och får näring av onda själar som vill använda dem på deras väg ut ur sitt eget mörka Helvete.

Du bör vara försiktig, eftersom dessa mörka krafter kommer att använda alla knep för att hålla fast vid de nya själar. Så vara ständigt vaksamma.”

Munken höll en liten paus innan han fortsatte. ”Jag ser att vi har några nya medhjälpare. Det gläder mig att bjuda er välkommen, eftersom vi behöver hjälp av dessa operationer. Sedan det är första gången som du är med, kommer du under min ledning. Resten av er är väl förankrade i detta arbete, efter alla de gånger vi har tidigare arbetat tillsammans. Låt oss be innan vi börjar.”

”jag velat veta vad det är, Chan har tagit mig till?” spekulerade Jag. ”Det verkar inte särskilt hälsosamt att vara här.” Chan klappade mig på axeln och bad mig att lyssna till bönen. Den var mycket inspirerande och hjälpte mig att övervinna mina rädslor. Orden ingav oss munkens kärlek, och vi var laddade för den kommande striden.

Människor bör arbeta tillsammans i par, med undantag för nykomlingarna. När de andra var borta, var vi fyra tillbaka. Munken kom till oss och presenterade sig som broder David. Han talade för oss kort om vårt arbete och om hur glad han var att ha med oss på det här uppdraget.

Det var dags att komma igång, och David visade vägen. Vi nådde snart den del av staden som ockuperades av de lägre astrala. Alla byggnader var förfallna, och på vissa ställen var det mycket tät dimma. Det påminde mig om en rök blandad dimma på jorden - som är där en stund och är borta i nästa. Ibland kunde jag se vaga former som gömde sej och stirrade på oss från hus hörnen. Vi gick igenom dimman. David ledde och projicerade ut ett ljus som gjorde det lätt att följa honom. Med varje steg kände jag mig bättre rustad för uppgiften.

Vi gjorde en stopp utanför en byggnad som liknade et uselt, förfäpplad hotell på jorden. Dörren var delvis förstörts, och det gav mig möjlighet att undersöka. Det fanns sex personer där, en del stod vid baren, andra satt och spelade kort. Min uppmärksamhet drogs mot ett mörkt hörn. En överväldigande känsla av ondska kröp över mig. En stor svart massa som lurade i skuggorna. Jag kunde se den stora massans ondska, men också kände att själarna, vi hade kommit för att befria, inte kunna se den. Jag vände mig till David och frågade, ”Vad är det?” Jag tror att jag redan visat det i mitt hjärta.

Han drog mig bort från dörren och sa, ”Du ska ta det jag nu säger till dig på största allvar. De fyra själar, vi är här för att befria, uppmuntrades av den lägre astrala, till att förnedra sig själva. Det onda som är lurande i hörnet, drager in negativ energi att öka sin styrka. När vi går

in, skall du gå nära mig. Vik, inte under några omständigheter från min sida. Jag Trodde inte att det onda var så nära.”

Det fanns ingen tid att vara rädd, för vid en knuff i dörren var vi inne. Den stickande lukten av ruttnande kött fyllde mina lungor, illamående smög över mig. Jag skulle helst vilja springa iväg så fort som möjligt, men fann att jag inte kunde. Vi gick direkt över till de själar som behövde hjälp. De såg förvånade ut, när de såg oss fem.”Vad vill ni här,”ropade en av de lägre astrala.

Jag tittade bort mot hörnet och såg den ondas försök att dölja sig. Om han visade sig nu, skulle spelet vara ute. Det var upp till två lägre astrala som håll oss tillbaka. De kunde helt enkelt inte konkurrera med broder David. Vid en gest och ett par ord flydde de. Det sågs lätt. Men när den onda såg vad som hände, gick han in i striden. Det var en helt annan kopp te. Han tornade upp framför oss - och lite ljus som vi hade, försvann.

Jag försökte att upptäcka de fyra som vi hade kommit för att befria och fann dem krupna sammens under ett bord. Jag såg rädslan i deras ögon när de såg den skräck provocerande varelse komma fram från hörnet. Dess ansikte liknade något från helvetes domstol.”Gud! tänkte Jag, hjälp”.

Ondskan måste ha läst mina tankar. Den ohyggliga mun öppnades upp och talade otydligt, en avskyvärd stank sipprade ut ur varje ord. Det var outhärdligt att andas, eftersom orden rullade ut över de onda äckliga läppar:”Gud, ni är förbannad Alt, det som är mitt är mitt, och jag hävdar äga dessa själar som mina.”

Broder David vände genast till oss och befallande: ”Tänk bara på ljuset, och bli inte bortledet från det. det onda försöker skrämma, så att han kan suga ur era styrka.” Och David vände sin uppmärksamhet mot det onda:”I namnet av den Högste, som har kastat av dig i dina egna själviska önskans Helvete, gör jag anspråk på dessa själar i hans kärlek och genom min vilja, jag befaller dig att försvinna.” Jag insåg att slaget var en intensiv vilja strid mellan ljusa och mörka krafter. Jag koncentrerade mig på ljuset, och en oerhört stark våg av energi strömmade genom mig. När jag såg på mina vänner, jag visste att de också skulle kunna känna detta nyfunna energi flöde. Matchen var jämn. ingen vann terräng, innan Chan och även en astral kom in i rummet. När de såg vad som hände, gick de kampen. Deras extra viljestyrka övervann den ohyggliga varelsen, och den började att tappa mark.”Må djävulen ta er,”fnös den, eftersom den försvann. ”ni har inte vunnit. Det kommer att finnas andra.”

”Jag är rädd att det är rätt”, säger David.”Det kommer alltid att finnas andra.” Ett svagt ljus trängde in i rummet, vilket gjorde det lättare att se, och stanken försvann mer och mer. Min omedelbara oro var de stackars själar, vi hade kommit för att hjälpa. Jag gick fram till bordet och lyfte bort den från de fyra som ständigt hukade under den. De såg eländiga ut, de var snabbt gått i fällan ondskan hade satt. Deras ögon var insjunkna och lämnade ett härjat uttryck på deras ansikten.

”kom bara ut - ni är säkra nu,”uppmuntrade jag.

När mina vänner såg vad jag gjorde, de kom över för att hjälpa. Jag sträckte mig ner och tog tag i handen av ett av offren. Hans hand kändes som en kall, våt fisk, och min omedelbara reaktion var att dra min hand bort, men det var något i det som hindrade mig från det.”Kom igen - du kommer med mig,”jag befallde. Vi samlade de fyra och gick mot torget.

På vägen dit tänkte jag på dessa stackars själar, och det vi just hade bevittnat. Hur var det tur att jag hade hittats av kaptenen på slagfältet vid Somme, i stället för att hamna på denna plats. Vi var de sista som närmade oss torget, där broder David väntade. De andra grupperna hade också haft tur med det. Vi ledde vår grupp till en kvadrat som hade bildats av de andra befriare. Chan bad oss att hålla vakt.

Jag var säker på att de inte hade någon vilja tillbaka. Striden hade sugit allt ur dem. David gick till torget och sade, ”Titta, vi är här för att hjälpa er att undfly det onda som jager själar som deras. Några av er har redan sett vad som väntar er här. Ni är på ett osäkert väg, vänner, en som i slutändan kommer att leda dig in i helvetet. Ni måste ändra sättet att leva, annars kommer du att sluta där. vända inte ryggen till den här chansen. det är den enda du får. Om vår hjälp inte önskas, kan ni gå med Guds välsignelse.”

Två av de högre astrala steg åt sidan. Endast tre av dem som var på torget, klev ut och försvann snabbt med synen. Resten diskuterade sinsemellan. De fyra vi hade hjälpt, beskrev vad de hade bevittnat. Efter mycket diskussion kom en av dem fram och sade: ”Vi vill med dig.” Tårarna rullade ner över hans magra ansikte. ”Hjälp mig. Jag kommer inte att återvända till denna mardröm.”

Han föll på knä och grät som ett barn. Jag hade den djupaste sympati med honom, för jag kände se och känna, att han skämdes dyrt. Broder David bugade sig, tog tag i hans arm och hjälpte honom upp. I flera minuter talade han till honom i en röst full av medlidande. Broder David vände sig då till de andra och även talade med dem. Alla som bevittnade det, kunde känna hans kärlek och medkänsla när han sade: ”Jag är glad att du har kommit till era klara sinnen. Vi tar dig nu till en plats där du kommer att få hjälp”

Jag suckade en tyst tack till Gud, att han var med oss. Broder David vände sig mot oss befriare och bad oss att hålla varandra i handen, så vi bildade en kedja runt själarna i mitten. Sedan höjde han sin hand, gjorde en rörelse i luften och omedelbart formadas ett ljus över hans huvud som sprids ut över oss alla.

De som var inne i kedjan började skrika, men skrikandet dog bort, och ljuset verkade att avslöja ett sjukhus. Vi förde dem in i byggnaden och möttes av en nunna och några sjuksköterskor. Vi blev frågat att vänta medan David Broder pratade en stund med sjukhuspersonalen. Så tog sjuksköterskorna bort dem. Den sista av dem vi hade tagit med oss, vände innan han svängde runt hörnet och skickade oss ett leende, som för att tacka oss. Det var sista gången jag såg dem.

Jag banade min väg över till broder David och frågade, ”Vad händer med dem nu?”

”Det kommer att tages hand om dem tills de är redo att utbildas i det högre livet,” svarade han.

”Om vi inte kan dö igen, varför har vi så tagit dem till ett sjukhus?”

”En logisk fråga,” svarade han.

”Det är helt sant att vi inte kan dö igen. De upplevelser och erfarenheter, vi gör i livet, lämnar ett intryck på den undermedvetna nivån. Dessa intryck besannas här, eftersom sinnet gör att alla våra tankar får full effekt. vi skickas antingen till extatiska höjder eller i vår egen önskan djupa hål. själarna vi just räddade, var i ett sådant hål. Deras svaga viljor gjorde dem till ett lätt byte.

Vi är inte rädda om era kroppar, men era sinnen behöver helande. På detta sjukhus kommer de att bli utvilade, lära sig hur de övervinner sina negativa tankar och se sitt ansvar i ögonen. Till slut, kommer de att vara goda medborgare.”

Vi hade precis avslutat samtalet, när nunnan kom tillbaka och talade med broder David. Så vi lämnade sjukhuset och snart kom till en bäck.

Vattnet glittrade klart, och den gräsbevuxne bredden såg så inbjudande, att jag var mer än tacksam för att få möjlighet att vila mig, när broder David bad oss att sitta ner. Han stod, och sedan resten av oss hade varit sittande, talade han med oss om själv-förtroende.

”Vi kan inte leva någon annans liv. Varje individ måste gå varje steg själv. Vi kan hålla ett ljus som visar vägen för dem, vars ögon är öppna, och vi kan omge dem med andlig styrka. Oavsett om vi har en fysisk kropp eller inte, bör vi inte försöka styra någons sinne eller tvinga honom eller honom att handla mot sin vilja, men. Vi måste arbeta tillsammans och hjälpa varandra i en anda av Kristus. Vi kan inspirera, hjälpa och guida, aldrig tvinga.”

”Det är fel att någonsin säga att du inte har förtroende för din egen styrka, för det är just det som är att lita på. Anden genomsyrar varenda en av er - ni är ande. Det är deras ande, och den är stark nog att kontrollera sinnet och varje cell i sin kropp. Genom att inte ha förtroende för den, förnekar du den. Varje tvivel, och alla ord om rädsla måste förintas innan den tar formen eller blir uttryckt. Tro på din inre gud, och all din styrka blir din.”

”Vilken underbar tal,” sade jag. Det bort tog alla eventuella farhågor om mitt nya arbete. Broder David tackade de högre astrala och vände sedan sin uppmärksamhet mot oss.” Jag tackar er igen för er hjälp. Numera har en av er visat mod och styrka som överträffat våra förväntningar. Deras lärare gjorde rätt, när de föreslog att du deltar i detta arbete, och jag hoppas att vi kommer arbeta tillsammans. Gud välsigne dig tills dess.”

Broder David gjorde kors tecknet och konturerna av honom började suddas ut. Kort efter, var han borta. Hans ord ekade ständigt i mina öron när han var borta. Chan kom över till mig och sträckte fram handen. Jag tog tag i den och han drog mig upp för att stå. Vi sa inte ett ord, ord var onödigt. Det var första gången jag förstod den fulla innebörden av Chan's läror. Chan bröd tystnaden genom att säga: ”Du har levt upp till mina förväntningar”

Jag kom att tänka på den tiden Chan hade berättat för mig om den lägre nivån, och att han hade tänkt att jag skulle kunna arbeta med honom där. Han hade planerat allt.

”Du Jim, jag kan läsa dina tankar”, sa han med ett leende.” Jag lovade att ta dig på ett besök med dina föräldrar när arbetet var gjort, men flera försök just nu skulle vara för mycket. Istället föreslår jag att vi går ner till havet, så att du kan tvätta stanken från slagfältet bort.”

Chan tog tag i min arm, och vi åkte en gång till. Vi visade os op igen vid sjön. Vattnet glittrade inbjudande, så jag spelade inte mycket tid för att få kläderna av. Chan avböjde min inbjudan att simma med mig och satte sig under ett träd.

För en stund, sögs energin från vattnet, der ges av i så stora mängder. Jag var nöjd med hur jag hade gjort mitt arbete i kampen, och var glad att Chan var min lärare. Jag hade mycket bättre nu och bestämde mig för att ta af kläderna. Jag gick fram till den plats där jag hade lagt mina kläder, och var lite förvånad över att de var borta. Istället var det en färgvacker kostym trevligt lagt tillsammans.” Det måste vara Chans arbete, tänkte jag, och vände mig mot trädet där han satt under.

”Nu vad är detta?” sade Jag och tog kostymen upp.

”Ta det nu bara,” sade han.

vi kan inte ha det så att folk pratar om dig.

Jag tittade ner på mig själv och rodnade blygt. Jag skyndade att sätta på mej dräkten. Den passade fint och jag kände den mycket bekvämt runt mina axlar. Det fanns också några roliga skor som jag sätte mina fötter ner i. Om mina vänner kunde se mig nu, skulle de tro att jag var på väg till et karneval. Chan vinkade åt mig att sitta bredvid honom.

Jag gick försiktigt fram till stolen, han hade materialiserad, förverkligad. Jag var tvungen att gå försiktigt i de nya skorna, annars skulle jag ha fallit på näsan. Trots att jag var död, skulle jag ändå märke smärtan, eftersom jag ännu inte hade lärt mig att styra den sidan av mitt sinne. Jag satte mig framför Chan och frågade: "Vad tror du".

"Du ser bra ut, du ser ut som en kejsare från min tid. Sätt dig ner så ska jag förklara för dej varför jag har bytt ut dina kläder."

När jag hade satt mig rakt, fortsatte Chan: "Den viktigaste delen av din utbildning hittills, har handlat om tankens kreativa princip. Från din erfarenhet med den nyligen överståtte kamp, vet du nu, att tankar - bra eller dåliga - kan kastas tillbaka till en själv.

Det hände för dig. De känslomässiga tankar som uppstod på grund av kampen, har påverkat din mentala aura.

Det kommer att bli nödvändigt att rengöra dit emotionella fält, varje gång du arbetar på det här sättet. Jag har inte lärt dig hur man gör det, men jag gjorde det näst bästa, genom att föreslå att du ska bada. På detta sätt, vattenets magnetiska kraft, vil automatisk rensa, inte bara din kropp utan också din magnetisk aura. När dina tankar ackumulerade impulser under matchen, påverkades inte bara din mentala aura, utan även din fysiska. Allt, vad din kropp har varit i kontakt med, till exempel dina kläder, har behållit både goda och dåliga vibrationer. Det är nödvändigt att rengöra inte bara din mentala aura, utan även dina kläder. Om du tänker tillbaka på den första gången du badet här, kommer du ihåg att du också sedan tog de nya kläderna på."

"Jo, jag minns väl, du tog bort min uniform."

"Det är helt rätt", svarade han. "Jag förklarade på tiden varför. Denna gång tog jag på mig att ge dig något nytt. Kläderna jag har gett dig, var en gåva, men jag förväntar mig inte att du ska gå med den hela tiden, och när vi går bort, kommer jag att materialisera något i den västerländska stilen, af flera kläder för dig.

Jag måste ge dig en ursäkt för dig, att du skulle ha varit i en krigens- slut fest.

I stället fick jag låta dig arbeta med mig. Det kommer inte att dröja länge innan du flyttar ut ur din bostad, för din anpassningsperiod är på väg att slutföras. Du har uppnått rätt att flytta till ett högre plan. Det förklarar varför vi besökte den femte nivån, eller plan. Och jag skulle också behöva en möjlighet att introducera dig till det arbete som vi tycker är bäst. Det finns själar som vill arbeta med oss på dessa uppgifter, men de har inte rätt mental syn på saker och saknar den nödvändiga viljestyrka. Du har dessa två viktiga egenskaper, som ni alla har det visat. Resten arbetar jag med.

Låt mig förklara något om auran. Du har noterat att du inte kan ljuga här, eftersom hela ditt liv kan läsas av dem som har möjlighet att läsa en annan individs livsmönster. Läsningen af din, var när du kom hit. Den visade dina styrkor, dina svagheter och din syn på saker och ting. Baserat på denna bedömning, kunde vi bestämma den rätta vägen för dig. Jag blev kontaktad av dem som trodde att jag skulle vara den mest lämpliga läraren och jag accepterade med glädje möjligheten att hjälpa.

Alla har ett livsmönster som präglas av varje tanke och känsla, som själen har upplevt - inte bara i sista livet, men i många. Vissa skulle hävda att det är personlighetens tänkta plan, andra pekar på Akasha krönikan. Båda sidor har rätt.

Jag tycker om att tänka på det som ”domens Bok”, för det är precis vad det är - vår egen livets bok. Vi, författarna, skriver en pjäs i boken, och vi, pjäserna, tar en rätt maska som passar var och en erfarenhet i de olika liv. Det är därför, Guds lag är perfekt - han tillåter oss att vara våra egna domare och bödel. Vi kan inte fly från oss själva, eftersom vi är en manifestation av denna lag.

Jag vill att du tänker tillbaka, till den första gången vi träffades. Jag tog med dig så att du kunde få nya kläder, och jag tog dig till havet, där du badade. Jag berättade för dej om bilarna på jorden, som behöver ett batteri. Vi jämförde dem med den astrala kroppen och sade att båda använder ett batteri för att kunde flyttas.”

Chan hade ett underbart minne. Det tog mig lite tid att minnas den tid i mitt liv, men med Chans hjälp kunde jag minnas min läxa.

”Det är bra att komma ihåg att,” sade han.”Den fysiska kropp behöver också ett batteri. I varje fall, är batteriet inte bara en energibehållare, det gör också att energi sipprar ut i etern, och det skapar ett magnetfält runt bilen för att gå vidare. Detta strålnings fält kallas aura. Mänskliga och astrala aurer är de mest komplexa, eftersom de är ständigt i förändring.

ibland är auran sett runt den mänskliga kroppen som ett moln av elektroner som flimrar från huvud till fot. Dess densitet ökar och minskar med individens humör.

Jag vet att jag är här för att berätta nytt för dig, Jim, men med tiden kommer du att förstå innebörden.

Alla fysiska ting på jorden har en strålningsfält runt sig, men människan har den mest komplicerade. Genom sin inverkan på de mentala atomer, vilket skapar personens medvetna tankar, skapas ett mönster inom detta område. Det är den del av den aura som kan ses av människor på jorden som har utvecklat sitt sjätte sinne. Det finns emellertid två andra väldefinierade vibrationer. Det är den mentala och den andliga. Båda påverkas av den finare etern och är naturligtvis också påverkad av personens mentalitet. Inuti dessa områden ändras spretiga, levande färger sig från ögonblick till ögonblick. Från dess födelse i den fysiska världen, förändras människas personlighet, och dessa atomer är känsliga, och pulserar med våra tankar - de är tegel och murbruk i vår struktur. Färger och nyanser i den mänskliga auran är rena manifestationer av vad självet gör eller skapar af möjligheter i sitt jordiska liv. De visar vårt jordiska och mentala tillstånd. Färger och nyanser i auran speglar därmed människan själv.”

Det Chan berättade var riktigt intressant, så jag frågade honom om han ville förklara något mer om färgerna i människans aura.”Det finns sju huvudsakliga färger som bildar auran,” sade han.”Var och en har sin egen vibration, och var och en av dem påverkas av tänkaren. Jag ska ge er ett exempel: Du har säkert hört uttrycket att man ser rött på en ilskas utbrott. om man tittar på personens aura direkt efter, kommer du att notera spretiga, levande eldiga nyanser

som speglar denna stämning. Det här är den första färgen i den mänskliga strukturen. Vilka är de övriga sex huvudfärger, Jim?"

Chans fråga kom oförberedd för mig, eftersom jag inte kunde komma ihåg vad jag hade lärt mig om färger i skolan."Det spelar ingen roll," sade han, "jag kommer att påminna dig om dem." Vi var där för en stund, medan Chan förklarade för mig resten av färgerna. Han bad mig om att upprepa färgerna i ordning, så jag inte skulle glömma dem."Rött, orange, gult, grönt, blått, indigo och violett", sa jag, glad.

"mycket bra", svarade han, "Det är de sju huvudfärgerna, men jag kan även nu säga att det finns sju underavdelningar av varje. Eventuell kombination av nyanser som auran består av, är oändlig. Baserat på vad jag har fått höra, har du kanske märkt att det finns en trefaldig aura som relaterar till den trefaldiga mänskliga strukturen.

Från dessa tre delar; den fysiska kroppen, själ och ande, är den fysiska kroppen mest förknippad med de eteriska vibrationerna. Själen uttrycker sig mest i det astrala, (och mentala) - och ande i de flesta av de högre mentala (andliga).

Du måste komma ihåg att medan en person kan dölja sina tankar för andra på jorden, är det omöjligt att ljuga och fuska här, eftersom tankarna vill avgöra vilken plan du kommer till efter den fysiska döden. Lika attraherar lika. Det finns här ett lämpligt uttryck, som ni kanske vet, "Du är det, du tänker. Dessa ord är mycket viktiga i livet.

Har du några frågor du vill ställa mig?" Jag svarade att jag inte hade det. "Bra. Då ska jag visa dig hur du kan rengöra din aura utan att ta ett bad."

Jag hoppade upp från stolen och frågade:

"Betyder det att jag inte längre kan bada i havet?"

"Naturligtvis inte. Att kunna rengöra din aura genom sinnet, är en nödvändighet, medan svämningen är glädje. Det är känt att tanken är snabbare än det att simma och plaska runt med armarna." Chan kunde väl se det roliga i det han hade sagt, och vi började skratta. När vi var färdiga, gick han på att förklara mig hur man rengör sin aura.

"Nu, när du står upp, kan vi lika gärna börja. Det vore bäst att blunda och hålla händerna ut, och handflatorna uppåt. Betrakta nu ett vitt ljus som kommer in genom din panna och rinner ner genom kroppen, och leda det ut genom handflatorna. Du bör använda din viljestyrka för att styra dina tankar. du kan prova det nu."

Jag försökte flera gånger, tills jag kunde känna full kraft av den energin som strömmade genom mig. Det hade en extra effekt. Jag blev mycket glad och var i en något förhöjd stämning. När jag kom med en kommentar om det, sade Chan: "Känslan du upplever, är att du har rengjorts din aura av alla negativa tankar. Det är ett gott tecken. Varje ny känsla av negativitet som ska rensas ut, så att du alltid känner det som nå. Du behöver endast för en sekund, och sedan naturligtvis den viljestyrka."

Chan var tyst och bara satt där med ett leende på läpparna.

Är allt som det ska vara?" frågade jag. Han tog sin tid innan han svarade. "Jag bara satt och tänkte tillbaka på den tiden jag själv just hade kommit hit. Det är länge sedan nu, och jag var tvungen att anpassa mig. Som du - men jag var mycket äldre när jag sa adjö till min familj och mina vänner.

Ja, Jim, dina tankar undrar om hur gammal jag är. Vill du gissa?"

Jag visste inte hur jag skulle undvika att kränka honom. Jag gick försiktigt. "Vid en första anblick skulle jag säga att du har varit på den här sidan för omkring två hundra år." Jag väntade på hans reaktion. "Min pojke," sade Chan leende, "du är alldeles för vänlig." Jag kom med en vag ursäkt min oförsiktighet, "till jag glömde att du kunde läsa mina tankar." "Jag kan försäkra er att det inte finns något behov av att be om ursäkt", sa han. "Jag är mer än 816 år, och ändå är varje ny dag som ett oskrivet blad." Jag bara stod och stirrade med öppen mun. Att det var så, kunde jag helt enkelt inte föreställa sig. Chan reste sig från sin stol, såg mig rakt i ögonen och sade, "Kommer du ihåg jag sa att du blir vad du tycker? Mitt sätt att tänka återspeglas i mitt utseende. Dina tankar kommer så småningom även att återspeglas i ditt."

Chan skrattade igen. Jag förstod inte hans lilla skämt, men när allt är sagt och gjort, tänkte jag, är han en kines med en rolig humor.

Chan vände till stolarna, gjorde en rörelse med handen, och borta var de. "Kan du lära mig hur man gör det?" frågade jag. Jag förväntade mig att han skulle säga att det fick vänta till en annan gång. I stället vände han sig och sade: "Det finns inget som den nuvarande. Viktigast att komma ihåg när att förverkliga ett objekt är att behålla den mentala bilden. Till att börja med måste du tänka på något litet. Håll den fast i tanken, tills du är säker på att du har rätt proportioner, och sedan användas din viljestyrka för att leda ett subjektivt form till din objektiva värld -. ! och så..... då är du en trollkarl Låt mig se vad du har".

Jag tänkte att det nog vore bäst att materialisera något bekant, som en av de böcker jag hade på jorden. Det som genast dök upp i tankarna, var Toby äventyr. Det hade jag läst många gånger, även om det var för mycket för små barn. Jag såg bokomslagen och storleken för mig – som var bara tio gånger tjugo centimeter. Den delen var lätt. Det var svårt att få boken från min tankes bild, men jag var fast besluten. Jag tror att jag ansträngde mig för mycket, för att något hänte, men inte på det sätt jag ville ha det. En bok dök upp, men den var för stor. I själva verket liknade den lite av boken jag hade i tankerna. Den hade fel färg och titlar bladet var omvänd. "Men ändå – och vad gick fel?" frågade jag.

"Du gjorde verkligen bra med tanka på att det var ditt första försök,", sade Chan. "Nu ska jag tala om, var det var som gick fel. Du hade rätt bild av boken och det var bra. Din viljestyrka var under ditt inflytande, men fantasin springda iväg.

Du måste uppnå mer självkontroll och tålmod. Nu skal du avskaffa, ta bort den, vad du själv har skapat."

"Hur gör jag det?" frågade jag. "Helt enkelt genom att titta på boken och låta den lösas upp i de delar den är gjord av. Det används för mer viljestyrka," sade Chan.

"I gång igen," sa jag. Min viljestyrka steg, samtidigt som jag koncentrerades på boken och låta den lösas upp i de artiklar som hade skapats av. Kort efter började det flimra och sedan försvann den lite i taget. En stund senare var den borta. "Där lyckades jag bra."

"Bra," utropade Chan, "och sedan en andra gång, bör du bara göra det och ta med din fantasi under kontroll Du har visat en förmåga till det här. De bör bara finjusteras senare"

Vi höll på en tid, och till sist hade jag en bok i handen, som var identisk med den jag hade på jorden. Jag log mot Chan: "Detta tar upp minnen." Chan nickade. Han hade en ängels tålmod med mig, och jag tackade honom. Jag var nöjd med mig själv. Till slut hade jag åstadkommit något som skulle vara till nytta för mig i mitt nya liv. Jag var som ett barn med en ny leksak. Om jag fick min vilja fri, skulle jag inte ha gjort annat den nästa veckan än att förverkliga allt möjligt bara på kul - men Chan hade andra planer för mig. Han materialiserade nya kläder till

mig, så jag skyndade mig att ikläda. Dessa kläderna var en gåva, så jag kunde inte förmå mig att säga att det var inte hade rätt passform. Senare var det en av de käraste jag ägde. Jag kunde se från Chans uttryck som han hade en överraskning. Han började skratta. ”Du ska lära dig att läsa mina tankar. Du har helt rätt, jag har en överraskning till dig. Vi kommer att besöka dina föräldrar. Men den här gången kan du resa med din egen viljestyrka.”

kapitel 5

”Åh, herregud, tänkte jag, eftersom jag erinrade mitt första försök att göra det själv.” Du behöver inte oroa dig, Jim,” konstaterade Chan, jag kommer vara strax bredvid dig. Du måste bara komma ihåg att koncentrera dig på det rum du vill förverkliga.” Jag var angelägen om att träffa mina föräldrar igen och byggde snabbt en bild av vardagsrummet, som jag kände så väl. Jag gick med min vilja, med mitt sinne och drog tillbaka.

rörelsen började och slutade så fort.

jag öppnade ögonen i totalt mörker,

till min fasa upptäckte jag att jag inte kunde röra mig, så jag skrek till Chan att han skulle hjälpa mig.

Hans otydlig röst nådde mina öron. ”ingen panik, det är inte farligt. Bara ta två steg framåt.” Jag gjorde som han sa och klev in i mina föräldrars vardagsrum, där Chan stod och log. ”Vad gick fel? ”frågade jag. ”Vänd dig om och ta själv reda på det.”

Jag gjorde så och bara tittade in i en vägg. ”Jag förstår inte ”, sa jag. ”Ena stunden är jag i mörkret, och det nästa står jag ansikte mot ansikte med dig.” Chan frågade: ”Kan du helt enkelt inte se vad som hände?”

”Jag är rädd för jag inte kan”, svarade jag. ”Ja, men du materialiserade dig inne i väggen ”, sa han. ”Det blir ingen dramatik om det, men ankomsten dit tog lite mer substans till murverket än behovet är. Låt mig förklara det lite närmare. Du vet att din kropp inte är gjord av samma atomer som tegelstenar. Dina atomer är finare och innehåller mer eter för att låta dem gå igenom de grova atomer och det uppstår bara problem, om du står på samma ställe, istället för att gå snabbt igenom. för så vill dina atomer expandera tegel atomerna, och skapa för mycket tryck på för lite utrymme.

de smäll och snäpp som skapats av detta överskotts energi, kallas en manifestation. Sådana ljudar hörs ofta, när en själ besöker jorden”.

”Naah ja, det var med i undervisningen av folken i hallen ”, sa jag. ”Men jag var nu ändå lite förvånad över att vara så i mörkret.”

”Du måste fokusera dina tankar klarare,” sade han, ”annars kommer du att stöta på samma problem vid det andra besöket. Nu har du en förstahands erfarenhet av att gå in i en vägg. Det händer sällan, och nu kan du enkelt fixa det om det händer igen. Låt oss hitta dina föräldrar.”

Chan gick upp mot väggen och direkt genom den. Jag tvekade lite att följa. Han vände sig om och frågade, ”Nu, vad väntar du på? ”Jag måste skratta när jag ser honom gå genom en vägg.

”Jag vet mycket väl varför du skrattar,” sade han, ”men jag ser det nu därför inte så rolig som

en annan person som var fast i den för några minuter sedan."

"Du har rätt. Ursäkta mig," svarade jag och banade min väg genom väggen och in i trädgården. Jag har märkt en övergående vikt, när jag gick genom väggen. Mamma satt i sin trädgårds stol, omgiven av blommor. Hon stannade bara ute i trädgården när det var varmt, så jag drog slutsatsen att det måste vara sommar. Det är bara genom att observera människors aktiviteter och miljöer som en astralt besökande människo, såkallad ande, kan avgöra säsong eller tid på jorden. I våra liv finns det ingen dag eller natt, inga klockor som håller reda på den.

Det var en lätt dimma runt min mor, och när jag närmade sig henne, kunde jag känna hennes ansiktsdrag - lite äldre och gråare, men fortfarande min gamla goda mamma. Jag tittade efter min far, men kunde inte upptäcka honom. Jag hoppades att han var hemma."han är." sade Chan."Se över till redskapsboden."Jag hade glömt att Chan också var där."Vi är här för din skull", sa han."Så jag kommer att hålla mig i bakgrunden."

Jag skyndade över till redskapsboden, och precis innan jag kom dit, öppnades dörren, och min far kom ut och bär några krukväxter. Han var en mycket duktig trädgårdsmästare och vunnit många utmärkelser för sina anläggningar på lokala utställningar. Han var nu bara några meter från mig. Jag försökte att inte röra honom, men ropade,"Fader, pappa!

"Han måste ha hört mig på ett sätt, för han såg på min mamma, eftersom han trodde att hon hade kallad på honom. Men hon sov. Far muttrade dovt,"Jag kunde svära på att jag hörde Jim's röst Men det kan inte vara rätt, för han har varit död i tre år. Et spel av ett ungt liv, - men det måste ha varit vindens viskan i träden."

Tre år, hade far sagt, hur var de blivit borta? Det verkade som om det var förra veckan som jag kämpade för mitt land och kom fram till den här nästa världen, i stället för återvända hem till mina föräldrar. Jag fick tårar i ögonen.

"En dag kommer du att kunna prata med dem igen, Jim."Jag visade vem rösten tillhörde och återvände mig att svara: "Du dyker alltid upp när jag är lite nere, Chan.

jag vet att du har rätt, och jag ser fram emot den dagen då min familj kan återförenas."

Jag hade det bättre."Jo ", svarade han,"Vi måste gå tillbaka till ditt boende nu. Jag har annat arbete att göra."

Vi dök upp igen utanför min bostad. Jag pratade med Chan några minuter, och därefter avgick han. När jag kom in, stod en folkmassa och pratade tillsammans. Ett steg fram och sa."Vi pratade om att gå på en promenad i parken. Vill du följa med oss? "

"Nej tack ", svarade jag,"jag måste ligga ner."Jag gick över till min säng. Egentligen var jag inte trött, men jag skulle behöva genomgå vad Chan hade lärt mig.

Under de kommande två åren, besökte jag regelbundet det jordiska planet för att se mina föräldrar och jag såg dem åldras tillsammans med nåd. På den tiden var jag vuxit både mentalt och andligt och kunna gå runt på egen hand utan att få fel riktning.

Jag kom att älska Chan som min egen far. Han var alltid vid min sida under det första året. Den tid då jag skulle flytta till femte nivån, närmade sig snabbt, så jag spenderade lika mycket

tid där som i min tidigare bostad. Om jag måste vara ärlig, och det skall jag naturligtvis, jag kunde inte bara vara där längre.

Då hände något som jag aldrig hade upplevt tidigare. Jag satt på min säng och kunde plötsligt märka en stickande känsla, som började i fötterna och arbetade sig upp längs benen, tills hela min kropp vibrerade. Jag visste inte vad som pågick, så jag kallade på Chan och bad om hjälp. Medan jag väntade, tumlade mina tankar tillbaka under de senaste två åren - det hade varit mycket jag skulle lära mig. Vi hade också fått den sista lektionen från läraren i den stora salen. Han hade berättat för oss hur glad han var att vi hade gjort så stora framsteg. Nu kunde han helt lämna oss till våra egna vägledare. Men Bill, stackars Bill, hade flyttats till en annan del av astralplanet. Jag fick veta att han hade svårt att anpassa sig, och det innebar att det var bäst att flytta honom till den nya omgivningen. Jag hade hittills förlorat sambandet med honom, men jag visste att jag skulle träffa honom igen. "Hmm, Chan ger sig tid," tänkte jag, "Han måste vara upptagen. Jag var lite för snabb, han kom omedelbart i sikte en halv meter framför mig." "Åh det är du ", sa jag, "det händer vilket är något märkligt."

"Jag vet väl," svarade han med ett leende, "det är dags för dig att lämna denna plats för alltid. Du har Uppnått rätt att flytta till ditt nya hem på femte nivån. Dessa tecken du märker, innebär att din kropp är redo att falla bort. Precis som en fjäril kämpar sig genom sin kokong och in i en ny värld, kommer du också att bryta igenom till en högre nivå."

Med en blandning av rädsla och glädje, tänkte jag, vad som skulle hända nu. Chan måste ha läst mina tankar och sade: "Oroa dig inte, du har inget att frukta. Nog ska jag hjälpa dig. Jag är bara så glad att den tid nu är kommen. Det är helt fantastisk att du har utvecklat dig som snabbt.

I nästa fas nu vill jag att du ska sitta helt stilla, och jag kommer att lägga min viljestyrka till din, och det kommer att hjälpa. Blunda och du får inte öppna dem förrän jag säger så. förstår du?

"Ja, Chan," svarade jag. Av ren spänning, flög tankerna runt i mitt huvud, men jag visste att jag skulle vara lugn och avslappnad. Jag tog några djupa andetag och fick kontroll över mina känslor. Sakta märkte jag hur Chans viljestyrka förenades med min. Den pirrande känslan ökade, tills hela min kropp skakade våldsamt. Det kändes som om jag skakade mig fri från några mycket åtsittande kläder. Sakta minskade detta, och ersattes av en känsla av lätthet. Min kropp var nu helt stilla. "Du kan öppna ögonen nu," sa han. Jag försenade lite för att öppna dem, då kom jag ihåg det bländande ljuset från mitt första besök. Chan hade läst mina tankar. "Kom igen, Jim ", sade han. "Jag sa ju att det var okej att öppna ögonen. Nu, när du nå är bosatt i detta plan, kommer du inte uppleva en sådan negativ effekt."

Sakta öppnade jag ögonen och befann mig i ett rum som verkade mycket känt, även om jag aldrig hade varit där innan. "Var är vi? "frågade jag. "Du är i ditt nya hem," sade Chan. "Det är inte längre bara en barack. Allt här tillhör dig. Jag har arbetat på denna överraskning en tid. Möbler och målningar har du uppskattat i det förflutna."

"Nu, det är därför de verkar så kända," sa jag. "Ja, naturligtvis," svarade han, "Hur skulle jag annars kunna veta vad du tycker Det var enklare att läsa dina tankar än att gissa vad du ville ha, så jag bygga inte huset själv. Det fanns andra som hjälpte till. Än en gång skapade de och jag det här huset för dig. Det svåraste var att ta reda på var det ska vara, men det visade du en av de gånger som du besökte där."

"Det måste ha tagit tid att bygga upp det," anmärkte jag.

"Tvärtom, så snart vi visade att du var redo att komma, började vi arbetet. Jag drog fram en grov skiss av arkitekten, så med hjälp av hantverkare skapades huset. Totalt tog det lite över

en vecka. Inredning var kvar till dig."

"Men var är vi? "frågade jag."Kom du ihåg ditt första besök på detta plan? "

"Ja, det gör jag väl.

vi besökte en dal. Jag sa att jag tyckte det var en mycket vacker dal, och jag önskar att jag kunde leva där. Vänta lite."

Chan gav mig inte tid att tala ut. Han avbröt: "Ja, det är där vi är. Jag hoppas du gillar min gåva. Du har arbetat hårt, och ditt nya hem här är frukten av ditt arbete.

kom med utanför, jag har något annat jag vill visa dig."

Jag lyfte min stol och gick mot dörren. Innan jag öppnade den, vände jag om och tittade runt i rummet en gång till. Det föreföll mig som om jag visste om varenda möbel. Det var som om varje enskild sak var utsträckt framför mig, och ändå hade jag aldrig sett dem framför mina ögon. Det var en konstig känsla, men jag var mycket glad.

Jag vände mig om och öppnade dörren. I samma klingande en hög applåd (klapp) från en grupp människor som stod på gräsmattan. Jag vände mig till Chan och frågade, "Vem är det? " "Dina grannar. Kan du komma ihåg husen i dalen? Dessa människor lever i dem och har kommit för att bjuda dig välkommen. Det är vanligt här, att lära sig deras grannar å känna. Det är en bra omgångs form. Jag kommer att lämna dig, så att du kan lära dina nya vänner å känna. När du vill, kommer det att finnas arbete för dig."

Chan steg åt sidan, och på ett ögonblick var han borta.

En av grannarna kom fram och presenterade sig. "Jag heter Rose," sa hon och log när hon sträckte fram handen. Jag tog tag i den och kollade värmestrålning från den. "Du har väldigt lugnande händer," sa jag. Jag såg in i hennes djupa blå ögon och blev så förtrollad av hennes skönhet att jag blev som nitad till platsen.

"Vad är det? "frågade hon."Ursäkta att jag stirrar," muttrade jag."Det är länge sedan jag har talat med en kvinna. Jag började tro att män och kvinnor hade separerats för alltid. Jag lärde mig att det var för att ge våra lägre begär tid att lugna ner sig, men jag har nu inga problem i den riktningen."Vi kunde både se det roliga i det jag hade sagt och började skratta.

"Vad heter du? "frågade hon.

"James Legget", svarade jag, men mina vänner kallar mig Jim."

"Okej, Jim. KOM iväg med och säga hej till de andra."Det fanns fem andra kvinnor och tolv män. Rose introducerade mig till varje, när vi satt i trädgården framför mitt nya hus. Det var en härlig dag, och jag kände mig hemma för första gången sedan min ankomst till denna sida av livet. Jag fick lite juice gjord av vilda frukter. Det smakade som nektar. Jag hade kommit till en större uppskattning av denna smak, eftersom Chan hade gjort allt han kunde för mig att komma över min längtan efter kött. Mina smaklökar hade förfinats under denna process. Först trodde jag att det var svårt, men nu förstår jag mer om djur, och nu kan jag inte se hur jag någonsin skulle kunna äta dem igen.

Vi pratade i timmar, tills slutligen alla var borta - utom Rose. När du får tillpassad dig här, måste du äntligen besöka mig. Jag bor lite längre ner på stigen," sade Rose, och pekande i riktning mot sitt hus. Hon vände sig mot mig och lade händerna på mina axlar för att kyssa mig på pannan. "Hej da. Glöm inte att besöka mig."Hon gick på vägen och vände en gång till för att vinka. Så var hon utom synhåll. Jag var mycket glad över att ha fått en så vänlig granne.

Jag gick in för att undersöka Chans underbara gåva. Mitt första intryck var att rummen var

små, men ändå passa. Det fanns fyra rum totalt. Det är för att ha gäster i. Det var ett mindre angränsande rum utan möbler. Det hade mörkblå matta, och väggarna målade i samma färg."Jag vet vad det här rummet är ", sa jag högt. Chan säkrade sig alltid, jävnt, att jag mediterade, så att han hade ordnat detta rum för ändamålet. Övervåningen var ett badrum och ett fullt möblerat sovrum. Även om vi inte har något behov av sömn, är det mycket svårt att bryta vanan. Däremellan finns det behov av att bara ligga ner och slappna av.

Mina ägodelar var prydligt satt på sängen - kläder åt ena sidan och böcker på den andra. Chan hade tänkt på allt, till och med mina tillhörigheter. Jag tillbringade tid att sätta mina saker på plats innan jag tog en promenad för att titta på omgivningen. När jag nått botten av trädgården och vända för att titta upp på huset, fick jag en klump i halsen. Tårarna rullade ner över mina kinder. Jag torkade bort dem snabbt. Mit alldeles egna hem - efter så lång tid. Huset var beläget mellan några träd och trädgårdar som sträcker sig cirka tolv meter ut från huset. Det vimlade med de mest utsökta blommor jag kunde föreställa mig. Luften var fylld med doften av kaprifol. Det enda ställe jag någonsin sett på jorden som kan jämföras med detta, var en bild på ett vykort från Devon, som jag fått från min faster Kate.

Jag gick längs stigen, som jag visste skulle fora mig förbi Roses hus - bara för att se hur det såg ut och jag hoppas att se henne igen. Jag hade knappt gått en mil innan jag kom till ett litet rosa hus som var något tillbaka från vägen."Det måste vara här," tänkte jag, men hon hade sagt att det var en stuga. Först undvek jag att gå vidare, för det fall att det var fel hus, men gick sedan över till ytterdörren, där det hängde en skylt med texten 'Roses stuga'.

Jag skrattade åt tanken på " Jims hus" hemma hos mig.

Jag knackade och väntade, men ingen öppnade. Jag gick igen, ganska besviken. Jag gick vidare längs stigen över en äng och korsade vissa områden. Det kändes som om jag hade gått mycket långt, så jag tittade mig omkring efter en plats där jag kunde vila mig. Till vänster var en stora ekar. Det fanns anemoner och klocka blommor, vars kronblad var helt öppen mot himlen, och så tillade lysande färgpunkter till det gröna gräset. Det var som om de uppmanade mig att sitta med dem, men min rädsla för att krossa dem avholt mig från det. Jag gick över till ett av träden och satte sig med ryggen mot den tjocka stammen. Jag slappnade av och trodde det skulle vara trevligt att blunda i fem minuter.

Plötsligt fanns det en kall rysning genom mig, och jag märkte att någon rörde mig. Jag hoppade upp och såg sig omkring mig, för att se om det fanns någon som gjorde narr av mig. Men jag var ensam. Jag undrade var beröringen kom ifrån. Återigen märkte jag en märklig inträngning i min aura. Första gången det hände, hade jag sittit upp vid trädet, så jag gick nervöst en gång runt det."skulla ha velat veta. sa jag högt, när jag kom att tänka på trädgårdsmästaren på fjärde nivån som talade med träderna och sa att han förstod dem.

Kanske försökte trädet att kommunicera med mig. Jag lade mina händer på dens stam. Vibrationerna stärkande, ju mer jag koncentrerade. Jag antar att det gjorde att det hade en effekt, men även så jag blev chockad när jag märkte en stark känsla som kom från trädet. Jag tog snabbt bort min hand och tog ett steg tillbaka. Det försökte verkligen kommunicera ! Jag stod där i flera minuter med en blandning av rädsla och vaksamhet. Min nyfikenhet fick övertaget, och jag lade händerna tillbaka på trädet. Återigen gick en darrning genom mig. Den här gången drog jag mig ej undan. Sakta smälte min känslighet tillsammans med trädet. Jag

var medveten om dets helhet - även från de djupaste rötterna till spetsen av grenarna. Dets forntid, tidigare liv, passerade revy framför mina ögon. Vilket underbart sätt att förstå det förflutna ur. När Ben talade om att kommunicera med trädet, hade jag inte riktigt erkänt eller uppskattat naturens enorma omfattning, och inte heller att alla saker i Guds hand har en sådan känslighet. I mitt expanderade medvetande blev jag medveten om treor vid siden af, och insåg på något mystiskt sätt att de tre jag kommunicerade med, även kunde kommunicera med sina artfällor. Vad ett träd upplevde, kunde därför de alla märke. Med detta blev jag en del av deras känslighet, videregav jag en kärleks vibration. Det är vad Ben menade när han sade: Genom att ge dem min i kärlek, svarar de på denna kärlek och växar i enlighet med det.”

Jag tillbringade större delen av dagen att lära mer av trädet, och jag fick verkligen det. När jag lämnade, tackade jag trädet, även om det kan ha verkade konstigt. Men jag visste att det skulle reagera på det. Jag tänkte på treor och växter på jordens fysiska plån. Mamma pratade ofta om faderns gröna fingrar - nu visade sig, att hon hade rätt. Växterna svarade på faderns vänlighet och han hade vunnit priser på den lokala blomma utställning många gånger. Han talade så ofta med sina växter. På den tiden tyckte jag att det var ganska dumt, men han svor att de förstod honom. Far hade faktiskt rätt - men jag var tvungen att dö för att förstå det.

När jag gick upp över en kulle, hörde jag rinslen från vatten. Jag lyssnade en stund och följde ljudet. Jag klättrade upp för backen och hittade små bäckar som rann ut över några stenar och bildade en sjö i dalen nedanför. Bregnar kantade de vackra vattendrag och den väg som ledde ner i dalen. Jag bestämde mig för att följa min väg vidare, men först stannade jag för att beundra vyen. Böljande kullar var täckta med en smaragdgrön matta, och stora ek och furur växte sida vid sida på bergssluttningarna.

När jag gick nedåt ser, passade jag att inte glida i gräset som var som silke. Jag närmade mig sjön och stannade vid banken. Vattnet var kristallklart, och den enda rörelse på ytan var den glittrande återspeglning av en ljusstråle. Min uppmärksamhet drogs över till ena sidan av sjön, där stora grupper av vattenväxter gnistrade i solskenet. De var som pilar genomborrade vattnets lugna ro. Sjön såg mycket inbjudande ut, så jag bestämde mig för ett dopp. Jag såg mig omkring för att se om det fanns någon runt, men jag hade platsen för mig själv. Jag tog snabbt af kläder och gick i vattnet. Det var ganska djupt, men jag var bra på att simma. Jag fick skratta af min oro för att drunkna. Jag steg upp af vattnet och var snart på väg tillbaka till dalen.

På vägen mötte jag en ung man och en ung kvinna och kände på något sätt de var oroliga. Jag stannade för att fråga vad som var fel.”Det är min far”, svarade kvinnan med tårar i ögonen.” Han är en drinkare och våldsam mot min mor. Hon är nu mycket sjuk, på sjukhus, och vi räknar med att hon dör. Det är inte min mamma jag är orolig för. Hon är en underbar själ och kommer att komma direkt hit. Nej, det är min far som har att betala för vad han har gjort. Jag älskar dem båda och bebrejder till viss del själv för min fars beteende. Han började att dricka strax efter att jag dog i en båtolycka.”

Den unga kvinnan började plötsligt gråta ymnigt.”Jag är säker på att det kommer att lösa sig”, sa jag. Den unge mannen lade armen om kvinnan och försökte också att lugna henne. Jag spekulerade om att jag skulle vara med dem, men räknade med att de skulle finna tröst i varandra, så jag fortsatte min resa.

Jag hörde någon sjunga, följde ljudet och såg en stor grupp människor som står i en cirkel. En mans röst lät klar, och när jag stannade för att lyssna, upptäckte jag att rösten tillhörde en präst. Det var inte nogot för mig, så jag fortsatte genom dalen. Då och då stannade jag för att prata med några av de människor jag träffade - de var alla mycket vänliga.

En av dem jag träffade, var en man som gick med sin hund. Hunden var inte i sträng, men travade glad bredvid sin ägare."Det kan bara se," tänkte jag," det här är första gången jag ser en hund, sän jag lämnade det jordiska planet. Det är bara den andra djuren som jag har sett. Den första var Chans katt." Min nyfikenhet fick övertaget."Förlåt, jag hoppas att du inte tycker att jag är alldeles för oförsämd. Det handlar om din hund."

"Hur är det?" Mannen sade förvånad. Jag försenade lite att gå på med mina frågor av rädsla för att göra honom arg." Tyvärr, skulle jag inte ha stört dig", sa jag och började gå på.

" Vänta bara lite," ropade han," det verkar som om du har en fråga. Jag har lite tid över, så om du vill sitta ner, kan vi prata., Mitt namn är förresten Albert, och det är Ben." jag presenterade mig och klappade Ben på huvudet, och den gav mig en slicka på handen." det verkar som om Ben kunde gilla dig," sa Albert," och om han tycker att du är tillräckligt bra, är det tillräckligt för mej." vi hittade en plats där vi kunde sitta och hunden lade sig bredvid oss." Det är bättre," anmärkte Albert, medan Ben gjorde sig bekväm i gräset." Vad skulle du fråga om?"

" Jo, ser du, Ben är bara den andra djuren som jag har sett på den här sidan av livet. Var är alla andra?"

" Sanningen att säga, så vet jag inte svaret på denna gåta. Allt jag vet är att Ben väntade på mig efter min död. Han dog bara en vecka innan mig. Vi hade ett bra liv tillsammans, och jag saknade honom mycket. Förstå du, att jag aldrig gifte mig och det var underbart att gamla Ben höll av mig.

när han dog, kände jag mig ganska ensam. tankar om Ben fyllde mitt huvud, och jag glömde att hålla ett öga på trafiken, när jag korsade en väg. När jag hörde sporgvagnens signal, var det för redan för sent.

Nästa sak jag minns är att jag återfick medvetandet i en sjukhussäng. Jag försökte gå men kunde inte. Mitt sinne var vid liv, men min kropp reagerade inte alls.

Det var en tät dimma i rummet, och ibland såg jag skuggor flytta runt. Min hörsel hade inte påverkats, så jag kunde lätt höra vad som hände runt omkring mig. Två av skuggorna kom och böjde sig över mig. Jag insåg att det fanns sjuksköterskor där, och att mina åsikter hade skadats av misstaget. Jag hörde någon förklara för de andra som jag förmodligen inte skulle leva över natten."Hur löjligt," tänkte jag," Jag är säker på att jag kommer snart att vara härifrån." Det var så sant, så sant - men bara inte på det sätt jag hade förväntat!

Jag halkade in i sömnen och hade en märklig dröm. Jag drömde att min mor och far stod vid foten av sängen och vinkade till mig att följa med dem. Det var till skillnad från någon dröm jag hade tidigare haft: Det verkade ganska verklig, men jag visste det var bara min fantasi, mina föräldrar hade varit döda i över tjugo år. Att se dem gjorde mig ledsen, och jag vaknade upp med en klar bild av dem i mitt minne.

Jag kunde inte röra huvudet, men mina ögon kunde se igenom dimman. Jag såg mina föräldrars figurer står bredvid sängen. Min far stod bredvid min mamma, log och sade:" Kom Albert, det är det dags för dig att lämna det här stället."

Med yttersta ansträngning lyfte jag huvudet från kudden och skrek, "Nej du är död, du är bara en dröm." Så pratade min mamma med mig i en ton som lämnade inget tvivel om att hon inte var påhittad." Nu lyssna, Albert. Du har varit ute för en dödsolycka. Din far och jag har kommit för att ta dig till ditt nya hem".

Sakta, min styrka ebbade ut, och jag föll tillbaka på kudden. De två sjuksköterskorna höll på mycket nära, och jag hörde en av dem säga: Han talar i förvirring, nu det varar inte länge".

Jag skulle vilja ställa mig upp och säga, "mig fejler ingenting." Men jag hade inte kräfter till det. Det inte längre hängde ihop i mitt huvud. Å ena sidan hade jag sjuksköterskorna som sade att jag skulle dö, och å andra sidan, mina föräldrar, som sa till mig att gå med dem. Jag skrek: " Det är inte mer." Plötsligt skär en våg av smärta genom min kropp och skakade mig våldsamt. Så sjunk en känsla av frid över mig. Därefter följde en stigande känsla av att vara på väg genom en mörk tunnel mot ett ljus till slutet. Nästa sak jag minns var att jag stod naken bredvid sängen. Jag blev förskräckt över att höra min mammas röst säga: 'Här Albert, tag den på." Hon stod bredvid mig med en jackett i handen.

Jag ifrågasatte verkligheten av vad som hände. Jag väntade lite och sade sedan: "Detta här är bara en dröm, du talar inte till mig i verkliga livet. Jag vaknar upp innan en minut." Min mamma sa skarpt: " Jag är inte någon dröm. Nu tar du jacketten på, du är en bra kille." Jag gjorde som jag blev tillsagd. Av förlägenhet. Jacketten kändes verkligt nog.

"Är du verkligen min mamma?" frågade jag.

"Vems mamma annars tror du att hon är?" sade en röst, som jag genast kände igen som min far. Han klev ut ur dimman." Vet du vad Albert, vi har väntat här länge. Det blir bäst om du kommer med oss".

Jag tittade tillbaka på sängen och såg en mörk figur som ligger i den. Jag kunde höra två olika röster från de skuggfigurer som lutade sig över sängen. En sade: " Han är borta, stackars själ," och den andra svarade, ' Det är också den bästa. Han skulle ha varit en grönsak, om han hade överlevt".

Det var otroligt. "Varför kan de inte se mig?" skrek jag. " Det är för att du inte längre är bosatt i deras värld, sa min far." Jag förstår inte." Jag ryste och vände sig till min mor. " Vad hände med mig? Är jag verkligen död?"

" Jag vet att det är svårt att förstå, sade hon." Ja, på ett sätt, är du död för fem minuter sedan i sängen där, men bara för att vakna upp till ett mycket sötare och rikare liv. Nu, Albert, jag har en överraskning till dig." Jag hade ingen användning för fler överraskningar. Lära känna att jag var död var riklig.

Då hörde jag plötsligt en hund skälla. Jag tänkte genast på Ben och ropade: Ben, Ben.

Innan jag skulle ha tid att säga mer, sprang han upp längs mig och slickade mig i ansiktet. Jag kände varje stöt på hans vackra gamla huvud. Det var definitivt Ben. Glädjen i att se honom och mina föräldrar var för mycket för mig. Jag fäll snyftande sammans. Jag var nu redo att följa dem var som helst. De tog mig till en plats där jag kunde återfå styrka. Det liknade ett fritidshem. Mina föräldrar besökte mig regelbundet, och hade med Ben. När jag var stark nog, fick Ben och jag ett hus här i området.

Jag har en granne, miss Carter, som bor inte långt från mig på andra sidan av en kulle. Hon har en katt, som alltid klagat på att Ben jagar den, men jag är säker på att de två är vänner. Ibland ser jag dom ligga sida vid sida, och Ben slickade också katten, när han trodde att det

fanns ingen som såg det. Nu känner du mitt livs historia.”

” Ja, det var något av en historia,” sade jag,” men vad hände med dina föräldrar?”

Albert sa,” Jag är glad att meddela att de har det bra. De har en liten stuga inte långt från min. Min mamma har alltid pratat om att flytta in i ett litet hus på landet, när min pappa gick i pension. Men det skulle inte vara så i deras jordiska liv, de båda dog när de var ca 50. Min mor dog först, och min far följde sex månader senare. Läkarna sa att han dog av sorg. Det var en fruktansvärd chock för mig, eftersom jag hållit en hel del av dem båda. Jag ärvde deras hus, när min far dog, och där bodde jag tills jag kom hit. Jag kom aldrig över chocken, så efter deras död levde jag ett mycket tillbakadraget liv.

Jag vågar inte länka mig till dem – af en viss rädsla för att förlora dem. Det är väl dock väldigt själviskt, men det var det enda sättet jag kunde leva på. Allt eftersom åren gick blev jag mer och mer ensam, så jag köpte Ben för att hålla mig vid sällskap. Han var den första husdjur jag någonsin haft, och från det ögonblick jag först såg honom, stod vi nära varandra. Jag tror att hans temperament liknar mina. Han var min trogna vän för de senaste tolv åren av mitt liv. Jag saknade honom mycket när han dog. Men som ni kan se, är vi tillsammans igen. Jag har aldrig varit så glad. Men nu måste det finnas tillräckligt om mig.

nu berätta något om dig själv.”

Vi pratade länge om hur jag kom till detta plan, och de problem som uppstår i ens jordiska liv. Men vi har fortfarande inte löst gåtan om var djuren bodde. Tiden gick fort - även om jag skulle ha fortsatt vårt samtal, ock det fanns andra saker som jag borde göra.

Jag tackade Albert och sa att vi förmodligen skulle ses igen. På vägen hem tänkte jag att han verkade vara en trevlig kille - kanske lite ensam. Jag var glad att han och Ben hade återförenats. Jag vände om för att leta efter dem och kunde tydligt se den kärleksfulla hängivenhet som var mellan dem, eftersom de stod på grässlätten.

kapitel 6

Nu skulle jag då ta reda på hur jag kom hem - gå eller föreställa mig själv hem. Jag hade haft en underbar dag, så jag bestämde mig för att ta den lättaste vägen och kom snabbt i fokus igen i min trädgård. När jag öppnade dörren, såg jag en figur i en av mina stolar och omedelbart kände jag Chan. Jag frågade honom vad han gjorde - jag var väldigt glad att se honom, men lite förvånad över att han var där.

”Jag kom bara förbi för att se hur du gör”, sa han snabbt. Jag visade att Chan gjorde sådant utan vidare. den skulle vara en orsak till hans besök. Jag var precis på väg att be om det, när han avbröt mig:” Du måste be om ursäkt om jag skrämde dig”

”Du läser mina tankar igen,”svarade jag.”Ja, på ett sätt har jag. Du har en fråga om djuren här. Men innan du frågar hur jag kan veta det, vill jag säga att jag periodvis har satt av för dig hela dagen. Sedan hade jag lite tid över, tänkte jag att jag skulle visa en del av svaret.

vi måste besöka det jordiska, fysiska plan, och vad du kan se, kan vara smärtsamt. Tänk på det. När du är redo att göra resan, så låt mig veta.”

Chan var en mycket humoristisk kille. Han visste att min nyfikenhet skulle bli veckt. Därför sa jag:”Det finns ingen bättre tid än nu.”Han log och sträckte armen ut mot mig. Jag lade min hand lätt på hans arm. Det gick ett ögonblick, sen kom vi till synes igen på en mycket dimmig plats. En fruktansvärd känsla av fruktan smög över mig när vi gick mot en byggnad som såg ut som en förfallen lada.”Var är vi?”frågade jag.

”Vi står inför ett slakteri,”sade han.”Djuren förs hit och tvingas ut ur sina jordiska kroppar långt innan deras tid är ute, för att ge mat till människan.”. ”Så det är därför jag kan märka rädslan,”sade jag.”Ja, du märker djur känslor innan de dör Hela byggnaden har en aura av rädsla Djur är spänd med rädsla när de kommer in, och när köttet äts, är det denna rädsla -.. Inte kött -. Vilket kan vara skadligt Det kan skapa många typer av mentala och psykologiska problem.

”Jag har verkligen inte förrän nu insett att djuren lider så mycket”, sa jag med något skamliga röst.”Det finns inte många människor som har”, svarade han.”De har ännu inte vaknat upp till det faktum att allt liv är heligt. Dyreriket har lägts i människors händer, för att de skall hjälpa den på uppstigningen till gudomlighet -.. Inte att de ska äta djur”.

”Vart kommer alla djur själar?”frågade jag.”Jag har inte sett några djur, utom ett par husdjur.”Chan föreslog att jag följde honom, sen skulle han visa mig. Vi gick ner längs byggnaden och på baksidan. Jag stannade. Tio meter från där vi stod, kom en virvel av vitt ljus från jorden och for upp där den försvann ur sikte. Flera personer, i tyg i långa blå dräkter, ledde djur själar in i ljuset, där djuren bara försvann. Jag vände och frågade Chan, vad som hände.

”Det är en lång historia, Jim. Jag kan bara ange de viktigaste funktionerna. Djuren som förs in i ljuset, går tillbaka till sin egen gruppsjäl. Varje djur har en viss erfarenhet från sitt jordiska liv, och dessa erfarenheter samlas, för att hjälpa gruppens själsutveckling. när gruppe själen har uppnått en tillräckligt hög vibration, utvecklas den i det mänskliga plan/ utvecklingsnivån.”

”Menar du att dessa djur inte överlever döden, som vi gör?”frågade jag.”Ja, det stämmer. Människan är det enda djur som”överlever” övergångs Prosessen, kallar vi döden. (överlever som individuellt väsen. - Rune tolkning). Men i slutändan kommer de djur som kommer i ljuset, ha möjlighet att gå på två ben. Och med detta menar jag att de kommer att lära känna sin sanna identitet, men det är en mycket lång utvecklingsväg ännu. Du måste förstå, Jim, att ingenting verkligen kan dö. Det utvecklas bara.”

”Vad kommer att hända med de husdjur som jag har sett, till exempel din katt?” frågade jag.”De husdjur, du har tittat på här på vårt plan, är här på grund av att deras herrars kärlek och vänlighet från tiden på det jordiska planet. Någon gång kommer de att överleva övergångs Prossen, vi kallar döden, men i slutändan, händer det att deras inre kallelse kommer att vara så stark att den inte kan ignoreras, och de kommer att dras till sin egen gruppsjäl.

den mänskliga kärleken är som extra vinst och deras mänskliga följeslagare kommer att ha utvecklats för att förstå detta och kommer att låta dem gå ut med deras välsignelse”.

”Det finns så mycket att lära sig”, sa jag.”Kan jag ställa en fråga?”

”Om du vill det, ja”, svarade han.

”Vilka är de människor som leder djur själar in i ljuset?”

Chan var tyst en stund. Jag tyckte att han var mycket stolt över det arbete som dessa själar utförde. Han suckade och sade sedan: ”De är ljusets väktare, och deras uppgifter utförs alltid med högt utvecklade varelser som helt har ägnat sina liv åt detta arbete”. ”Kan jag komma för att hälsa på dem?” frågade jag. ”Nej Jim, inte förrän du har utvecklat dig nog till att förstå vad de gör,” sade Chan.

Det var dags att gå hem. Vid ankomsten satte Chan sig lite med mig. Vi pratade om aktuella händelser, tills han kjände att jag var van vid att vara ensam. Jag tackade honom för att ge mig en första hands svar på mina frågor, och han lämnade platsen. Chan och jag hade vid den här tiden en nära vänskap, och jag såg upp till honom som en far.

Jag var utmattad efter vår resa och hade användning för att koppla av och samla mina tankar. Jag bestämde mig för att mit nya meditationsrum skulle vara den perfekta platsen. En underbar känsla av frid strömmade över mig när jag satt på golvet med benen i kors. Hela rummet var vid liv med en energi som lyfte mitt medvetande mycket högt. Jag kunde kommunicera med min inre Guds kraft och lyssna på de uppmuntrande ord som flödade in i mitt medvetande. Att lyssna är den sanna konsten av meditation. Många människor ber till sin Gud, när de vill ha hjälp och vägledning, men de gör inte besväret att lyssna till hans ord av uppmuntran.

Vi lär oss om Guds kärlek, så snart vi kan acceptera de nya villkoren för livet efter döden. Han är inte den abstrakta Gud, som de flesta människor på jorden känner. Här inser vi att Gud är kärnan i allt, han är den kraft som flödar genom hela skapelsen. Du kan verkligen känna dig själv först, när du förstår att Gud är den enda källan från vilken kan erhållas livets vatten. **Det finns ingen annan källa.**

När vi förstår detta mentala koncept, vi lär oss, hur vi kan dra nytta av Guds kraft. Men tills dess är vi inte kvar för oss själva i en objektiv värld. Den kan se så ut för oss, men är skapats av Gud immateriella medvetande, med hans vilja som strömmar genom varje en bild av sin skapelse – och ger liv till allt.

Vi kan, på ett begränsat sätt, använda samma metod där vi själva skapar. Det fanns inget behov av en murare eller snickare för att bygga mitt nya hus. Arkitekten och själarna till sammans, byggde det med sin koncentrations’ makt/ kraft. Bortom det jordiska planet är alla byggnadsarbeten utförts av tankens kraft.

Under det kommande året, använde jag meditationsrummet i mitt nya hus, mer än någon av de andra rummen. Mitt liv och mit vänskap med Rose blomstrade. Vi åkte på många upptäcktsresor tillsammans och träffade nya vänner. Vi hade mycket gemensamt, såsom den andelega vetenskap och konst, som vi båda deltog aktivt i.

kapitel 7

Min förståelse av växter ökade, och jag blev en ivrig trädgårdsmästare. En av de dagar jag var

i trädgården, märkte jag en inre kallelse, et inre samtal. Jag visste att det var för att min mamma sände upp en bön till mig. Men det var annorlunda den här gången, för inre samtalet blev starkare och starkare för varje minut.

Jag anslöt mig med hennes sinne, och för ett ögonblick stod jag vid foten av sängen. Men det var inte sängen jag så ofta hade stannad vid när hon sov. Omgivningen var helt okänd för mig, men jag insåg snabbt att vi var på ett sjukhus. Min mors medvetlösa, tysta rop, lät mig veta att hon var mycket sjuk. Jag blev plötsligt avbruten av en röst som sa: "Snälla gå, du kommer att stå i vägen."

En gråhårig man, som jag antog var en läkare närmade sig sängen och gjorde något åt min mamma. "Vad händer?" frågade jag. "Får jag fråga vem du är?" var hans svar. "Det är min mamma," sa jag, "hon är kallt på mig."

"Vi har väntat på en", sa han, och presenterade sig. "Mitt namn är Dr Forbes. Som ni kan se, är din mamma mycket sjuk, det är inte troligt att hon kommer att överleva natten. Jag har gjort allt vad jag kunde för henne. Hennes själ vil gärna, men hennes kropp på väg att ge upp. De jordiska läkarna har gjort vad de kunde för att göra hennes sista timmar best möjliga. Det är nu upp till oss här att göra det klart, så att din mamma kommer att välkomnas av en, hon känner och är glad i, när hon vaknar. Annars kan chocket att dö ha en något dramatisk effekt på henne."

Jag kommer tillbaka. Jag ska se om vi har en säng för henne."

Han var snabb utom synhåll. Jag visste inte om man ska skratta eller gråta av glädje vid tanken på att min mor och jag snart skulle vara tillsammans igen. Medan jag väntade, tittade jag runt på avdelningen och pratade med andra astrala besökare, som väntade på någon, som de var glada för. Dörren till rummet öppnas och min far kom in med två sjuksköterskor. De stannade vid mammas säng, där de två sjuksköterskorna lämnade fadern till sig själv. Han höll mammas hand när han klappade lätt och ville säga, "Det ska nog gå min älskling, jag är här."

Jag slog tillbaka tårarna från att se min far i en sådan smärtsam situation. Jag visste att det skulle vara okej med min mamma, men jag var inte alls lika säker för fadern. Jag ville skrika: "Mamma, det blir väl. Det finns ingen död". Men det är klart att han inte skulle kunna höra mig. Jag väntade tålmodigt på min mors befrielse vid foten av sängen. Jag skulle tro att det var gått ungefär en timme, när modern plötsligt gav en suck. Far sprang upp. "En läkare, fort. Det är min fru."

En sjuksköterska och en läkare svarade på fars skrik. Läkaren undersökte mamma och vände sig till pappa: "... Jag är ledsen, mister Legget. Hon är borta." Fadern gick fram till sängen och tog moderns hand igen. Tårarna strömmade ner över hans kinder, när han hjälplöst såg det. Han fick vara hos henne i några minuter innan sköterskan tog honom åt sidan och gav honom en kopp te.

Jag spekulerade om vad jag ska göra nu, men sedan visade Dr Forbes upp med en sjuksköterska och två medhjälpare. (anmärkning. Dette då på den astrala nivån, där Jim är, parallellt eller samtidigt med närvaron i det fysiska sjukhuset.) De stod vid hennes säng, som om att vänta på något. Långsamt kom där en tunn dimma upp från den livlösa figuren på sängen. Min mors astralkroppen, helt intakt, var nu en halv meter ovanför sängen. Strängen, som vi hade beskrivit - den jag var förknippad med, när jag dog - bröts omedelbart sönder i min mors fall. Hon var fortfarande inte medvetna om vad som hände.

Dr Forbes och hans medhjälpare tog kontroll, och samlades runt henne och lyfte henne på en bår, som de hade med sig. Dr Forbes vände sig mot mig och frågade: "Kan du följa oss?" "Vi lämnade avdelningen och var snart i ett smakfullt inreddad rum. De lät mamma läggas i en

säng och de tre medhjälpare gick. Dr Forbes bad mig sitta ner medan han undersökte henne, för att avgöra om det var behov af någon behandling.

När han var färdig, sade han: ”Din mamma är bra, hon har ingen användning för terapi.” Vi pratade ganska länge, och han förklarade bland annat att en del patienter skulle sova så det kan arbetas med deras undermedvetna nivån. Den användes inte instrument i denna klinik för rummen hade underbara helande auror, som ständigt tillfördes ny energi av stora själar uppefrån.

Även jag kände den lugnande effekten, en känsla av frid, som berörde varje fiber av min varelse. Jag kunde inte förklara hur det fungerade, men jag lärde mig det senare. Dr Forbes sade adjö, men innan han lämnade, vände han och sade, ”Förresten, jag kommer att skicka en sjuksköterska som du tar hand om din mamma tills hon är stark nog att lämnas härifrån.”

Jag lutade mig tillbaka och gjorde det bekvämt. Jag undrade hur länge jag skulle vänta tills mamma vaknade. Vilken överraskning det skulle vara för henne att se mig sitta vid hennes säng. Jag dagdrömde om alla de saker vi borde prata om. Jag var helt förskräckt när jag hörde en knackning på dörren. Dörren öppnades på glänt, och en man stack in huvudet: ”Kan vi komma in?”

Ja, svarade jag. Dörren öppnades helt och avslöjade en ganska elegant ser herre på cirka fyrtio. Precis bakom honom stod en ljushårig ung kvinna klädd i en citrongul, blommig klänning med vitt bälte och skor för att matcha. Paret verkade bekant, men jag hade aldrig sett dem förut. Jag kände att jag borde känna dem. Mannen kom direkt fram till mig och sträckte fram handen: ”Det är trevligt att se dig, Jim. Jag har väntat länge på detta ögonblick”

Jag tog hans hand höll mig som i ett skruvstäd. Han skakade min hand, så jag trodde den skulle falla av. ”Tyvärr har jag inte nöjet att veta deras namn, även om du känner mit?”

”Titta, Jim, det är din mormor”, sade han när han pekade på damen som lutade sig över sängen. ”Och jag är din farfar.”

Jag var förstummad av denna nyhet. Jag hade aldrig sett mina morföräldrar när jag var på jorden - inte heller i detta plan. De dog innan jag föddes. Jag frågade varför de inte hade låtit höra från sig något innan. ”Det var inte möjligt”, sa morfar. ”Vi rekommenderades att lämna dig ensam tills du ha utvecklat din andliga medvetenhet. Jag vet att det är en sorglig tid för din pappa, men det är ett nöje för oss.

vi ska ha vår dotter med oss en gång till, och vi visste att du skulle vara här.”

”Jag förstår mycket väl. Vad händer med mamma nu?” frågade jag. ”Vi har ett hem redo för henne”, svarade han. ”Så fort hon återfår styrka, tar vi henne dit.”

Dörren öppnades och in kom sköterskan jag hade sett tidigare. Hon talade med en mild röst: ”Vill du vara vänlig nog att vänta utanför Det är nästan att Mrs Legget återfår medvetandet. Vi vill inte att hon får en chock när hon öppnar ögonen. Det är bäst att jag förklarar för henne vad som är hänt.”

Sjuksköterskan visade oss ut och stängde dörren bakom oss. Vi satt på en träbänk i korridoren. Vi pratade och pratade, i vad som liknade en evighet. ”Skulla vilja veta varför det tar så lång tid”, sa jag. ”Ha tålmod, Jim”, sade mormor lugnande.

”Hon ha nog rätt”, tänkte jag. ”Efter all vänta tiden jag får väl väl vänta ytterligare några minuter.

Det var de längsta minuterna jag någonsin upplevt. Långsamt, kom dörren till vardagsrummet upp. Sköterskan kom ut och sa, ”du kanske vill gå in nu.

försiktigt dock, för hon är något chockad.”

Jag skakade när jag kom inn, och undrade om hon skulle känna igen mig. Mamma kikade fram bakom täcket. Jag stod fastnitad på platsen och bara stirrade. Mitt hjärta bröts in i min hals. Jag hade våta kinder och upptäckte att jag grät. Jag vet inte vem som sa något först, men jag sprang över till hennes säng. ”Jim, Jim, är det verkligen du, eller är det at jag drömmer?”. ”Nej, mamma, det är inte en dröm”, sa jag, när jag lutade mig över sängen och vaggade henne i mina armar. Vi omfamnade varandra länge och hade ingen aning om vad jag skulle säga. Det fanns inget behov av ord, inte vid den tidpunkten.

Mamma torkade tårarna bort, och gick väldigt högt upp i, att hon skulle se fin ut. Jag tröstade henne: ”Du ska inte oroa dig om ditt utseende Du är säker nu, och det är det viktigaste, och när du är stark nog, kan du lämna platsen här.”

När den första chocken över att se mig igen hade avtagit lite, sa jag: ”Det finns en överraskning åt dig.” Jag vände mig mot dörren och sa, ”Det är okej nu.”

”Vem kallar du på, Jim?” frågade mamma.

Innan hon kunde ha tid att säga mer, öppnades dörren, och min mormor kom. Du skulle ha sett min mors ansikte - vilken syn. De hälsade på varandra, som en mor och dotter skulle göra det efter en sådan lång separation. Mamma frågade om hennes far var där. ”Ja”, sa mormor, han väntar utanför.

Jag erbjöd att kolla upp honom. Han satt på bänken och rullade nervöst med tummarna. Han tittade upp och frågade om allt var som det borde vara. ”Ja, allt är bra. Mor älskar att se dig.”

Morfar reste sig, sträckte sig ner och syftar till hans slips. ”Hur ser jag ut, Jim?” frågade han.

bra, sa jag. Sen gick vi in i vardagsrummet. Det var underbart att vara tillsammans igen, och vi hade ett långt samtal om gamla tider. Plötsligt ble mamma tyst. Vi kände att hon inte hade kommit över chocken ännu. Jag frågade genast vad som var fel. ”Det är din pappa. Vad händer nu med honom? Du vet att han är förlorat utan mig.”

Hon började gråta. Jag lade min hand över henne och sa, ”Jag är rädd att han kommer att klara sig på ett sätt, fram till den gode Herren beslutar något annat, och när han blir bättre, kommer vi att ta dig ner till honom -. Precis som jag var tagit med på besök till pappa och dig.”

Hon tittade upp i förvåning, och genom tårarna sade hon:

”Har du besökt mig? Om jag bara kunde ha sett dig, skulle mitt liv ha varit så mycket lyckligare.”

Jag är rädd att det inte alltid är möjligt för människor att se oss, men ibland lämnar vi en tecken. Jag kallte dig vid ett flertal tillfällen, men var bara hört en enda gång. ”Jag beskrev incidenten med fadern i trädgården. Mamma lugnades ner igen och sa, ”Jag bad för dig varje kväll.”

”Jag vet. Jag kunde känna din kärleksfulla tankar, och det hjälpte mig första gången jag var här. De uppmuntrade mig att bli starkare, så jag kunde besöka dig regelbundet. Jag kan minnas din semester i Devon. Jag vet att det var Devon, eftersom jag tittade över axeln, när du skrev ett vykort till mrs Wilson.

jag tittade runt omkring också på pensionatet där du bodde. det var mycket snyggt och rent. Vid ett tillfälle följde jag dig till stranden.

jag tänkte, det så roligt ut, där pappa satt i solstol med ansiktet mot solen, och en näsduk på huvudet och byxorna rullad upp. jag minns att jag tänkte att han riskerade solbrännas på anklarna. Kan du minns det, mamma?"

"Alltför väl," svarade hon. "Han var olycklig över blåsor, han fick på sina vrister, och plågade livet av mig för en hel vecka. De var precis utanför hans vrister, och de hadde hela tiden en rolig grå lila färg."

Hon höll andan en stund innan hon frågade: "Tror du att han kommer att bli bra"

"Ja mamma, pappa kommer förmodligen överleva. Så ska Mrs Wilson i nästa lägenhet, åtminstone, tillräckligt sörja för att se till. Hon har alltid varit en god granne, och jag är säker på att hon kommer att fortsätta att vara så.

Morfar knackade mig på axeln och påpekade också sjuksköterskan som hade kommit in. "Jag är ledsen", sade hon, "men du måste gå nu. Din mamma behöver vila. Det finns massor av tid att vara tillsammans senare."

Mina morföräldrar sa adjö till min mamma. "Jag kommer tillbaka så fort jag kan," sade jag. Jag stod i dörren, tills sköterskan knuffade ut mig. Jag tröstade mig med det faktum att sjuksköterskan hade rätt. Det skulle finnas gott om tid.

"Vill du följa med?" frågade farfar. "Vi vill visa dig hur vi lever och hur din mamma kommer att stanna. Här har vi gjort allt klart för henne.

Vi visste så ungefär vilka möbler och inredning hon skulle föredra, och sedan fick vi reda på att hennes tid kom, och sänn beställde vi en arkitekt för att utforma och bygga huset.

Och din mormor haft att göra olika saker för din mammas nya hem."

Mormor avbröt för att fråga om vi inte skulle gå ut.

"Ja, min kära", sa morfar med tårar i uttrycket.

Farmor gav mig sin hand, och i ett ögonblick var vi i deras trädgård. Jag kunde se att det hade skapats med kärlek. Varje blomma var perfekt i färg och storlek. Till vänster var en liten fonten, täckt med ljusa rosa rosor. En trädgårds bänk står på ene sidan av brunnen. Det fanns en väg från botten av trädgården till huset, och de mest ovanliga blommor jag någonsin sett, växte längs stigen. Varje hade valts utifrån dess speciella färg och storlek. Det fanns också kluster av nattdoftandeblommor under fönstren på framsidan av huset. När det aldrig är natten på vårt plan, trodde jag att mina morföräldrar skulle komma att vänta länge på doften av dessa blommor. Men fysikens lagar gäller inte här. Luften var fylld med den söta doften av de underbara blommorna. Det var ett nöje att beundra skönheten i en sådan väl balanserad trädgård.

"Kan du gilla trädgården?" frågade mormor.

"Du kan tro att jag kan. Vem är din trädgårdsmästare?"

”Vi har ingen trädgårdsmästare”, svarade hon..”Det är din farfars och min totala insats, vi tillbringar så mycket tid i trädgården som vi kan, men det finns också många andra saker, vi båda tycker om. Såsom konst och intellektuella vetenskaper.

Och trädgårdsarbeten kommer då inte först.

Vi är faktiskt på väg för att se en ny pjäs skriven av Shakespeare. Vi har sett några av hans stycken, och jag har faktiskt också sett honom. Han har ett roligt utseende och ser inte ut som jag hade föreställt mig. Han draperar sig mycket blygsamt, har kort hår och ett långt skägg. Första gången han utsågs till mig, blev jag mycket förvånad. Jag hade glömt att människor förändras och kan se ut precis som de vill. Inom rimliga gränser förstås”.

Vi åkte upp till huset. Det var mer som en stuga än ett hus, men de insisterade på att kalla det ett hus, så jag gjorde inga invändningar. Väggarna var i klarrött, och dörr-och fönsterkarmar var vita. Dörren var tvåfaldig som en stabil dörr, där toppen kan öppnas, medan den nedre är fortfarande stängd. Ovanför dörren hängde en skylt med texten”Harmoni”, som bestämd var lämpligt.

Mormor och jag gick runt i trädgården, medan farfar gick in.”Kom in, Jim !”han ropade.”Låtsas att du är hemma. Vill du ha lite te?”

”Sa du te? när jag inte har haft en enda kopp sedan jag kom till den här sidan av livet.

massor av vatten, men ingen mat utom färsk frukt.

jag saknar verkligen inte kött. Under de första månaderna var det svårt, men nu tänker jag inte över det.

men. en kopp te, kan jag inte föreställa skulla skada. Ja, jag skulle vilja ha en kopp.”

Mormor log och sade sedan:”. Det är den enda lyxen vi tillåter oss själva. Lyckligtvis innebär det att inte ta livet af nogon. Det med te, är den enda aspekt av våra liv som inte har förändrats, och inte heller vill vi ändra den, men du kommer förmodligen att upptäcka att den inte riktigt smakar som på jorden.”

”Här är den”, sa morfar, när han kom in med te och gick över till ett rektangulärt bord vid fönstret.”Värsogod, Ray,”sade han och räckte en kopp te till min mormor.”Vad tycker du om din te, Jim?”frågade han.”Precis som det är”, svarade jag.”Kan jag ställa en fråga, mormor?”.

”Ja, självklart kan du göra det?”.

”Kan kalla dig Ray istället för mormor?”

”Visst”, sa hon,”annars känner jag mig också som den gamla.”

”Och du kan kalla mig Charlie,”röstade farfar, som han gav mig mitt te.”Jag hoppas att ni kommer att gilla det.”

Han satte sig bredvid Ray. De båda stirrade på mig och väntade på min reaktion på det första munsbit. Jag tog en klunk och sade,”Du har rätt, smaken är inte riktigt samma sak.”Jag fick då munnfull, men avböjde en ny kopp.”Jag sa ju att smaken var inte riktigt samma sak”, skrattade Ray.”Vi kan inte få allt som vi vill ha det, eller hur? Här vi vant oss det, inte Charlie?”

”Ja,”kom det till svar.

De mådde bra, när man tänker på hur länge de faktiskt hade känt varandra. Jag frågade Ray vad nu händer med mamma, och där hon skulle stanna.”Hon kommer att vila i ett par dagar eller så i jordens tid. Därefter hoppas vi att kunna ta med henne hit, där vi kan ta hand om henne tills hon kan flytta in i sitt eget hus. Kommer vi att hjälpa henne justeras till sit nya liv, som vi, du och många andra tvingas till. Det kan vara något av en chock för de som inte tror

på ett liv efter.

Men nu måste du berätta, vad ni har gjort. Vi har fått många meddelanden från din chef att han var mycket nöjd med dig. Du är snabb att lära sig, och han hoppas, du snart kommer att vara redo att arbeta med honom.”

”Så fort jag känner mamma är väl, kommer jag prata med Chan. Jag har bestämt mig för att följa hans råd och ta det jobbet, han tyckte var bäst för mig.”

Jag fortsatte med att berätta om mötet jag hade med de lägre astrala på den tredje nivån. Ray trodde att jag skulle bli en super befriare, och att jag skulle känna mig privilegierad att bli ombedd att hjälpa till.

Tiden gick snabbt. ”Men nu måste jag antingen gå vidare”, sa jag och reste mig från stolen. Charlie kom fram till mig och gav mig sin hand. ”Nu vet du var vi bor,” sade han, ”Besök oss när du vill.” Ray upprepade inbjudan, som hon gav mig en kram.

De var båda vid botten av trädgården och vinkade till mig. Jag var snabb utanför synhåll och gick i den riktningen, som jag trodde, mitt hus skulle vara.

Jag bestämde mig för att gå en del av vägen, så jag kunde se lite av denna del av den femte nivån. Jag visste att jag inte kunde gå vilse - det enda jag hade tänkt att göra, var bara tänke på den plats jag ville. Jag färdades tillbaka tretton eller fjorton kilometer, och njöt vad jag såg. Resten av resan gjordes av tankens kraft. När jag kom hem, mediterade jag en tid och kände mig mycket uppdaterad i enlighet därmed.

Även om jag visste att det var bara två dagar till mamma kunde lämna sjukhuset, bestämde jag mig för att besöka henne. Jag skulle inte komma tomhänt, så jag plockade en bukett blommor i min trädgård.

När jag kom in i receptionen, blev jag förvånad över att se hur upptagen det var. En eller två sjuksköterskor flög runt, och platsen var fylld med anhöriga och vänner till dem som just hade dött. Jag frågade om min mor, och fick veta att det skulle vara okej att besöka henne kort. Mamma satte sig upp i sängen, och så fort hon såg mig, tände hennes ansikte upp som solen. Hon såg mycket bättre ut. De rynkor runt ögonen var borta, de förtvivalade uttryck, hade försvunnit. Jag frågade henne hur hon kände sig. ”Det är inte så illa. Kom och sitta med mig, jag har bara så mycket att berätta.”

Jag gjorde mig bekväm på sängkanten, och min mor sa till mig vad Dr Forbes hade sagt till henne. ”Han är en bra man, och han sa att jag snart kan gå från här. Men var ska jag ta bort, och vad ska jag göra utan din pappa?”

”Du ska inte alls oroa dig, då allt är ordnat och du kommer att bo med mormor och morfar. Eller snarare Ray och Charlie Jag har blivit ombedd att kalla dem vid förnamn Det förefaller därför också märkligt att mina morföräldrar inte gjorde det. De är mycket äldre än jag. Men jag har lärt mig att vad som helst kan hända här.”

Jag hade ett långt samtal om mitt liv och vad jag hade lärt mig. Tiden gick snabbt. Jag kunde se att mamma hade blivit trött, så det var dags att gå vidare. Jag sa adjö och lovade att komma tillbaka så snart hon hade vilat. Det skulle inte vara bra med plötsliga överraskningar, som till exempel att jag dematerialiserade mig precis framför henne - det skulle förmodligen vara för stor chock. Mamma skulle lära sig om hur att resa senare.

På väg ut ur sjukhuset, träffade jag dr Forbes.

”Ursäkta mig, kann du vara snäll att tala om för mig hur det går med min mamma, och hvornår hon kommer att kunna lämna platsen?”

”Vad heter hon,” frågade han. ”Martha Legget. Hon kom för två dagar sedan.” Jag kände mig dum genom att ha trott att han kunde minnas henne. Han såg antagligen massor av själar varje dag. ”Låt mig se. Hmm - Jag kan väl ihåg en av det namnet. Om du bara vill vänta i receptionen, kommer jag att titta in till din mamma och låta dig veta.”

Jag gick till receptionen och satte mig ner. Efter ett tag, kallde sjuksköterska på mig. ”Mr Legget? Vem är du. Jag har tittat efter dig. Jag är ledsen att du fick vänta. Doktorn kunna inte prata med dig personligen, men har bett mig att berätta att din mamma’s framsteg är mycket tillfredsställande. Hon kommer att vara redo att gå vidare i morgon.”

Jag tackade sköterskan om hjälp och lämnade sjukhuset nöjd med visheten att mamman gjorde det bra. Jag bestämde att tala om för Ray och Charlie de goda nyheterna och materialisera mig direkt framför deras hus.

”Hei, Jim !” Jag vände mig om och såg Charlie sitter på bänken vid brunnen. Han hade en bok i ena handen och i den andra höll han en planta som växte i överflöd på denna plats. Det verkade som om han jämförde blomman med en bild i boken, och han konstaterade att de inte var riktiga lika. ”Ursäkta att jag stör,” sa jag, ”men jag skulle säga att mamma kan komma hem från sjukhuset i morgon.”

Vidare nådde jag inte innan Charlie hoppade upp från bänken och sa, ”Vi måste tala om för Ray de goda nyheterna direkt. Hon skulle vilja ha saker och ting klara.” Charlie kallade på Ray, när vi gick in i huset. En röst på övervåningen sa, ”Jag är här uppe, Skat.”

Charlie gick fram till henne medan jag väntade vid foten av trappan. Jag hörde lite av Ray som säger, ”Vi måste se till att allt är klart.”

”Ja, min skatt,” sade Charlie. ”Du behøver inte ha den oron. Jag har gjort allt, vad du har bett mig.” Jag tyckte det var bäst att lämna dem ensamma, eftersom de hade så mycket att få på rätt spår. Jag ville inte vara i vägen. ”Jag kommer tillbaka senare”, sa jag till Charlie, ”och kanske vi kan plocka upp mamma tillsammans.” Han tyckte det var en super idé.

Jag klev ut i trädgården och vinkade adjö. Jag kom i fokus igen i mitt eget trädgård. När jag kom in i huset, möttes jag av en välbekant röst: ”Nu där är du. Jag har väntat på dig. Jag hoppas att du inte har något emot at jag bara går in.”

”Det är okej, Chan. Du är för varje tid välkommen. Det är länge sedan jag har sett dig, och det har hänt en hel del. Jag träffade mina morföräldrar och min mamma har kom hit. Faktum kommer jag direkt från sjukhuset.”

”Ja, jag känner det väl”, sade Chan. ”Även om jag inte kroppsligt varit med dig, jag har varit i samband med ditt medvetande. Jag vet exakt vad du har gjort och har lämnat dig ensam så att du kan anpassa till din nya omgivning. Det var också nödvändigt att du var här för att ta din mamma emot.”

”Visste du att min mamma skulle komma?” frågade jag. ”Naturligtvis”, sade Chan. ”Vi planerade det hela. Inget lämnas åt slumpen. Nu till mit verkliga ärende. ' tiden er inna för nästa steg när det gäller din nya anställning. Med er tillåtelse kommer jag att skicka några människor här, så att du kan prata om dom om arbete.

Du vill hitta dem mycket tilltalande. de dog under samma omständigheter som du och har valt att arbeta med oss.

De har gjort snabba framsteg, och deras personlighet passar mycket väl till detta arbete. Men jag har allt tagit för mycket av din tid och behov av plats.”

Jag var kvar med mig själv, så jag kunde tänka genom och begrunda hans ord. Det skulle vara bra att träffa andra. Jag var hela tiden osäker på vad det var för ett arbete, Chan hade tänkt, men jag visste i mitt hjärta att det var rätt väg för mig. Jag kunde känna att jag skulle gå in i mitt fredliga meditationsrum, där jag kunde utnyttja de högre makt/ krafterna. Det var allt mycket nytt för mig, men jag lärde mig snabbt. Jag hade mycket bättre där efter.

Tiden hade flugit - det var dags att hämta mamma på sjukhuset. Men jag skulle först mötes med Ray och Charlie, så min första anløbshavn var deras hem. Det tog bara ett par sekunder att materialisera mig vid deras dörr. Charlie ringde mig för att komma in.

Hallen hade en uppfriskande atmosfär. Färska blommor hade ställts in, var och en utvald för sin doft.”Kan du gilla Rays konstverk?”frågade Charlie.”Ja!” sa Jag, ”hon måste hatt brottom.”

Ray hälsade mig från dörren till vardagsrummet.”Det är så den stora dagen,”sa jag.”Ja, vi är verkligen glada,”säger Ray.”Jag har gjort din mors rum redo. Det finns några saker som hon skulle känna igen, så hon genast känner sig hemma.”Ray riktade sin uppmärksamhet på Charlie.”Jag hoppas att ni tar in din hagetøy”, sade hon. Hennes röst lämnade inget tvivel om vem som hade kontroll i det här huset.

Utan ett ord försvann Charlie till övervåningen. Medan vi väntade på honom, talade Ray och jag om rädslan för att dö.”Om bara folk visste om/ av denna världen, skulle de inte längre vara rädda för döden”, sa jag.”De skulle förstå att det bara leder till en ny fas i deras liv.”. ”Du har rätt”, konstaterade Ray.”Men det finns några som tror på det här livet, och för dem är döden inte längre kungen av skräck. De vet att deras vänner väntar på dem här i denna mycket rikare världen. Att befalla dem välkomna, trösta dem och vägleda dem i praktiken och skikar här. De erkänner vidare att det finns ett liv i utveckling.”

”Helt rätt”, sade Charlie som nu kom ner för trapporna, medan han riktade sin slips.”Du visste inte att din mormor var en filosof”. ”Nej, det visade jag inte”, sa jag.”Det är hennes ord,”skröt Charlie, ”och hon är bra på det.”

”Så Charlie, nu är det visat tillräckligt,”sa Ray.”Jim bryr sig då inte höra mina fritidsaktiviteter. Och det är i alla fall tid att komma igång.”

Vi kom snabbt till sjukhusets område, som hade finaste blomsterrabatter, anlagd på ett sätt som jag aldrig hade sett det förut. Allt var en fröjd för ögat, och det var en mild och mycket upplyftande doft. Vi gick längs stigen och in i sjukhuset. Vi kom snart till moderns rum och knackade på dörren. Hon bad oss komma in.

Mamma satt bredvid sängen, klädd och redo att gå vidare. Jag tabte min röst, när jag såg hennes leende ansikte. Jag höll hennes lilla hand i min och kysste henne på kinden. Ray gav henne en kram.”Jag är glad att se dig”, sade mamma.”Jag har sett fram emot denna stund och varit redo för en evighet. Sjuksköterskan sa till mig att ha tålamod och försäkrade mig om att du snart skulle komma.”

”Ja, vi är redo att gå vidare nu,”sa jag, ”men det är bara en liten överraskning om hur vi reser hit.”. ”Vad menar du?”frågade mamma.”Ska vi med spurvagn?”. ”Nej, det finns inga spårvagnar här. Du får allt förklaras senare. Men nu ska du bara hålla i min hand. Åh nej, jag var bara på att glömma att tacka sjuksköterska och doktorn. Det tar bara ett ögonblick.”

Jag lämnade över kommandot till Ray, banade mig väg till receptionen och lyckligtvis fick jag genast syn på sjuksköterskan. Jag väntade, tills hon slutade tala med sekreteraren. Jag tackade henne för att ha tagit vård af min mor och att ha gjort hendes vistelse så bekväm. Jag frågade efter doktorn, och fick reda på att han hade mycket att göra, men att hon skulle förmedla till honom mitt tack. Jag kände mig ganska upphetsad när jag gick in i mammas rum.

”Är alla redo?” Jag lät min hand glida in i min mamma. Håll ordentligt”, sa jag. En stund efter stod vi framför mina farföräldrars hus. Mor var milt något förvånad över detta sätt att ta sig runt på. När hon återvände sin fattning, förvånade hon sig över de vackra omgivningarna, där hennes föräldrar bodde.

”Åh, Jim, jag hade verkligen inte trott att det skulle vara fallet här. Så vacker trädgården är.” Din pappa måste vara i sitt esse när han kommer hit.” Även efter sin jordiska död, tänkte hon först på fadern. Vilken kvinna! Skönheten runt henne tog bort rädsla som kunna vara tillbaka efter hendes första smak av att resa med tankens kraft. Detta sätt att röra sig i början förmodligen vara lite förvirrande för alla.

”Jim, finns det kyrkor här?”

”Ja, mamma. Om du vill, kan du gå in i någon av dem. Många människor som kommer över til den här sidan, bevarar sin tro och vill gå med i den organisationen som de hörde hemma i på jorden. De får styrka och naturligtvis vänner genom att tillhöra dessa organisationer. det finns många vägar som leder till sanningen.”

”Alla saker som jag inte förstår,” sade modern. ”Men jag skulle vilja åt kyrkan så snabbt som möjligt och tacka Gud för att han återförenades mig med min familj.” ”Ja, mamma. När du har hittat det bekvämt för dig, tar jag dig till kyrkan. Tror jag, Ray och Charlie på väg att bli lite otålig. De har allt klart för dig.” Vi gick in i huset, och min mor fick hennes rum för att se. Charlie och jag pratade en lång stund, och Ray var på övervåningen för att hjälpa min mamma.

”Jag tror att de kommer”, sa jag, när jag hörde en dörr gå upp. Mamma kom in i vardagsrummet med en av Rays blusar på. Charlie och jag gick upp på en gång och sa till henne att hon såg bra ut. Ray kom in och sa att hon skulle ta mamma bort och få lite nya kläder. Hon frågade om vi ville komma med. Jag avböjde inbjudan på grund av att jag inte visste den blekaste om damkläder. ”Och du, Charlie?” frågade Ray. ”Nej tack, min kära. Jag springar över, om ni inte har något emot det.”

Jag pratade kort med min mamma och sa att jag skulle komma tillbaka senare och ta henne till kyrkan. Jag sa adjö och återvände hem till mig själv. Jag tänkte på hur mycket bättre mamma hade kommit att se ut, och upptäckte att jag inte hade det minsta bekymmer för henne, när hon hade Ray och Charlie att stanna i sällskapet vid.

kapitel 8

Jag satt hemma i en av mina stolar och sträckte ut efter en bok. Det knackade på dörren innan jag kunde få tid att läsa ett ord. När jag öppnade dörren, var det två män utanför. God dag, sade den minsta av dem.” Vi har skickats hit bort för att prata med dig om det arbete vi gör tillsammans.” ” Oh ja, Chan berättade för mig om dig. Kom in och agera som om ni är hemma.” Jag erbjöd dem en lätt förfriskning innan jag satte mig.” Dessutom, mitt namn är Jim.”

” Ja, vi vet så.” Det var den minsta av dem som talade.” Det här är Harry Willmott, och jag heter Jack Purvis. Vi är båda soldater, och som du, dog vi för kung och fosterland.” Vi bör nog snarare presentera oss ordentligt. Dig först, Harry.”

Harry hoppade upp omedelbart och sa, ” No. 8/12942, Sergeant Willmott, 1st Företag, 9: e bataljonen, 60 division, 42 brigad. Vårt nummer är något vi aldrig kommer att glömma, Jim.” ” Du måste förlåta Harry,” sade Jack, ” han tänker hela tiden att han är i armén. Sitt ner och komma igång, Harry. Vi har inte hela dagen.” Jag kunde se att de var goda vänner. Harry mumlade något och satte sig ner.

” Ja, men värt gjorde jag?” frågade Harry och passerade honom.” Naah, ja. Det var den 15 september 1916. Jag minns, som om det var i går. Det var en attack från Delville skogen till Flers. Överstelöjtnant Morris hade kommandot i den 9: e bataljonen. Vi beordrades fram från Fricourt till diken mellan tronen och Berefay skogarna i början av kvällen.

allt gick smidigt. Egentligen, var det enda problem på våra noggranna förberedelser, några spridda skott från en 105 mm haubits batteri, där av misstag i inställningen för avstånd, upprepade gånger slog gaspatroner ner på vänster sida.

Den 6:e bataljonen hade gått i läge till höger om vakterna.

De hade ännu inte kommit, klockan 7:20 på morgonen, och under följande stop, tryckte 9:e bataljonen i bakifrån och hann upp den 7:e bataljonen.

de drog ihop i dikets öppning. Ett af våra regementen kunde inte hålla på högerkanten och kunde inte följa med planerna. Detta innebar att infanteribrigaden var under tung kulsprutande eld från höger och bakifrån.”

” Den första attacken ryckade framåt så snabbt och så nära bakom fördämningen, at de alla redan väntade i granat hålor, för att storma mot sina mål, då beskjutningen upphörde, och kulsprutorna öppnade eld. De som kom som eftertrupp, och 9: e bataljonen led stora förluster. jag var en av dem som mötte min död den dagen. men inte av en kula, för jag halkade och föll på huvud i ett granat hål. och det var många som dog i slika, da det fanns gas i botten på dem, och de vart så strypt, om du inte hade en gasmask på. Men som ni ser, jag har det bra nu.”

” Det där nästan en hel roman, inte en kort beskrivning av din död,” utbrast Jack. Harry skrattade högt. Det verkade som om han njöt att uppröra Jack. Han avslutade med att säga:” Säg din historia nu, Jack”

” Jag ska nog få bagge på dig en av dessa dagar,” ropade Jack. Harry skrattade som en fläckig träskor.” Men du har rätt, Harry,” sen de båda snyftande i skatt. Jag hade ingen aning om vad

det var de skrattade, men det jag fick reda på snabbt.

”Nu”, sade Jack, ”Jag kom hit lite innan Harry. Det var den 25 september 1915. Vi attackerar fjällen på [Bellwarde](#). Jag var i spetsen för mina män. Naah ja, glömde jag att nämna att jag var kaptens rang.

resten kan en gissa på. jag fick en träff, och det var det.” ”Kom igen, berätta för honom det resterande,” sade Harry.” Ja, fortsatt till slut,” sa jag.

”Ja, men om du verkligen vill höra resten, så är den sista delen av min historia mest om min far. Min far var 60 år gammal när jag dog. Hade han för länge sedan lämnat för sin pensionering efter ett aktivt liv på hans plantage vid havet på södra halvklotet, långt från den brittiska flottan. han kunde inte bära det att jag hade dödsats, så han bestämde sig för att ta över mitt arbete.

På ett eller annat sätt, och det vet bara Gud hur, övervann denna fina, äldre gentleman de strikta reglerna i det brittiska krigsministeriet och blev fänrik i infanteribrigaden. Han sörjde på något sätt att vara godkända för aktiv tjänst och uppmanades att tjäna på min gamla bataljon. Nått så långt, det var mer eller mindre i sakens natur, han kom till avdelningen som jag hade varit i. Ödets dispenser slutade inte här - på årsdagen av min förfrämjan till kommandør af grupp” B”, blev den befälhavaren som hade tagit över efter mig, av misstag sårad, och därmed gjorde min far kommando i samma grupp, som jag hade ledat nästan ett år tidigare. Ödets spel är fantastiskt, skulle du inte säga så?”

”Visst”, svarade jag.” Och här sitter vi -. En kapten, en sergeant och en soldat. Påminner mig om boken De tre musketörerna”.

Harry reste sig, sträckte fram handen och bad Jack och mig att ta den. När vi hade gjort det, ljöd hans röst, och ekade hela vägen ner från stövlarna.” En för alla och alla för en.” Det var precis vad som saknades. Vi bröt ut i skrattar tillsammans. Jag upptäckte snabbt att Harry var en skämtade fågel. Hans styrka och mod var en stor hjälp för oss under de kommande åren. I det ögonblicket dök ett moln eller dimma upp, och Chan kom ut av det.

”Jag ser att ni håller på att lära känna varandra,” sade han.” Det är bra. Ni har samlats på grund av er styrka, inte på grund av deras svagheter. Ni har alla tre visat, att ni har resurser för det arbete som ligger framför oss. Tro mig, mina herrar, de kommande arbetsuppgifter är hårda, så leta för att få ut så mycket som möjligt ut av tiden fram till dess.”

Chan gick tillbaka in i dimman och var borta.

Vi satt länge och diskuterade det kommande arbetet. Vi kan bara gissa på hur det skulle vara - men jag kunde inte förutse de händelser som skulle komma. Vid det här läget var jag bara glad över att ha fått ett jobb. Tiden gick fort, tills Jack sa att han var på väg någonstans.” Du har rätt”, sa Harry.” Vi må i stället låta den unge mannen få sin skönhetsömn.”

kapitel 9

Ensam igen, tänkte jag på vårt möte. Jag bestämde mig för att tillbringa en tid i mitt meditationsrum.

Jag började se fram emot dessa stunder i min kvardag. När jag mediterade, jag förlorade komplett tidsfornemmelsen och aldrig visade, hur mycket tid har gått - men jag var alltid bra för.

Jag beslutade att ta till min mamma på besök och fann vägen till mina farföräldrars hus. De var alla tre i solstolar och avslappnade, samtidigt som de badade i den speciella frid som fanns i atmosfären på vårt plan. Det var underbart att se dem tillsammans på det här sättet. Jag var på väg att lämna igen, eftersom jag trodde, att det nog var bäst att inte störa dem, när min mamma var i rörelse och sömnig kollade mig.

Jag vände tillbaka, och vi pratade med viskning. ”Jag är ledsen att jag störde, men jag tänkte att du kanske vill besöka av en av de kyrkor, som vi talade om. ”Vilken veckodag är det, Jim? Är det söndag?” ”Nej, mamma. Du kan gå till kyrkan, när du vill, inte bara på söndagar. ”

”Men jag skulle vilja”, svarade hon. Ray och Charlie sov hela tiden, men jag skulle nu vilja fråga dem om de ville vara med. Det fanns ingen anledning att störa dem, Charlie kom upp från sin solstol och kom över till mig. ”Det är ingen fara, Jim,” sade han, ”vi kommer inte att störa Ray. Ta bara din mamma med, och ha en bra dag.”

Jag frågade mamma hur hon ville komma till kyrkan. Hon insisterade, att när Gud hade gett henne två ben, skulle hon också bruka dem. Det innebar att vi skulle gå åtta kilometer till närmaste kyrka. Men vi kom ut och naturligtvis tog det en bra bit av tid - för att det inte fanns någon anledning att skynda. Mamma stannade också varannan stund för att beundra utsikten eller för att tala med förbipasserande. Vi nådde till sist kyrkan, som var fantastisk. Det hade byggts med stor omsorg. Vi gick in genom två stora dörrar. En trevlig gentleman kom till oss och sa:”Tjänsten är redan igång. Om du vill komma in, vänligen sitta bakom”

Jag tackade honom, och vi hittade två platser längst bak i kyrkan. Vi satt och koncentrerade oss på predikan. som läst:

”Han lyssnade alltid, kärleksfull, uppmärksam. Satte sig åt sidan -... Han ville tränga in i den verkligheten som var mycket lägre än han själv Han blev aldrig färdig. Där upptäckte han i dag hade återupptäckt Men. han visade att han lärde sig var inte hans egna chimärer eller teorier, men de verkliga egenskaper och regelbundenheter. hans liv expanderade därmed in i andra liv.

Där upptäckte han var inte klart, men ljus, inte lätt, men rik - inte lätt och ubesvarligt förts till andras medvetande, men denna visdom skulle kunna uppnås genom en långsam rening och ödmjuk, kärleksfull iagttagelse och viljan att lära sig, som han själv besatt. Uppoffringar Kristus gjort sådana realiteter långsamt, mödosamt, med avbrott, i fragment. Vi kommer att lära dessa realiteter att veta, inte oundvikligen heller helt oberoende av vår natur - men endast i den utsträckning som vi är ödmjuka nog att befalla dem välkomna och villig nog att betala priset och om igen. Vi kommer att lära oss den verklighet som känner för vinst - tillsammans med att vi blir mindre besatt, mindre självcentrerad, mer utåtriktad, mer konsekvent i den andra och mer rikt belöna oss själva.

Vi inser att vi vet att dessa realiteter genom att sätta vår allmänt bära frukt. Allt detta uppnås med en praktisk och konkret liv, inte genom någon abstrakt eller som kan förutses. Men genom outtröttlighet uppnås alltid. Vi borde inte passivt vänta, ingenting händer oss genom Guds nåd, utan bör söka nåd att leva, tänka, agera och be på ett tydligt och konkret sätt. Därmed blossar ljus som finns inom varje människa från början av dödlighet, ramp upp till en flamma som visar denna man fram genom livet. Detta ljus är inte en vag känsla av given välkomna, men i fokus för all mänsklig energi och dess möjligheter, tankar, fantasi och lust. Hur ska vi stänga denna flamma? Vi måste först utveckla en känslighet för de sanna värdena, så att vi kan betrakta vårt dagliga liv toner från de rena standarder. Vi bör tydligt kunna skilja mellan det som är viktigast i Guds ögon, och det som är viktigast i våra egna. Denna känsla av värden kräver en tydlig medvetenhet om våra motiv och attityder, så att vi kan känna igen våra tankemönster för exakt vad de är. Varför har vi sådana åsikter, har vi - för sanningens

skull eller bekvämlighet? Ljuset kommer att ge oss svaret. Det kommer att hjälpa oss att urskilja den andliga stolthet och kärlek, mellan självgodhet och ödmjukhet, mellan rättvisa och själviska beslut, de synder som vi är benägna att begå synder och ställa oss långt.

Ett av det första tecknet, att när ljuset kommer in i våra sinnen, förmågan att skilja mellan värdet av ett stackarst liv och vinna på ett ädelt liv. Härifrån tar vi det första steget på vägen tillbaka till honom. Detta steg är den första kärleken och den mest betydelsefulla av alla varelser som även världens Ljus. Vänd tillbaka till sin inredning gör städa sitt eget hus - och du kommer att lära känna Guds rike. Här kommer du att upptäcka att deras lärare inte är avlägsen och frånvarande men alltid närvarande. När du är i sina sängar eller på sitt arbete, är han där - fängslande och upplysande, en handledare som identifierar misstag och hjälper oss att urskilja - en källa till fred för alla som älskar och följer honom. Inte bara måste vi vända tillbaka och vara i våra hjärtan, men också nå ut till den nya världen omkring oss. Här stannar vi undervisning, och må Gud välsigna de ord som talas. Bröder och systrar, låt oss stiga och sjunga nästa psalm, Gud närmare dig. ”

Mor och jag sjöng psalmen. Pastorn slutade med en bön och tackade församlingen för att delta. Vi gick upplyft och berikad där.

”Tack för att du tog mig dit, Jim,” sade modern. ”Jag njöt av tjänsten och badrummet är också en bön för din far. ”

”Ingen anledning. faktiskt bad jag också säga en bön för min far. ”På vägen hem, min mor ett stort leende. Det var härligt att se henne så glad. Du skulle inte tro att hon bara hade varit här så kort tid. Hon såg särskilt bra. Vi nådde mina morföräldrars hus, där Charlie kom omedelbart för att träffa oss.

”Nu var är du, Jim. Jag har ett meddelande till dig från din lärare. Jag tror att hans namn var Chan. Trots detta så har du att åka dit för att ditt hem. ”

kap.10

Jag visste att det skulle vara viktigt, när Chan skickade till mig på vägen. Jag fick snabbt sa adjö och lämnade moder Rays expert händer. Jag kom snart efter dörrarna till mitt hus. Chan stod vid fönstret - Harry och Jack väntade också på mig. Jag frågade Chan om vad som hände. " Det är dags att du börjar ditt arbete. Det har varit många välplanerade intrång från andra till tredje våningen, och vi har för avsikt att äta as del av dessa lägre astrala från det jordiska planet., Vi behöver så många grupper som möjligt för att motverka denna kraft. det blir mer och mer fart, och om vi inte stoppar det nu, kommer det att finnas ett allomfattande krig på nedre astrala planet, som sedan kommer att flöda över jorden planet. faktiskt, det händer redan. det finns en allmän oro i jorden, framför allt i Tyskland. Evil väver sig in i hjärtat hos många av dem som har makt/ kraften. Du undrar om kanske, att vi inte har fångat något innan., vi har alla haft vissa grupper i arbetet, men kom ihåg, det onda är mycket listig och har härletts oss från dess sanna mål. nu har det visat sig genom att ta ett järngrepp, och vi måste skaka bort det från dess sanna mål. har herrarna några frågor för närvarande? "

Harry och Jack tittade på mig och skakade på huvudet.” Och jag har inget ", svarade jag.” Det kommer att bli en lång kamp, och jag önskar er lycka till,” fortsatte Chan. Hans ord fyllde våra hjärtan med styrka - Jag vet inte varför hans ord hade denna makt/ kraft, men att de hade.

" Om du är redo, vi går på sin plats nu." Chan vinkade oss över till honom, lyfte armen och gjorde några gester. Det var en lätt framgång av hans handflata, som följdes av en känsla av rörelse som varade bara en kort stund. När det slutade, befann vi oss i en dimma som påminde mig om min första resa här. Marken var ojämn, fläckar med bruna gräs kunde ses på den brända marken. Tack gode Gud att jag hade kunnat lägga allt det bakom mig. Det fanns helt enkelt ingen jämförelse mellan denna plats och den plats där jag bodde nu.

" Det finns många förlorade själar som vandrar omkring i denna plan utan att veta att det finns något bortom detta. De vandrar omkring i flocken, den svagaste leds av ondskan. Ondskan vänder (list), för de har den svagaste bort från vår räddning tag, håller dem fast vid sin lägre natur. Långsamt de förvärvar en dimma och tror, att så skall det vara. Många kommer att förbli där under dessa förhållanden. Vissa kommer att sjunka längre ner, kommer andra hjälpas ut. Önskan att stiga ut ur detta helvete kommer att komma från dem."

Jag slets ur mina tankar av Chans ordning: " Den här vägen, mina herrar."

" Vart ska vi? " frågade Jack själv." Vi ska träffa några andra grupper för att utarbeta en handlingsplan," sade Chan." Vi måste ha en plan, om vi ska kunna vinna den här striden. Vänligen håll ögonen öppna." Chan ledde oss till en glänta, där andra grupper samlades. Det måste ha varit omkring två hundra personer. Medan vi väntade, mina tankar gick tillbaka till mitt första möte med den lägre astrala. Det var en kamp, men den här gången det verkade vara en något större skala. I förekommande fall skulle dock mina tankar visar sig vara.

Chan var på min högra sida, och Harry och Jack kvar för mig. Jag vände och frågade Harry hur han kände sig." Nervös ", svarade han." Jag också", sjöng Jack. Innan jag kunde nå för att uttrycka samma, Chan spotted mig på axeln och sa: "De är redo att kliva upp"

Alla ögon fokuserade på en flimrande ljus som dök upp på toppen av en stor klipp. Det stod snabbt klart att någon var på väg att förverkligas. Då siffran var helt bildas, erkände jag den gamle munk, som jag hade träffat flera år sedan. Hans utseende förde fram minnet av hans avskedsord på tiden:

" En dag kommer vi att arbeta tillsammans igen."Det var länge sedan, men hans ord besannas. Jag lyssnade avslutat det, sade han. Först gjorde han några uppmuntrande ord, en beskrivning av det kommande arbetet.

" Ni kommer att delas in i grupper om cirka tjugo," sade han."I spetsen för varje grupp kommer att vara en själ som är väl förankrade i det här arbetet. Skolen gå till deras gruppleddare med även de minsta beslut som skall fattas. Ledare i varje grupp kommer att vara i ständig förbindelse med kommandot inlägg, där det kommer att vara tagit ställning till alla meddelanden. Den mest brådskande kommer att förmedlas till mig, så jag kan handla för dem. Var och en av er kommer att få ett färgat armband att bäras hela tiden. färg visar vilken grupp du tillhör. När du har tagit kontakt med sin grupp, skall vara i ständig kommunikation med varandra. Streif inte runt ensam under några omständigheter. går alltid i par. Om man dukar under, kommer den andra att kunna be om hjälp.

Deras arbete, mina vänner, är mycket viktigt. Vi får inte misslyckas. Deras grupper kommer att anslås till specifika länder. Ledaren för varje grupp har det enskilda landets namn och plats att veta.

Om du ser till höger, där jag står, ser du sju flaggstänger. När du får lämnade sina armbindlar, sedan gå över till flaggan som har samma färg. Var kommer du att delas in i mindre grupper. Kom ihåg att du har Jesus Kristi närvaro med dig. Gjorde han inte, Och jag är med er alla dagar? Ha detta i åtanke när du gör ditt arbete, Gud välsigne dig och ge dig styrka till den uppgift som ligger framför oss."

Broder David gjorde sedan korstecknet och sade några ord på latin. Han höjde händerna högt över huvudet, och ett ljus kom ut ur handflatorna. Ljus intensiverts och sprids ut över oss alla.

Jag lade märke till den enorma styrkan från broder David, och ljus entréer oss från Kristi kärlek anda. Några minuter efter ljuset var borta, tillsammans med broder David, men jag någonsin kunde märka hans kärlek brann i min själs innersta. Det återstod och höll mig gå för år.

Jag vände mig till Chan precis i tid för att se honom ta tre gula armbindel ur fickan. Han överlämnade dem till oss så att vi kunde ta dem på. Vi gick över till motsvarande flagga. En handledare stod varje flaggstång att Placere oss i våra respektive grupper. De frågade handledarna fram. Chan kom upp med de andra, och de talade tillsammans under en tid. Chan kom tillbaka till oss och jag frågade vad som var i görningen.

" Ha tålmod, Jim ", sade han." Jag måste veta, att Tyskland styr mot ett nytt krig, och att det onda har sammanflätad sig djupt in överallt. Den är så stark, att vi bara har ett litet hopp om att avvärja ett krig. Andra grupper har försökt att komma nära dem som har makt/ kraften, men de lägre elementen har en enorm legion som försvarar dem. Vårt arbete är inte att ge oss ta itu med dem, men hjälpa till där vi kan. kommer det att bli ett långsiktigt arbete, och vi måste standhattige." Chan var tyst en stund och sade sedan: ". Jag tror att vi har mer att lära sig nu."

"Har jag din uppmärksamhet. Tack. Jag har talat med dem som kommer att hävda dig i strid. De kommer att utse den plats där de ska arbeta. Du bör alltid lyda deras order. Visst att hjälpen alltid är nära, men använd ditt sunda förnuft. Om du stöter på en situation som inte själva är redo så kalla på hjälp. Held och lycka."

Chan var vår gruppleddare, som hävdar att han talade till gruppen innan vi började."Ni kommer att delas upp i mindre enheter, och som chef för varje enhet kommer att vara en själ som är väl förankrade i det arbetet., kommer han skrika ditt namn upp. Gå över till honom, när man hör deras namn."

Ned103

(104)

Enheterna delades upp snabbt. Chan var inte den enda ledaren för vår enhet, men han hade också styra en hel grupp. Han hade dubbelt arbete.

Jag tänkte på att ett krig skulle ha varit tillräckligt för Tyskland, men det verkade som de hade börjat från noll. Men nu ska vi påbörja arbetet. Vi instruerades som bildar en cirkel och håller varandra i handen. Det fanns en stor cirkel, det var 40 i vår grupp. Viljekraftens intensitet var enorm. Jag kunde se att jag skulle flytta mycket snabbt. Så stoppa rörelsen, nästan lika snabbt som den hade börjat. När alla hade ljud (brummande) i sig, varje enhet som kallas en av dess ledare. Det fanns tio enheter totalt, och den andra tog fart snabbt. Bara vi fyra var tillbaka.

"Var är vi? " frågade jag."Vi är på Tyskland astralplanet," sade Chan."Varje hävdat har utsett ett område. Kommer vi till en plats där några själar ropar efter Guds hjälp."

Harry och Jack var ovanligt tyst med tanke på vad som hände. Jag tittade på dem. De verkade komma bra överens, men jag tror att de var lite rädd (rädd) för det arbete som väntade oss. Jag visade att jag var.

"Ja, vänner, och vi började ", säger Chan."Innan vi lämnar platsen, skulle jag bara förklara lite om vart vi är på väg bort. Du kan uppleva några ovanliga förhållanden, du kanske inte har stött på tidigare. Du kanske måste använda deras koncentration makt/ kraft för att skydda dig, men du kommer snabbt att anpassa er till dem. tills du blir bekant med dessa nya omgivning, skulle jag vilja att vi bildar en kedja."

Chan sträckte händerna framåt. Vi höll alla tre bestämt i och omedelbart var vi på väg. Vi kom i fokus igen på en plats som påminde mig om sidogatorna i min gamla jordiska hem. Jag kände det, hade Chan talat om. Det är svårt att säga exakt hur jag kände. En överväldigande känsla av rädsla smög över mig och gjorde mig ganska dåligt. Jag sa, "Chan, jag lagt märke till det du talade om." "Jag kan göra det", säger Jack. "Och jag," kom från Harry. "Det måste förväntas," sade Chan. "Gör som du har lärt, och rena sin aura. Vänta, jag ska hjälpa till." Jag kände Chans enorm viljestyrka, som han koncentrerade på oss. På ett ögonblick hade omständigheterna inte längre har något inflytande på oss. "Det är bättre," sade Harry. "Jag är redo att sätta igång nu." "Ja," sade Jack, "Jag är för." Om vi hade visat, vad vi gick in i, hade vi nog inte varit så ivriga.

"På så sätt", sade Chan. Vi följde honom längs gatorna med kullersten toppade tills vi stannade framför ett trevåningshus byggt i viktoriansk stil. Huset gav en föräning om det onda. Chan vinkade att vi bör följa in i huset, så vi gick in. Chan gick genast upp för trapporna. Vi följde honom in i ett rum i överhuset. Dörren var dold av en bokhylla, men då var vi inte av det jordiska livet av fysiska lagar, kunde vi bara gå igenom det. Rummet var glest möblerade. Det fanns flera tillfälliga sängar i en eller två av dem låg en sovande, och en grupp på fem personer som sitter runt ett litet bord. Jag frågade Chan, vilka de var. "Dessa själar hade modet att öppet motsätta sig regimen. Nu betala priset. De jagas och kommer säkert att fångas och dödas. Det är därför vi är här." "Hur hemskt", sa Harry. "Det är vidrigt," tillade Jack. "Hur vet du att de kommer att fastna?" "frågade jag." Sådan är sakernas tillstånd", säger Chan. "Vi måste vänta här tills tiden är rätt."

Jag tittade in i rummet. I ett hörn spelade två barn på golvet. De var tunn och blek, men nu såg nöjd nog. Jag är säker på, att de inte hade en aning om vad som snart skulle hända dem - Tack gode Gud för det.

"Nu börjar det", sade Chan kom jag genast rätt över till Chan och mina två vänner. Luften frös omkring oss, och lite ljus, hade vi börjat krympa. Mitt hjärta började galoppa, och jag var lite orolig. Plötsligt dörren sprang upp, och en ung man kom springande in och skrek så högt han kunde: nazisterna är här. Gud hjälpe oss." De två barnens mamma rusade över till dem och vaggade dem snyftande i sin armé. De andra hukade i mitten av rummet. Mest lade sig ner och bad. Jag såg hur innerligt de bad till Gud om hjälp. Och jag kunde känna deras rädsla. Jag blev förskräckt Braga, när de bröt igenom dörren nedan, och ljudet av många tunga stövlar på trappan. Även ljudet kom närmare, blev gruppens sound högre och högre, tills det nästan var inte att bära. Jag ville stänga ut den men kunde inte. Jag visste att jag var tvungen att stå och vänta. Kylan var starkare och svart rök syntes i etern omkring oss. Dörren till rummet var plötsligt sparkade upp, och fyra beväpnade män i svarta uniformer kom. Bakom dem dök några onda varelser. Dessa varelser var döda till den jordiska världen, men dominerade deras jordiska hantlangare. Så fort de såg oss, de gick framåt med utsträckta händer som mest liknade klor. Innan jag visste ordet av, tre av dessa varelser över mig - de slog, ber och flås i mitt kött. Jag lyckades få bort dem, men den smärta de tillfogat mig, gjorde mig arg. Jag kunde inte slåss med knytnävarna, men vid Gud jag skulle kunna bekämpa dem med mitt medvetande. Jag koncentrerade min viljestyrka för att skapa en sköld av ljus omkring mig, och i nästa stund hörde jag en av de varelser skrika av smärta när han stapplade bort från ljusstrålen. Matchen slutar tvärt - vi hade vunnit. De onda varelserna försvann utom synhåll.

Det hängde en tung dimma i rummet. Jag hörde ljudet av fotsteg. Vi fick vänta tills diset

försvann innan vi kunde se vad som hade hänt. Sakta in mina ögon ut. Det fanns inget som helst som flyttade. De män i uniform var borta och hade lämnat de döda och döende - även de två barnen låg på golvet." Nej", ropade jag," Hur kunde så något hända? " " Styr själv," sade Chan i en skarp ton." Du kommer att återfå styrka när vi går vidare. Vårt arbete är inte slut ännu., Kommer vi att få vänta."

Jag tittade på Harry och Jack. Av utseendet på deras ansikten kunde jag se att de hade ungefär samma sätt. Hur kan en människa göra så här mot människor som var så försvarslös? När ondskan slår till, är det utan nåd, som om jag just hade bevittnat. När jag såg dessa stackars själar organ, bildat en dimma över dem. De astrala kroppar började ta form Det var vårt arbete för att få dem härifrån så fort som möjligt. Den första kom ut i sina kroppar, de två barn som såg något förvirrad ut. Jag gick genast fram till dem och tog dem i famnen. Jag tog dem till den plats där Chan stod.

" Vänta lite, Jim ", sade Chan." Jag skickar efter hjälp." Chan blev tyst och gick in i ett tillstånd av djup koncentration, men han var snabb närvarande igen." Så det är gjort. Ska de snart vara här."

Barnen började bli oroliga." Jag ska iväg till min mor," sade en. De andra började gråta. Jag hade aldrig haft något att göra med barn innan, så jag gjorde inte rätt, vad jag ska göra. Jag höll dem nära mig och vaggade dem, medan jag sjöng för dem. Min sång skall ha lugnat dem, upphörde de att gråta. Två siffror materia bredvid Chan. Det skrämde de två små, så de började gråta igen.

De materia siffror var sjuksköterskor. De kom över till

Me." Här, låt oss ta hand om dem," sade den ena med distinkt skotsk accent. På ett ögonblick barnen lugnad. Jag beundrade hur sjuksköterskor hanterar dem.

Harry ropade på mig från andra änden av rummet: " Vi behöver lite hjälp här borta." Harry och Jack diskuterar med några av de nya astrala. Jag gick fram till dem och frågade vad som stod på." De tror inte att de är döda," sade Harry." Har de? " sa jag." Men jag kan försäkra er att ni är - som dog på det jordiska planet Så var vänlig att inte motsäga oss, åtminstone inte just nu bara komma med oss, vi kommer att ta dig bort härifrån till en bättre plats..."

Deras ansikten uttryckte förvåning när vi förde dem över till Chan. Det sista de förväntas läggas fram, var troligen en kines. Efter några ord från Chan blev helt tyst. Det lyckades snabbt samla alla själar utom en. Mamman till de två barn förblev ständigt trogen sin jordiska kropp. Jag hörde att Chan talade med en av sköterskorna: ". Jag tror att hon gått in i chock " Sköterskan kom överens och båda sjuksköterskorna gick fram till där hon låg. De böjde sig ner över hennes kropp, en vid huvudet och en vid fötterna. Jag kunde inte riktigt lista ut vad det var de gjorde, men de var där för en tid. Sedan gick de bort från kroppen och väntade. Efter fem minuter, dök ett moln över kroppen. När astralkroppen hade bildats, tog sjuksköterskorna över och hjälpte hennes ben. Hon var fruktansvärt chockad och skakas våldsamt. Jag hörde hennes förkylning genom tårar: " Mina barn, var är mina barn? " Hon fortsatte med att upprepa samma ord - ingenting tycktes betydande någonting, inte ens det faktum att hon var död. Hon fördes över till Chan och de andra." Nå", sade Chan." Nu har vi dem alla."

Han gav order om att vi borde vända kretsen på gruppen, och då var vi alla på plats, höjde Chan handen. Ett ljus lyste ut ur handflatan och omringade oss. När ljuset försvann, vi var på ett sjukhus. Vi var omedelbart hälsade av flera sjuksköterskor som tog hand om själarna, hade vi fört. Mor och två barn återförenades, inte ens döden kunde skilja dem bara lång. Jag tackade Gud för att de var säkra från det onda på jorden planet. När allt var i ordning, Chan tog oss lite åt sidan och berättade att han var mycket nöjd med vårt arbete.

Kap. 11

Vårt arbete med Tyskland astralplanet fortsatte under några år. Tyskland var en bra bit i kriget på den tiden, och det fanns många själar över till den här sidan av livet, långt före sin tid faktiskt kom. Vi hade många sammandrabbningar med den lägre astrala, och varje gång jag var starkare. Vi åkte hem för att vila oss, men inte bara längs den långa korridoren. Kriget slutade inte, bara så vi kan få lite vila.

Chan kallade samman hela gruppen till ett möte." Det finns vissa ställen i Tyskland, där det förekommer den rena barbariet. För att komma nära, kommer hela gruppen måste arbeta tillsammans. Motgångar använder dessa platser för att den kalla rädsla och näring av denna rädsla för att manifesteras sin ondska på jorden. jag skulle vilja säga en sak till, innan du går. du kommer att behöva all din styrka att möta det du nu står inför. Det kommer inte alls liknar de sammandrabbningar som hittills har upplevt."

Senare fick jag veta, i förekommande fall Chans ord. Han bad med oss, och sedan tog hela gruppen med den mest dyster plats, har jag sett - en plats full av onda höns." Mina vänner, kommer detta att vara slagfältet ", fortsatte Chan." Om du bara ser fram emot, ser du den plats, kommer vi att attackera."

En titt dimma suddig allt och gjorde det svårt att se. Då min blick trängde in i dimman, såg jag en hög svart vägg sju eller åtta meter från den plats där jag stod." Kom ", sade Chan," vi går runt den." Vi gjorde tillbaka fjorton eller femton mil och upptäckte att väggen bildade en kvadrat, vilket var omöjligt att tränga igenom. Jag var glad över att vi stod borta, för jag kunde känna det onda och fruktar enorm makt/ kraft bakom väggen.

" Hur i all världen ska vi gå in där? " frågade jag." Vänta, så ska jag visa dig," sade Chan. Han kalla gruppen tillsammans." Skulle du vara så vänlig att presentera dig på ett liknande utbud. Var svårt eftersom vi var så många och på grund av dimma, men det lyckades. Chan tog sedan de tre första i serien, så nästa tre., Placerade han dem främre raden, så vi bildade en pil. Chan skulle vara pilspetsen.

" Vi kommer att kunna penetrera denna formation," sade han." Vi är på pilen, och ljuset blir bågen. Jag vill, att ni alla använder sin viljestyrka för att skapa ljus omkring dig." Var och en av oss gjorde, vad Chan hade begärt och det hade högst ovanligt effekt. Kraften kom från gruppen, var kolossal. Det lyfte oss nästan från jorden." Jo," sade Chan," om du är redo, då börjar vi nu."

När vi närmade sig väggen, kunde jag märka en tyngd, men pilen bröt igenom den. Det var svårt, nästan som att simma mot en stark ström. Vi behövde genom väggen, och det lämnade en ihålig en nemt kunde gå igenom. Vad vi såg var tillräckligt för att få den att vända (förvrängda) sådana, i och med den starkaste. Det fanns hundratals själar som vandrade planlöst runt. Zombies är det enda ord som kan beskriva dessa själar som dog för det jordiska planet, men kunde inte undgå det här dårhuset. Även efter sin död, var de hålls fången här av de onda elementen. Nya själar gick med dem varje minut. Det var ett dödsläger.

Chan ropade kraftigt sina beställningar, vilket förde mig tillbaka till uppgiften, vi ska utföra." Var vaga," sade han." Det finns fiender i närheten, och så fort det går upp för dem att vi har brutit igenom, kommer det definitivt att bli ett krig." Knap han hade talat ut innan flera lägre astrala attackerad. Vi nådde inte ens se var de kom ifrån. Det fanns vakter, inte den viktigaste kraft, och de kan helt enkelt inte klara sig. (försiktig). Vi körde dem snabbt tillbaka.

" Jo," sade Chan," börja visa dessa själar genom hålet i väggen." Vad som började som en låg effekt, snabbt in i en flod. Många av dem skrek: "Titta ! Ljus, ljus., Vi är frälsta." Inte än,

tänkte jag. Hur i all världen skulle vi kunna hjälpa alla dessa människor? Hundratals kom rusande mot oss. De blev mer och mer fångas av rädsla för att de hade lite under. De intensiverts för varje minut som konsumerade mig nästan i denna anstormning. Jag bad Gud om hjälp.

" Det finns ingen tid för sådana tankar ", säger Chan, " på med arbetet." Jag vet inte hur många det passerade genom väggen, men det var allt mer många hundra samlades runt oss. Jag vände mig till Chan sade: ". Vi behöver hjälp " " Jag har allt under kontroll ", sade han." Det finns många av våra vänner utanför för att styra mottagaren efter." Det gav mig styrka att veta att det fanns mer av oss i närheten. Kampen mot den lägre astrala var fortfarande inte över. De grupperas, men den här gången hade de mer onda varelser tillsammans. Det var samma typ, som vi hade kämpat mot världshuset för många år sedan. Jag vände snabbt mot Chan, sade: ". Jag tror inte att vi kan slå dem tillbaka den här gången "

" Du har rätt ", sa han." De är för många, att vi kan slå dem. Vi behöver hjälp." Chan höll inne (hålla andan), slöt ögonen och koncentrerade. Det fanns en eller två minuter, innan han öppnade ögonen igen." Det finns hjälp på vägen ", sade han." Låt oss hoppas, att snart ", svarade jag. Det måste ha varit en underström av desperation i rösten, plötsligt anslöt Chans att starta upp med min och laddas mig.

Den lägre astrala kom för att träffa oss i en stadig takt. De stannade för att ta en överblick över situationen, och så fort det stod klart för dem att vi inte bara många, de kastade mot oss. De drevs fram av onda varelser som aldrig ens deltar i en match. De var där för att plocka upp spelet, negativa känslor. Deras auror var svart med mörk röd blix, och när de absorberade negativa känslor, deras auror helt svart. Den lägre astrala attacken oss med sådan grymhet som inom några minuter hade drivit oss tillbaka mot väggen. När själarna, vi hade kommit för att hjälpa till, så denna strid, flydde de i alla riktningar. Det var en extra stor chock för de stackars själar att se onda varelser hälla ur intet.

En i vår grupp föll. På ett ögonblick, den lägre astrala honom. Jag kämpat mig fram till honom och hoppade in i striden. De var på väg att få övertaget, då de plötsligt började dra sig tillbaka." Vad fick dem att ge upp? " Jag frågade killen, hade jag hjälpt."Titta där borta ", sa han med en djup suck och pekade över muren.

Stora delar av muren rasat och avslöjade vår armé och vänner. När de såg vad som hände, gick de in i strid. Slaget rasade under en lång tid. Den onda astrala kämpade med ännu större grymhet. Varken sidovatten eller sämre. Plötsligt skär en våg av vit flamma genom mörkret. Den följdes av en annan och en annan. Hela lägret tändes. Ljuset var så starkt, att det gjorde ont i ögonen - jag skyndade att stänga gruvan.

Att döma av de lägre astrala skrik, måste ljuset ha haft en enorm inverkan på dem. Jag öppnade försiktigt ögonen igen, för att se vad som hände. Överallt du provat den lägre astrala att dölja från ljus. Det mest onda varelser lämnade det till den lägre astrala att klara sig själva. De hade inga utrymningsvägar. De kunde bara gömma sig bland den nyligen dödade, men de var lätta att upptäcka och kan sorteras från senare.

Jag skulle vilja hitta Chan, så jag lät blicken glida över slagfältet. Han talade med en grupp vänner. Jag banade min väg över till honom. I stridens hetta hade han förlorat sin hatt, och hans kläder slets i stycken. När han hade slutat tala, frågade jag honom om det starka ljuset som vi just hade sett." Det, min unge vän, Män av ljus, som jag har berättat om., Du nu har till och med sett dem på jobbet. De gick ut i strid mot de onda krafterna och vann. Men annars har jag en liten uppgift för dig, medan jag styr verksamheten här. jag skulle vilja att du tar en efter att ha ökat tag in i lägret. skolen söka efter själar som fruktar kan ha gömt sig för oss. Sex av våra vänner kom ut mot oss." Det är bra det är här," sade Chan. Han presenterade oss för varandra och sa att vi skulle flytta himmel och jord i vår strävan.

Vi gick runt lägret och visade dem som var omtumlad och gått vilse, vägen till säkerhet. Så småningom, när vi kom djupare in i lägret, kunde vi känna rädslan tur. Därmed visade vi att det fanns fler själar som gömmer sig. Vi passerade flera baracker och gick in i en av dem. Det var ett slags sovsal med våningssängar längs båda sidor. Det måste ha varit över hundra bäddar. Rädslan som strålade ut från detta rum var överväldigande, men vi hade lärt sig att hantera det. Vi började vår strävan och dela upp oss för att täcka ett större område.

Snart fanns det en som visade tecken på att han hade hittat en del av de själar, vi letade efter. Det lyckades att lugna dem och leda dem till säkerhet. Vi fortsatte vårt sökande efter många timmar. Till slut kom jag till en sovsal som var att ändra händelseförloppet för mig. I min strävan sprang jag in i en liten pojkes själ. Han var ungefär tio eller elva år gammal. Han var en sorglig syn. Han satt hopkrupen i en av de mörkaste hörnen, för ingen skulle se hans nakna kropp. Hans ögon var djupt innsunkna, och det fanns en hel del muskler på hans bräckliga skal. Hans kropp var bara hålls samman av artärer och vener som en gång hade fött ett friskt barn.

Något bröt inuti mig, och jag föll på knä. Jag blev överväldigad av krigets fasor, och jag är djupt skamsen över att vara medlem av den mänskliga rasen. Det var den här stackars ungen som kom verkligheten gå upp för mig. Jag böjde huvudet i skam. Bitterhet och hat vällde upp inom mig. Jag hade inte haft det så i flera år. Jag skulle vilja ha riktat endast en av de människor som hade lagt så litet barn för detta. Jag kände mig inte det minsta andliga. Och det visade sig Gud vet när jag hamrade ner på golvet med mina bara händer. Plötsligt märkte jag en kall hand på min axel. Jag tittade upp och såg in i barnets ögon. Han kom fram till mig. Jag tittade djupt in i sorgsna ögon. De liknade två stora sjöar. Jag blev så överväldigad av detta barn, tog jag honom och drog honom till mitt bröst. Kärlek flödade från mig till honom och han reagerade på det enda sätt han kunde. Han lade sina armar om min hals och höll så hårt i mig, att han till och med lyckats.

" Var inte rädd ", sa jag." Du är säker nu. Ingen kommer någonsin att göra dig suppleant igen." Jag lyfte upp honom, och vi kom fram till Chan. Gud ske tack och lov träffade jag inte lägre astral på väg - inte för min skull, utan för deras.

När Chan såg oss, sade han bara: " Jag förstår, Jim Det är dags, du lämnar det här stället Något annat arbete som ska utföras, och jag kommer att vara med dig Det finns ett antal andra barn som kommer att redovisas till... barnens rike. Vänta här, jag samlar dem."

Chan var borta en tid. Barnet sov i min armé. Inget kunde rycka honom från mig - åtminstone inte just nu. Jag tittade efter Chan och såg honom i spetsen för en grupp barn som var på väg ut mot mig. De var också så naken som den dagen de föddes. Chan höll två av barnen i handen. När de kom tillräckligt nära på, kunde jag se de fasor som dessa försvarslösa barn utsätts för.

Många månader senare insåg jag att denna period av mitt liv var på skyddstillsyn. Trots att jag var djupt chockad och något av mig själv, jag lärde mig mycket. I själva verket var att rädda dessa barn, som väckte en önskan om ytterligare ge detta till dig. Chan kom fram till mig och sa:

" Kom igen Jim., Kommer vi att ta plats nu."

Det fanns två och tjugo barn i alla. De stod orörlig, medan Chan flyttade hans arm. Ett ljus strålade från hans handflata och omringade oss. När ljuset var borta, stod vi på en fantastisk byggnad." Var är vi? " frågade jag." Barnens sfär ", sade han.

Jag hörde ljudet av springande fötter på marmorgolvet. En stor grupp av sjuksköterskor och nunnor skyndade bort mot oss. När de kom till oss, sa de ingenting, men tog barnen och tog

dem till sitt bröst. Jag lade märke till att en eller två av sjuksköterskorna hade tårar i ögonen, samtidigt som de tog hand om barnen. En ung sjuksköterska kom fram till mig och bad att få barnet, jag hade i min armé. Jag pladder om att ge bort honom från mig, som om han nonsens att ge halka. Jag höll på honom så länge jag kunde, men mitt hjärta sa till mig att han var säker här. Jag kämpade med mig själv, men jag behövde inte ens ta beslutet. Den var gjord för mig. Chan knackade mig på axeln, "Låt henne ta honom., Kommer han att vara i goda händer, och du kan besöka honom när du vill."

Jag skickade honom till sjuksköterska, vars aura fyllda med kärlek till min lilla vän. Hennes engleansig fick både pojken och mig att slappna av. Jag kysste honom på pannan och sa att vi snart skulle ses igen. När sköterskan gick iväg, vinkade han till mig. "Vad heter du, lilla vän?" "frågade jag." "John," ropade han tillbaka.

"Vi ses snart, John," Jag försäkrade honom. "Vara söt att göra, vad de säger till dig." Han log, och de försvann utom synhåll. Jag kände mig lättad över att veta att barnen var nu i de kärleksfulla händer.

Jag vände mig till Chan och frågade om han kunde berätta något mer om den här platsen. "Vi kallar det barnens rike ", sade han." Och det är precis vad det är barn förs hit för att lära sig om det högre livet Många har kommit hit på grund av kriget, som vi hade med dem Andra är här för att de inte var älskad på jorden -... Här får de uppleva moderliga omsorg. jag skulle kunna ge dig många andra ytlig. Blue Sisterhood är en speciell kvinnoorganisation som tar hand om dessa barn. medan de var på jorden, gifte dessa kvinnor aldrig, eller annars de var gifta, men förblev barnlös av någon anledning. de skulle bli underbara mammor, men när de inte fick chansen, följde deras önskemål dem in i denna värld. här kan de utnyttja sina moderliga instinkter helt. det finns många institutioner som denna i barnens sfär, för det finns tusentals barn här varje dag - vilket ger en känsla av detta område fantastiska storlek. Hur är dina föräldrar? ", Frågade jag." Det var jag bara om att berätta. När ett barn dör före sina föräldrar, kommer hit för att omskolas. Som en ledande roll i att lära barnet får tillåtelse att ta till det jordiska planet med ett skydd för att hålla ett öga på sina föräldrars framsteg. När det är dags, kommer familjen att återförenas. De som dör under ett krig, tillsammans med sina föräldrar in i en övergångsperiod. De kommer sedan att återförenas i den mest lämpliga området för sin familjs framsteg."

"Jag tror att jag förstår," sa jag." Tror du att nunnor eller sjuksköterskor inte skulle ha något emot om jag tittar runt? "

"Naturligtvis inte ", sade Chan," låt mig följa med dig."

Vi gick längs en lång korridor kantad av paneler. Chan slutade ibland påpeka särskilt intressanta sniderier. Allt var förvånansvärt väl genomtänkt och i perfekt harmoni. Vi kontaktade ett par snidade dörrar, och när vi öppnade dem, var jag helt mållös över skönheten omkring oss. Underbara trädgårdar hoppade nästan upp från de mörkgröna sandsten. Jag har använt ordet sprang för att jag kände att det var omöjligt, bör mannen ha möjlighet att skapa en sådan kaskad av färger. Oceanerna sträckte många miles i alla riktningar. Treor omfattas slyngroser och andra blommande vinstockar omgiven oceaner.

"Kom ", sade Chan," låt oss ta en promenad., Gick vi längs breda vägar som omfattas av gräs. Jag slutade flera gånger för att suga blommornas skönhet för mig. Grupper av unga barn som leker gärna i den omfattande innehavare. Nunnor visade grupperna av äldre barn. Jag var glad över att se att barnens utbildning inte försumrades. Chan överens om att barnen fick en bra utbildning.

"Nu är det du läser mina tankar igen," jag anmärkte. Vi båda log. Vi fortsatte längs vägen tills vi kom till en glänta. I mitten av gläntan stod en skulptur av Jesus med utsträckta armar över huvudet på tre barn. Jag böjde ner och läsa skivan på statyn: Låt de små barnen komma

till mig. Hur lämplig var inte dessa ord. Denna unika själ visade sin kärlek till alla sina barn, unga och gamla, alltid ta dem med öppen armén. Skulpturen påminde mig om att jag ville fråga Chan om det skulle bli en Kristi återkomst på jorden.

" Han är allt," sade Chan," men har inte känts igen." " Vad? Betyda att allt är han pånyttfödd?" frågade jag." Ja, indirekt." " Chan, du talar i gåtor." " Ja, det gör jag väl," sade han," men mina ord är sanna. Låt mig förklara det ytterligare. Kristus på korset nu. Hans död är förbi. Han är uppstånden och for upp i höjden. Nådens tron är. ingen krucifix eller konfessionella Grace är där, där Kristus tronar - känna Guds högra sida de med hela ditt hjärta tror, kan stiga upp och för alltid bo hos honom, men det är inte allt Många inser inte att Herren är på... i varje barn svälter eller missbrukas. Titta in i ögonen på ett av dessa barn. Där kommer du att se Kristus. Ja, han är pånyttfödd, men han har inte känts igen."

Vi talade för en tid i ämnet, och jag frågade Chan säg mig, vad som skulle hända med John." De kommer att ta väl hand om honom. För det första kommer de att bada honom och kläder honom. Han skall vila. De behöver inte oroa dig för att vänja honom att äta mat. Hans astrala medvetande har allt accepterar sådana villkor. Stem in för mat i magen, kommer han att få näring från kärleken till barnens rike under den korta tid han har anpassat sig till sitt nya hem -.. som barnen vi såg doktorn När du besöker, kommer du att bli förvånad över att se den förändringar som har hänt honom."

Vi tillbringade många timmar blötläggning skönheten i detta område för oss. Vi stannade då och då för att spendera lite tid med några av barnen. Slutligen sade Chan, att det var dags att vi gick.

kapitel 12

"Jag tror att det skulle vara trevligt med ett bad,"sade Chan."Jag skulle precis säga samma sak," kom det från mig."Och innan du säger mer", konstaterade Chan,"så läser jag inte dina tankar."

Vi skrattade. Vårt sätt att tänka blev mer och mer lika. Jag tittade en sista gång på landskapet, innan vi åkte. När vi kom in till utsikt mot havet, tog Chan genast kläderna av och gick i vattnet. Jag följde snart efter. Det var härligt att få laddas upp, jag hade det mycket bättre."Så har jag,"sade Chan. Det är en märklig upplevelse, när en annan kan läsa ens innersta tankar. Tiden gick. Chan flyter runt i vattnet och slappnar av.

"Jag har en fråga och jag tänkte att kanske."Innan jag kunde tala ut, svarade Chan:"Ja, vad är din fråga?"

"Jag tänkte på de tyska soldaterna. Vad blir det med dem när de kommer till den här sidan av livet?"Min fråga måste ha förvånad Chan. Han reste sig upp och var eftertänkande i flera minuter.

"En bra fråga", säger Chan till slut och höll tillbaka en paus, innan han sa:"De kommer att överföras till egna andliga medvetenhets plan. Tänk, att den ondskan, dessa varelses har orsakat sina bröder och systrar, vill i slutändan komma tillbaka till dem.

det är karmas lag. Trots de grymheter de har begått, kommer de av Guds visdom, att få chansen att gottgöra det. Men det kommer att ta dem en lång tid att arbeta sin karma genom, Jim.”

”Men dessa själar kan väl förvisso inte hjälpas,” sade jag. ”Du kan tro att de kan”, sade Chan distinkt. ”Ursäkta mig,” sa jag. ”Det var inte min avsikt att vara oförsämd.” Det är inte nödvändigt med den ursäkten,” svarade han. ”Du måste förstå att de också är Guds barn. Precis som alla olydiga barn, får de även en lektion. Det händer därför att de förkroppsligas i specifika situationer som kommer att ge dem en lämplig erfarenhet. De kommer att lida och få samma upplevelser som de har tillfogat andra.”

”Det hela är mycket komplicerat,” sa jag. ”Jag har hört om reinkarnation innan, men jag har aldrig förstått det.”

Chan svarade: ”Jag har inte, skulle de reinkarnera jag sa, de skulle inkarnera, och som ni vet, finns det många former.

det bästa du kan göra är att gå till en föreläsning i ämnet. Vänta lite. Jag söker bara ut när och hvornär nästa föreläsning hålls.”

Chan blundade och gick in i ett tillstånd av djup koncentration. Det var några minuter innan han öppnade dem och sade: ”en lection börjar strax. Om vi skyndar, kan vi nå den.”

Vi tog kläder på, och Chan ledde oss till en plats utanför en stor marmorbyggnad. ”Var är vi?” frågade jag. ”Vi står utanför en av undervisningsbyggnaden”, sade Chan. ”Just denna byggnad är känd för sin utmärkta presentationer. Många människor kommer hit varje dag för att studera de högre livsmöjligheter. Måste jag hålla upp med att prata nu, annars kommer vi för sent.”

Vi promenerade upp flera steg för att komma till två stora gyllene dörrar, som var smyckade med reliefer av en örn med utsträckta klor. Jag såg mig omkring i den stora salen, men det fanns nu ingen tid att se allt. Chan ledde mig till en av de många dörrarna till salongen. Sätena bildade en cirkel. Det påminde mig om en romersk amfiteater. Vi hade tur att hitta två tomma platser. Jag fick inte chansen att säga mer till Chan, för talaren var redan i mitten av föreläsningssalen. Han var vackert klädd - som en grekisk filosof. Även där, där vi satt, kunde jag känna den respekt han åtnjöt.

Han presenterade sig och började genast föreläsningen:

”Frågan, reinkarne vi? förstås och besvaras jakande av andliga sökare. Andra kommer att argumentera hårt mot den. Det har varit en fråga som delar många sinnen och skapar en klyfta mellan människor. Totalt sett är det en grogrund för många bra diskussioner, som det inte finns något fel med. men tyvärr, de kör in i en återvändsgränd. vi på den andliga nivån känner att nu skulle vara klokt att lägga till ytterligare en faktor i diskussionen. allt är välbekant, men har inte återkallats i debatten.

Det finns många nivåer eller plan, där du kan arbeta eller uttrycka sig, och är accepterad af de andliga sökare:

den lägre astrala, det astrala, den första till den fjärde nivån, och slutligen det sanna andliga planet. Sättet, på vilka varelserna / människorna, har möjlighet att gå från plan till plan, är sällan helt klarlagt. Det förbises helt och hållet, att det finns liknande uttryksplaner inne i de materiala eller manifesterade livsstilsstanderstrukturer, (lik de jordiska), t.ex. stenar, lavar, växter, insekter, fåglar och djur. En annan förbisedd punkt i diskussionen, är själens nedstigning genom de olika lagren innan sin första inkarnation som en man eller kvinna i den manifesterade expressionsnivån.

Som ni kan förstå, är det fysiska uttrycket i fråga, *inte livets verklighet*. Dessutom förstår man att det är omöjligt för en manifestation på ett plan, att passera i sin helhet till nästa nivå i sin återkommande cykel.

De flesta brukar normalt komma tillbaka. Detta verkar vara den största svårigheten för de flesta människor, när de förstår den fulla innebörden av reinkarnation.

Det är avsiktligt gjorts svårt att gå från en nivå till nästa, och det kan bara uppnås genom metoden kallad, "andlig görning". Detta innebär att stoffet kommer att nå den punkt av perfektion, eftersom det är underförstått på denna nivå innan den kan överföras till nästa. Detta kan endast vara möjligt med hjälp av materia som allt har kunskap om hur övergångsprocessen hanteras. Denna kännedom förvärvats av materia som behärskar tekniken i ett tidigt skede. Detta kraft kallas, en sjelelag eller ett högre uttryckstillstånd. Denna princip gäller för alla uttryckstillstånd.

Alla livsformer har en högre inre jag eller inre själ. Själen består av en intensitetscentrum som, som omges av flera lager med olika grader av Förmågor. Det vill säga, lager av förändligad materia som har nått en viss utvecklingsstrin och inte kan gå vidare inom eller med sina egna förmågor. För att göra ytterligare framsteg, måste själen arbeta med sina nedre yttre lager eller skikt. Dessa skikt samlas in av den nedåtgående själ, och födas in i nästa lägre expressionsnivåer, som själen har behov av under sin egen uppfyllelse. I klasser lägre än det mänskliga, göras vanligtvis utvecklingen inom principen af en grupp.

Kärnan i utvecklingen en viss art rums af en kollektivt övre kraft, vilket är den centrale principer för denna art, och från vilken alla arter i fysisk stoft, framträder varje som separerade inkarnationer inom detta område, till exempel en Myre, en bi, en växt, etc.

Gruppesjälen för varje gren af varje art (och det finns många) är eller udgörs, af del ett lag från den totala grupp-själ själ, som Maske inte att de är i eller runt planeten Jorden. etc.

Det kan vara en del av en annan planets själ i vårt solsystem. **Vår planet, eller moder jord, är också en gruppsjäl.** Den består av och rummer all outvecklad materia, som på jorden används för att bilda allt levandes yttre kroppar, inklusive människor och berg, stenar. Även klippen måste utvecklas.

Det tar kanske det hela solsystemet liv, innan den första förändringen sker från klippan och vidare i förlöppet. Tills varje klass har utvecklats tillräckligt för att passeras till sin andliga nivå, togs den gång på gång tillbaka till gruppsjälen, tills den har höjt sin vibrationshastighet

till en användbar nivå, för den högre gruppsjäl, så att den kan bli en lägre del av nästa varensklass. Grupp -själen reinkarnerar inte.

Den rummer och bidrar till att utveckla materien i sitt manifesterade tillstånd, till exempel i en fågel eller ett bi. Det är intressant att notera att bin hjälper inte bara blommorna vid pollinering - det andliga- gör också blommornas pollen, genom att omvandla den till honung. All sann utveckling sker på det andliga planet eller nivån, av denna arten, inte på ett manifesterat nivå, och utvecklingen är alltid bara en återspeglning av den till arten hörande själ. Denna process sker på alla uttryksplaner lägre än människans.

Varje andliga plan känns nu via sitt manifesterade plan. ***Människans fysiska plan är ett undantag från regeln.*** Människan behandlas som en individ på detta uttryksplan. Men själen tillhör en gruppsjäl och i en klass för denna själens utvecklingsnivå. Utvecklingen av alla relevanta materiar, som tidigare beskrivits, gäller även för människor. Den enda skillnaden är att människan personifierades, eftersom den har ett medvetet erkännande om sin egen existens.

De flesta klasser lägre enn människan, har ingen selverkendelse, även om det finns olika grader av vitt eller en svag medvetenhet inom vissa av de arter av de högre klasserna. Det går före sig en allt jämn utbytning af utvecklat essens inom de lägre klasserna och hela vägen upp genom alla uttryksklasser som är i utveckling.

Det utvecklade kärna - essens, sipprar långsamt genom till de högre uttryckstillstånd. Det är med hjälp av gruppsjäl som sakta sipprar ur gruppen själen gruppsjäl. Kärnan utvecklas alltså tills det är användbar för människan, och denna till slut för änglar, och sen till slut, användning för Guds änglar.

Det är inte möjligt för den utvecklade energi, i någon form af väran, att gå baklänges. När den en gång har nått en viss vibrationsnivå, eller grad av perfektion, som vissa skulle föredra kalla det, omvandlas de till en högre varenssklass. Essensen av materien, utvecklas bara framåt och uppåt tills den är förändlig av människan. Sedan utvecklas den bort från det jordiska planet, till det sanna andliga planet eller nivån. Med hjälp av allt omkring honom, hjälper människan till andlig ersättning av alla de lägre klasserna.

Såsom tidigare nämnts, är utvecklingen av människans personifierade, andeleggjorda materia, liknande processen i alla de lägre och icke- andliga beskrivna betingelser. Jag använder denna fras för att hjälpa dig att skilja mellan olika former av varande, era klasser och deras skiftan eller bytande från ett tillstånd till ett annat. Det är absolut nödvändigt att ha gjort sig detta ganska bevidst, så att du så tydligt som möjligt kan tänka er de händelser som hör till materiens utvecklingsmässige ström upp till och in i det mänskliga tillståndet och därefter.

Vid sidan om att kunde Skelne mellan olika former av varan, är det absolut nödvändigt att erkende likheter inom alla utvecklingsområden. Prinsippet som inte bara människan, men även alla andra tvingas följa, har användning av ett flöde från sfär till sfär, eller från plan till plan. Därför inträffar eller händer al reinkarnation inom ett plan och inte från plan till plan, som det påstås av de som argumenterar för dets existens, och utmanar dem, där inte tror på det.

Det är svårt att förklara nästa process utan att utelämna viktiga delar eller bli så oklar, att den inte förmedlar budskapet i denna föreläsning. I ett försök att göra det så tydligt som möjligt, ska jag börja med att ingå och slutet på avslutningen.

För den lägsta klassen kan utvecklas, måste den få hjälp av ett högre klass. Själens har skapats för detta ändamål. Själens har en högre än brett materia som bildar dess yttre ordentligt. Det bildas av själens materia som finns i den progressiva planen och vibrerar med olika vibrationshastigheter, eftersom det kommer att behöva gå igenom. Detta bör inte anses vara i konflikt med tidigare uttalande om reinkarnation. På denna nivå har materien förändrats och är betydligt annorlunda.

Den förändligade materien bildar själens lag eller skikt. Vid slutliga kontakt till sin gruppesjels center eller Gudom, döpas den och omvandlas in till självet i retur kretsloppet. Detta själv är formad kring et mittpunkt af kunskap om gruppsjälens ändamål och syfte. Gruppens mittpunkten är en del av ett team i en ännu större gruppsjäl, där igjen i sitt centrum vil hava en liknande mittpunkt eller et "jag - medvetande".

- dette i evighet, infinitum. Det centrala "jag- medvetande" är denna gruppesjels Gudom. I principen är alla själar skapad på detta sätt. Det är så att ett frö utvecklas till en blomma. Solen döpar blomman, och själarna eller frön utvecklas och går ner i mulden för att komma upp igen. Blomman som kommer från ett frö, är materiens högsta tillstånd av utveckling på jorden. Det är fröets andlig nivå, och det har blivit förberedd att hans åndeliggørelse av organismer i jorden, t.ex. slemsvampar, andra svampar och insekter. Växten i sig, är det yttre lagret av blommans själ. Vid de högre andliga planen ovanför oss, finns det en struktur som i slutändan kommer att bilda en blomma- huvud som sedan döptes av Livets Lys.

Genom fulländan af den konverterade eller utvecklade själ materia, kommer att stå vid Gudomen, där allt som du har föredlat, i den evigheten som du har varit till som en medveten varelse, skulle bli döpad. Den raffinerade"du kommer att bli vad som kallas ett "Spirande själv", som i dess mittpunkt, kommer att ha sitt eget "jag - medvetande". Det är det som gör människan unik på det jordiska planet. Den ger människan sin medvetna självkänedom. Detta och endast detta - gör människan medveten om att det **är** detta. Det orsakar att människan dras till Gud, tillbaka till mittpunkten av sin skapelse. Detta är blommans frön. Den måste nerstiga, för att utveckla en del av det den har laddat ogjort eller att slutföra en ny uppgift. Det kommer bara den här blommans frön och Gudomen veta. Ni kommer att fortsätta på vidare, alltid, i nya former för att vara.

Föreläsningen är nu slut, kära vänner. Jag är öppen för frågor."

Där diskuterades en tid. Det hela hade gjort ett djupt intryck på mig, och jag lämnade föreläsningssalen kunnigare än jag hade kommit. Det gick helt över mitt huvud, men jag visste att jag skulle komma ihåg vad som sagts, för framtida överväganden.

Vi gick ut ur byggnaden och ner för trapporna. Jag vände mig till Chan och sade, "Tack för att du tog mig. Även om jag aldrig har varit särskilt snabb att lära mig, det kan inte SIGES, att jag inte har försökt. Jag kunde bara inte koncentrera mig."

Chan stannade på nedra trappan, och visade att han ville sitta ner på en av bänkarna som

omgav huset. Vi gick och satte os ner.

Chan sade: "Du måste studera, observera och tänka om din andlighet skall ha något värde. Medvetande är kunskap och den kommer igenom en mental ansträngning.

intellekt och förmåga att resonera kan inte ge dig liv, men de kan öppna dörrar, så visdom och liv kan komma in.

"andlighet utan visdom blir fanatism. Ande är ett frö som planteras i den jordiska kroppen, och den växer genom den jordiska kroppen. den utspelar sig med åmosfærens hjälp, utökar sin blomma mot den Allsmäktige sol och dela deras doft med alla som kommer inom räckhåll. Den mänskliga anden används för både den mentala och den fysiska till dess utveckling. Men dessa två ensamma, kan inte bringa dig in i det andliga livets ljus. Andlighet är inte bara världsliga livet, och inte heller bara drömmen. Andlighet är inte bara att förhöja sig själv och inte bara kvardröjande i det transcendentala. Allt detta är en del av den, men det är mycket mer. Andlighet är något som är så mäktig, så mäktig, att allt liv både på det jordiska planet och här påverkas av det.

Erfarenhet är nödvändigt, för att anden kan utvecklas. Den måste handla, den måste udrätta, den måste skapa. Behovet av att agera, måste den åstadkomma, den skall uppnå. Det kan inte blomstra ensam. Man måste sträva efter att hjälpa de sårade i livets strid, att lyfta andra med sig själva och sträva efter deras Hoynelse, såväl som sina egna. Det är därför, du måste studera. Ditt liv är en upplevelse i sig själv, och dina erfarenheter kommer att hjälpa dig på vägen i livet."

kapitel 13

" Jag måste gå tillbaka till mitt arbete", sade Chan." Det måste göras en räddningsoperation på lägret., Kan du gå om du vill, eller stanna här och själv vila."

Jag bara gick i fällan. Jag sa, att ingenting kunde hålla undan mig. Chans ansig var ett stort leende när han hoppade upp," Jag hoppades att du skulle komma tillbaka med mig. Jag vill inte att det ska förstöra ditt humör., Jag vet att det har varit en skakande upplevelse för dig, men du nu har gjort det (att) du har varit vittne till de mörka områdena mänskliga frenesi, mycket bra. Om du är redo, tar vi på plats."

Vi kom i fokus igen i lägret. De flesta fångarna var borta, endast ett fåtal kvar, och de var på väg att genomföras. Jag märkte att det fanns nu många sjuksköterskor, som hjälpte till. De såg också ut som om de hade varit i strid. Chan ledde mig till en annan del av lägret, där det lägre astrala bevakades. Det måste ha varit över tre hundra. De flesta av dem drabbades av konsekvenserna någonsin efter striden. Andra låg på knä och skrek av rädsla för det starka ljuset, hade ljus Män utsatt dem.

De var omgivna av många högre astrala, för att se till att de flydde, tills en av lärarna hade talat med dem. Jag vände mig till Chan och frågade," Vem ska tala med dessa själar? " Innan Chan kunde göra svar, kom broder David i sikte i en glänta bara sex meter ifrån oss." Hur ska han höras med al detta buller? " frågade jag.

" Vänta och se", sade Chan.

Broder David höjde handen och gjorde korstecknet. Sen hörde jag hans röst i mitt huvud. Han använde telepati för att nå alla de lägre astrala. Jag lyssnade på hans ord:..." Du leds direkt till helvetet om du inte ångrar, kommer du försegla deras öde Tänk på vad jag säger noga innan det är för sent Du kommer inte få en liknande chans igen Ni som vill ha vår hjälp, be dig hit till min höger. du kommer att tas bort härifrån och få hjälp."

Broder David höll en paus för några astral kunde samlas vid hans högra sida. Andra astral försökt att hålla dem tillbaka, men den högre astrala kom allt mer in. Den lägre astral utfördes sedan bort. Broder David igen började prata." Du har förmågan att resa sig ur sitt helvete, men du har inte skjuta du det. Ni har fördömt er till sitt eget öde."

Jag märkte en enorm kraft att bygga upp runt Broder David, då han fokuserade sin vilja på det astrala som återstod. Han talade igen, men den här gången han kommer att driva mycket mer intensiv." I namn av den högsta och styrkan i Kristus, befäller vi dig att bo i kungariket av natten. Kvar där, och kom inte tillbaka förrän deras astralkroppar att ruttna och falla. Så kommer den gode Herren kommer ihåg dig."

Sedan höjde han sin hand broder David, och en ljus började stråla från hans handflata. Den lägre astrala blev rädd när ljuset bildar en cirkel runt dem. Det var panik i dem, och de försökte att glida förbi vakterna som hade omgav dem. Ljuset hade en dramatisk effekt på dem. De försvann lite i taget ur sikte och kommer inte att ses igen förrän det goda Herren vill det. De var borta på ett ögonblick. Endast lätta trupper var tillbaka i lägret. Det var verkligen ett bra namn för oss. Vi hade kämpat mot mörkrets krafter och vann.

Jag tittade för Chan, men såg honom inte någonstans. Jag trodde att han förmodligen har bråttom. Jag bestämde mig för att leta efter Harry och Jack och vände hela lägret i min strävan, men de var inte där. I stammen fann jag Chan och frågade om jag kunde hjälpa honom med något.

" Ja ", sa han." Vi lämnar snart avgick härifrån, men det är få själar som tvingas över våra liv innan deras tid har kommit., Kommer vi att låta en stor grupp av arbetstagare att vara här, så att de kan hjälpa de själar som kommer till detta dödsläger."

" Men hur är mörkrets krafter? Kommer de inte försöker att attackera oss igen? " frågade jag." Nej", sade Chan," de har förlorat detta läger och kommer inte att skämma ut oss mer. De kommer att bygga upp sina styrkor på annat håll. Someday kommer det att finnas en stor konfrontation mellan oss. Tills dess är vi redo att ta itu med dem, överallt där vi träffas."

Chan var tyst en stund och sedan frågade hur jag gjorde det: " Bättre för varje minut," svarade jag." Jag förundras, som har blivit av Harry och Jack. Jag har letat efter dem i hela lägret. Vet var de är? "

" Jag har skickat ut dem på ett uppdrag med någon annan. De skulle snart vara tillbaka", sade Chan." Vänta, jag har ett meddelande." Chan var tyst. Jag hade tit sett honom gå in i denna koncentration tillstånd, och sedvanligvis var inte bara lång. Som väntat Chan nickade kort genom att säga: ". Det finns fler själar på väg från dödens hus "

" Kan de helt enkelt inte ser, det är fel att ta dessa människors liv? " frågade jag." Det är svårt att säga. Endast Gud vet, vad som driver dessa människor. Men de kommer att betala för det lidande de har tillfogat dessa stackars själar. Nu, här kommer de, Jim."

(124)

En stor grupp människor kom för att träffa oss med hjälp av ljus truppena. De hade inga kläder på deras utmärglade kroppar. Mödrar höll sina barn hela tiden till bröstet i hopp om att rädda dem. Men det fanns ingen räddning för vare sig man, kvinna eller barn i helvetet, vars enda mål var att förstöra den mänskliga rasen. Vi kunde först befria dessa själar efter döden, och de skulle behålla sin mentala ärr för alltid.

Nurses tog dem som de kom genom öppningen i väggen. Det var fantastiskt att se lättnaden i deras ansikten, när de såg sjuksköterskor englesaker. De var äntligen säkra, och det skulle tas hand om dem.

Jag hörde en förkylning på mig och såg mig omkring. Jag upptäckte att Harry var precis bakom mig. Han lyfte mig nästan från jorden, när han drog in mig i hans bröst. Han hälsade på mig som om jag var en lång - saknad bror." Vi har mycket att prata om ", sade han." Efter matchen förlorade vi kontakt med dig. Kommer det bra? "

" Jag har haft lite problem," sa jag och bytte ämne snabbt, eftersom jag inte vill att Harry ska tro, jag kunde inte göra det." Vad var det Jack? " frågade jag." Åh, han är bara lite., Är han nästan klar," svarade Harry." Vi stödjer fler fiender än vad vi hade räknat med. De gjorde envist motstånd, men vi övervann dem och hade dem skickade iväg."

Harry hade precis slutat tala, när Chan kom fram till oss." Gjorde allt enligt plan, Harry? " frågade han." Ja, vi avslutade det vi skickades iväg för att göra ", sa Harry." Nå", sade Chan." När Jack kommer tillbaka, jag har en annan uppgift för dig tre." Vi pratade i en halvtimme, tills Jack visade upp." Trevligt att se dig igen, Jim. Hej, Harry." Re Färdig att lilla jobb du gav oss, Chan."

Det var svårt för Jack att få fram orden. Han såg trött och blek. Arbetet hade tagit ut sin rätt på honom, men jag måste säga att han höll sitt lugn som officer. Chan hade också noterat Jacks tillstånd. Han lade sina händer på honom och koncentrerade." På ett ögonblick, så Jack helt annorlunda. De djupa fåror i pannan försvann, och hans gamla uttrycket returneras.

" Det är bättre," sade Chan." Låt inte ditt batteri tar slut helt nästa gång. Vi kan inte riskera att du är sjuk, är du? Angående det kommande arbetet, deras nästa uppdrag blir att koppla upp dig med en grupp arbetare som just har hittat någon annanstans på det astrala nivå. du kommer att upptäcka att ett stort slag har skett. det kommer att finnas många själar där vandrade runt i dimman och har inte insett att de är döda. Deras uppgift är att övertyga dem annars. Om du är redo, vi kommer steg det upp."

Vi kom snart på en annan plats, men var ständigt på tredje astralplanet. Dimman var mycket närmare, men vår utbildning möjligt för oss att se igenom det. Vi väntade en grupp av tolv andra soldater dök upp i dimman. En bekant figur var ledare för gruppen. Harry knuffade mig i sidan och sa," Jag har sett den där killen någonstans."

" Klart du gör ", kommenterade Jack. Innan Jack skulle ha tid att säga sitt namn, grupp höra av oss. Officeren steg fram och presenterade sig: ". God dag, mina herrar Mitt namn är kapten Marsh." Då han presenterade oss till var och en av soldaterna, som var under hans befäl. När Chan kände att allt var i ordning, gick han tillbaka till sitt arbete i lägret. Kapten Marsh uppmanade till lugn och ordning och förklarade något om vårt arbete.

" Jag har bett att få den bästa," sade han." Och jag är säker på att du är. Det har varit en kamp inte långt härifrån. Och många är naturligtvis gått över till vår sida av livet. Vår uppgift är att få dem bort från slagfältet, eftersom striden ständigt rasar omkring dem. Om vi inte gör det, kommer de lägre astrala få tag i dem, och du vet vad som händer." Han hade rätt. Mina vänner och jag hade upplevt tillräckligt för att veta vad det skulle hända med dessa själar.

" Vi kommer nu att delas upp i fem grupper om tre vardera," fortsatte officeren." Vem arbetar med vem, kommer jag inte upp till dig." Jag vände om till Harry och Jack och frågade," Är vi

tillsammans på det här? " Harry nickade med ett leende, och Jack sa, " Självklart."

Grupperna bildades, och vi åkte. Vi flyttade längre in i dimman mot ljudet av strid. Skuggfigurer dök upp, bara för att försvinna igen snabbt. Det kallades hölls. Officeren sade några uppmuntrande ord, och gruppen splittrades för att gå vidare med arbetet. Harry, Jack och jag följde en annan väg än den andra. Vår ordning säger " att hjälpa någon, och det hade användning för den. Vi höll oss nära varandra, eftersom vi visade att vi tillsammans kunde vi klara vad vi kan ställas inför. Vi kontaktade ett skogsområde. Området visade en stark föraning om det onda - inga tecken på kamp, bara en känsla som kommer att observeras. Plötsligt en röst ropade till oss inifrån dimman: " Halt händerna. Sprehendy engelska? "

Vi vänte os direkt mot rösten. Vi stod ansikte mot ansikte med två brittiska soldater, som laddade på oss med sina vapen. De verkade nervös och tydligen trodde att vi var fienden. Jack röst dundrade: " Sänk dina vapen Du kan mycket väl känna igen en officer, när du ser en.? " De två soldaterna var lite förvånad. Man vände sig helt förvirrad mot den andra och frågade: " Vad menar du, George? " Den andra svarade, " .. Jag vet inte, Fred, kan vi inte riktigt se något genom dimman forbistrete, du hålla dem täckt, så jag får närmare dig där -. Hålla händerna där jag kan se dem."

Han drog närmare oss. Och jag ska erkänna, jag var lite rädd för soldatens pistol riktad mot mig. Han tittade upp och ner mig och gick sedan över till Jack som tog tag i eldröret och sköt bort den." Nu, allmänheten, har du sett nog? " frågade Jack.

" Ja, sir. Kapten " muttrade soldaten." Ursäkta mig," men man kan inte vara nog försiktig i dimman här." Han vände sig till sin vän som också höll ett skarpt öga på oss."Det är nog bra officer, Fred."

Fred lät pistolen falla omedelbart och kom över till oss." Jag är fan mig glad att träffa dig, herr kapten., Vandrade vi runt i den här dimman på länge. Ni är de första människor vi mötte. Hade du någon aning om var vi är? "

" Jodå, jag vet mycket väl var du är," svarade Jack." Men att förklara det för dig, är något helt annat. Om du och din vän kommer att följa med oss , kommer vi att få dig härifrån." Jag vände mig om och såg på Harry. Han tittade upp, som för att säga," Tack gode Gud, det är över."

" Låt oss gå," sade Jack. Han ledde vägen. Vi manövrerade oss långsamt tillbaka till mötesplatsen. Ju längre bort vi kom från striderna, den mindre dimmig var det. Vi var först med att komma tillbaka.

" Var är vi? " Fred frågade." Jag tror snarare, du och din vän måste sitta ner," svarade Jack." Jag har något att berätta för er att, som förmodligen kommer att bli lite bakom på dig. De två soldater hittade en plats att sitta och låta vakande vapen över knäna. Jag tittade på dem och jag kunde se den smärta och rädsla som satt så djupt i dem att de väntade ängsligt, vad han skulle säga.

" Nu, var har du satt du väl rätt," sade Jack," jag börjar. Hade inte ni undrat, att du har varit i den här dimman så länge utan att möta andra än oss? " " Ja," svarade Fred." Men vad har det att göra med var vi är? " " Jo, ser du," sade Jack," vad som hände där, precis innan du har befunnit dig i dimman? " Fred vände sig till George: ". Jag vet inte, du, George? "

" Det är konstigt ", sade George." Jag kommer ihåg att vi blev attackerade från skogen, passerade vi. Jag trodde jag träffades i huvud. Jag föll, men vaknade upp i dimman. Min pistol låg bredvid mig, så jag tog tag i det

och stod upp. Jag hade en konstig känsla - som om min kropp inte var min egen. Men den försvann snabbt. Jag kunde inte riktigt räkna ut var jag var på grund av

dimman och tyckte att det var bäst att hitta min avdelning. Det var vid den punkten stöder jag i dig, Fred." " Ja, det var nästan samma sak hände mig," säger Fred." Vänta bara en minut. Vad är det egentligen om här hr. kapten? "

Jack var tyst en stund. Jag tänkte inte, skulle han kunna berätta för dem att de var döda, men han tog mod med löfte øjenbryn han började." Jo, ser ni mina herrar, Ni två har kämpat sin sista strid skolen I icke. spelet igen, för er båda dog av skottskada, som du just har beskrivit." Innan Jack skulle ha tid att säga mer, sprang de två soldater upp igen och hade ett fast grepp om sina gevär. De stirrade på Jack, som om han hade blivit galen.

" Lyssna ", sade George," det kan väl vara att vi vet inte riktigt var vi är, eller vad som hände, men vi vet att vi inte är döda. För övrigt är det en något ovanligt enhetlig, de har på hr. kapten. Det finns inte en, jag vet. Såg du en sådan tidigare, Fred? " " Nej, det har jag inte. De är inte av vårt regemente, det är säkert. De kan vara tyskar som förtäckt, i våra kläder." Ändå höjde pistolen och swing på oss." Kan du berätta vem du är, hr kapten, och vilken regemente de kommer från.? " frågade George.

" Titta nu här," sade Jack," du är död, och det är mina två vänner också. Faktum är vi alla döda till den jordiska världen. Det gör inget att peka på oss med vapen. De tjänar inget syfte här. Om du vill veta, vilka vi är, och jag ska säga dig. Mitt namn är kapten Jack Purvis, min vän rätt för dig är Sergeant Harry Willmott, och lämnade den privata James Legget., vi är alla soldater, men inte av deras krig., vi är från första världskriget, där vi dog för kung och fosterland. Initialt vi också svårt att förstå, att vi var döda, men det var snart klart att det var oss! "

" Hör, hr. Kapten ", sade George medkännande." Jag tror, du har fått ett kraftfullt slag mot huvudet som har gjort dig lite mjuk i skålen. Vi kanske kan hjälpa dig att hitta en forbingsplass om du vill. Ledsen att jag var lite hård mot dig, men det förbittrade dimma, går mig nerver."

Harry avbröt honom." Jag vill bevisa för dig att du är död. Sig för mig med din pistol." " Nej, det måste finnas tillräckligt med allt som nonsens ", sade George." Jag vill bara tillbaka till min enhet. Skulle du vara vänlig nog att visa oss vägen? "

" Lyssna," sade Harry," Jag vill bevisa för dig, att jag är död. Det enda sättet jag kan göra det är genom att du kan skjuta mig. Det kommer inte att ha mycket effekt på mig, för jag kan inte dö två gånger."

" Du har en massa ursäkter, kompis," sade George," men jag skjuter därför inte avsiktligt en av våra egna män. Faktum att slåss i den här förbannade kriget är mitt jobb., Vi har sett tillräckligt många män som ska slaktas av nazisterna. Allt jag vill ha är att komma tillbaka och slå några fler av dem till döds."

George stannade för ett ögonblick, kliade sig i håret och sa," Jag tror, att ni tre har någon baktanke här. Ja, nu vet jag det! Vill du komma tillbaka till England, och lämnar dig som om ni 've fick en granattsjokk. Det var bra ". "

" Nej ", ropade Harry." Det är inte rätt., Vi berättar sanningen, och jag försöker att bevisa det. Försök nu bara för att fixa din pistol mot min axel och skjuta., Jag lovar, du kommer inte höra talas om det. Kom nu. Jag skulle vilja se, vad som händer." Nu George genom att få ganska nervös." Så gör det som om djävulen, så att vi kan komma härifrån," ropade Fred.

" Ja, ja: men du kommer inte ångra upp till mig senare," ropade George. Han är swing på Harrys axel och fyr av. Harry kastades bakåt. En ihålig storleken på en tokrone dök upp på hans axel, och offer strömmade ur såret. Han låg stönande på marken. Sen slog det George,

vad det egentligen var: han hade gjort, smides han sitt vapen på marken och sprang över till Harry. George kunde inte låta bli att skratta lite, som för att säga " jag sa ju det." Men sakta försvann flin på läpparna när han såg såret växa tillsammans. Slutligen, det kan helt enkelt inte se, att Harry hade blivit skjuten.

" Min Gud, det läkte av sig själv," ropade George." Är du nöjd nu? " frågade jag." Jag blir galen ", sade George." Det kan inte vara rätt. Fred, så att du, vad hände? " " Ja, du kan fan mig att tro att jag gjorde," sade han i en ton som antydde att han varken vände sig in eller ut." Vad fan har hänt med oss? "

Harry reste sig igen. När han hade återhämtat sig helt, gick han fram till honom. Han såg bara honom i ögonen och sa," Du är inte i helvetet, kompis. Men om du inte tar det som vi säger i beaktande, så att du hamnar där utan tvekan. Och med hänsyn till att det är galet, så jag kan utbilda. att det inte är, du såg dig själv, vad som hände när du sköt mig välkommen att se min axel -.. hittar du inte det minsta tecken på att jag har blivit sårad "

De två soldater var mållös. Jag såg att man fick tårar i ögonen. Det är en av ett slag, när du äntligen inser att du är död." Vad händer nu med oss? " Fred frågade. Jack sade: " Vi kommer att vänta här, tills någon av våra vänner kommer Du kommer då att tas till en plats där du kan. (129)

Resten av er och man vänjer sig sitt nya hem."

Vi använde väntetiden för att berätta om vårt arbete -

förhoppningsvis som det var att förstå. Vi berättade också något om livet på astralplanet. Efterverkningarna av chocken började dyka upp. Fred travade fram och tillbaka. Han stannade då och då och mumlade något för sig själv." Jag tänker inte se min fru och mina barn mer ", viskade han." Vad kommer de göra utan mig? De har ingen far att beställa dem. De skall vändas för att överleva på en eländig pension. Hur kunde detta hända mig? Hur kunde det hända? " " Kan du hålla käften då? " ropade George." Jag blir galen av att lyssna på klynkeri.

Håll upp det."

Deras nerver hade blivit sliten. Jag gjorde mitt bästa för att lugna dem, men det lyckades inte så bra. Plötsligt Kapten Marsh ut ur dimman och frågade," Vad är det som händer här? " Fred började genast att berätta, men avbröts av kaptenen." Perfekt rätt", sa han," dessa förbannade byråkrater bestämmer och få den för alltid, de vill ha det. Och så någon som slåss deras krig, men det finns en punkt som ingen utskällning. Så, inga fler dumheter."

" Ursäkta mig ", säger Fred och gjorde honnör." Nu, pojkar ", sa kapten Marsh." Du har inte längre användning för sina gevär. Du kan slänga dem." När de hade kastat sina vapen, vi skyndade ut i området., leds vi mot ett rehabiliteringshus för egensinniga själar. Byggnaden var helt annorlunda från kasernerna jag hade tillgodosetts, men de saker som är densamma i hela den lägre astralplanet.

kapitel 14

Vi lämnade George och Fred (avlidna brittiska soldater som grupp under lång tid lyckats övertyga om att de var döda på den fysiska jorden planet) - en sergeant vårdnad och flyttade in i dimman igen. Vi nådde inte så långt innan vi stött på någon från vår grupp (som alltså spåra förvirrade döda soldater på slagfältet). De hade också haft tur med det. Jag vände mig till Harry och sa," Det var lite av en slump, tog dig genom att du kan skjuta."

" Inte riktigt ", sade han - men jag kan säga att jag var väldigt rädd. Men vi ombads att

använda vår fantasi. Smärtan spelade ingen roll. Det viktigaste var att få dem övertygade, men jag ska väl erkänna att det gjorde ont.”

" Ja, det var väl lyckats," sade officeren." Du visade initiativ. Det är så det ska vara. Ni har alla gjort det bra, och mer av den typen av befrielser du utför, desto effektivare blir du. Jag måste återvända till högkvarteret. Jag kommer att lämna dig till ditt arbete." Kaptenen försvann snabbt ur sikte.

" Vilken väg ska vi gå den här gången? " frågade Harry själv." Vad menar du, Jim? " frågade Jack." Låt oss gå åt andra hållet den här gången," svarade jag.

Vi gick in i dimman igen. Ibland fanns det en öppning i dimman, så att vi kan informera oss lite. Vi vandrade runt för en tid, tills vi såg en annan clearing, som vi gick i. Vi kunde känna konturerna av en byggnad. När vi tittade närmare, kunde vi se flera byggnader. Det var en gård, gick vi. Living hus hade varit under attack för alla fönster på framsidan var krossad. Vi närmade sig mycket noga, vi visade oss inte, men gården hade tagits i besittning våra kamrater eller fienden. Vi stannade på vägen därifrån för att bedöma situationen. Jordbruks sedan överges, det fanns inga tecken på liv." Om vi går in, eller vi gå ut? " frågade Jack. Vi diskuterade det inbördes när jag fick en känsla av att vi var som visas. Känslan blev starkare när jag försökte skaka bort den. Jag var tvungen att säga något om det. Det var bara jag som kunde märka det, men vi agerade på känslan genom att titta på huset. Vi gick försiktigt. Jag såg en liten ansigt kika ut ur hörnet av ett av fönstren. Vem det än var, insåg han att han hade upptäckts och lösas snabbt.

Jag ropade: "Kom fram., Vi vill inte att du agerar., Skulle vi bara vilja tala med dig." Vi väntade på ett svar, men det spelade ingen roll. Plötsligt bröts tystnaden av en hög smäll. Det kom en annan och sedan en. Vi behövde inte vara mycket smart att lista ut att vi blev beskjutna. Oavsett vem som sköt, så sköt han inte särskilt exakt. Vi drog oss tillbaka lite för att ta reda på hur vi skulle kunna komma in i huset. Vi visade att vi var tvungna att materialisera oss dit in. Vi visade också att denna metod skulle kunna chocka själarna där, om de såg oss. Det var en risk vi var tvungna att köra. Vi höll händer alla tre. På ett ögonblick var vi inne i huset.

Rummet var tomt på nästan alla stora lådor som var staplade upp mot fönstret. Jag såg ett drag bakom lådorna." Var försiktig ! " Jag skrek och knuffade Jack över den precis i tid. Det lät en högljudd krasch, och en kula väsande förbi våra huvuden. Det fanns ingen tid att tänka. Harry över lådorna och dök ner bakom dem. De kämpade hårt. Jack och jag kom på fötter och rusade över för att ge en hand. Innan vi nått det går, det kom ett gapskratt från Harry, och han sa:

" Det var precis som..."

" Är du okej, Harry? " frågade jag." Ja, tack ", sa han."Titta, vad vi har här." Harry steg fram ur lådorna. I ena handen höll han en liten vilt gestikulerande pojken i kragen och i den andra en pistol." Det är min," ropade pojken på bruten engelska." Ge mig det."

" Vänta lite pojke," svarade Harry." Vi ska inte skada dig., Vi vill bara prata med dig. Ta det lugnt." Jack gick fram för att prata med pojken. Det fanns även en hård kamp. Jack gav Jack en gevaltig sparkar på skenbenet." Det gjorde jaggu " som onda," ropade Jack." Jag ska ge dig en örfil för det här." Jag bröt in, jag känner att det var på väg att köra av banan:

" Jack, låt mig tala några ord med honom." Harry höll honom hela tiden i ett järngrepp och hade inte för avsikt att släppa.

" Vad heter du, min son? " frågade jag." Pierre ", svarade han."Titta, Pierre, vi vill dig inget

illa. Är du ensam? "

" Ja ", svarade han. Jag hade känslan att han talade sant, men jag tyckte det var bäst att inte tala om det." Pierre ", fortsatte jag," om min vän faller du, kommer du då lova mig att inte köra bort? " Han skickade en mörkdande blick på Harry, då han vände tillbaka till mig och såg mig rakt i ögonen. Jag kunde känna att han var rädd, men jag visste att jag skulle agera annorlunda än vad jag gjorde med John." Nu, vad ska du ha det? " frågade jag.

" Jag lovar att inte springa iväg, men till honom där, att han skulle ta bort tassarna." " Det är lugnt Harry, jag tror att vi kan lita på honom." Harry gav halka." Mina armar. Jag vill ha mitt vapen. Ge mig det," ropade Pierre." Nej ", sa jag," att du inte längre behöver."

" Är du nazister? " frågade han." Slår du döda mig som mamma och pappa? "

" Nej, vi är inte nazister," sade jag." Titta på våra uniformer., Vi är brittiska soldater. Om vi var nazister, skulle vi alla ha skjutit dig., Vi är här för att hjälpa dig." " Det är för sent att hjälpa mig ", sa han." Min familj är borta." Tårarna rullade ner längs hans kinder, när han förklarade hur de hade dödat.

" För att hjälpa dig," sa jag," vi måste ta dig bort till en säker plats." " Nej ", skrek han." Jag lämnar här utan plats..." Han stannade tvärt."Du behöver inte lämna platsen utan vem? " frågade jag." Det finns inte någon ", svarade han," Jag vill bara vara ifred., Det är allt."

Jack vände sig till mig och frågade," Tror du att det finns mer här? " Det blev en omedelbar reaktion från Pierre." Nej, jag är ensam," skrek han."Titta, Pierre," sade jag." Jag vet att det finns andra här. Du gömmer dem. Tro mig, vi gör dig något ont."

" Om du är brittiska soldater," sade han,". Varför är du så här, vi är besatta av nazisterna, inte brittiska Ye garanterat tyska spioner Det är vad du är -. Tyskar klädda i brittiska uniformer." " Jag är Devil'm inte tyska," anmärkte Harry." Och som för oss att vara spioner, så gå och se ordentligt efter. Vårt uppdrag är att hjälpa människor som du i landet besatt., Vi har inte rätt tid, så om du vill ha vår hjälp, måste du bestämma nu."

Jag noterade hur Harry nu grepp det möjligt och sjöng: ".. Ja, är vår för att hitta så många unga partisaner som möjligt de kommer att utbildas som frihetskämpar " Orden hade en positiv effekt på Pierre. Han sa: " Kan du hjälpa mig att slåss mot nazisterna? " " Ja," sa jag," vi kommer att lära dig hur du blir en frihetskämpe." Jag tänkte på friheten för dem som var plågade av krig. Detta vapen skulle vara vilja - inte pistolen."Ja ", sa han, kommer jag gå med dig. Men jag ska visa dig något först."

Han ledde oss in i ett annat rum, drog undan mattan åt sidan och avslöjade en lem." Vänta här ", sa han och lyfte luckan. Han försvann ner för några trappor. Jack knackade mig på axeln: " Vad ska vi rada upp med dem? Nu förväntar han förstås att vi lära honom att slåss., Har vi ingen aning om hur många som är där nere."

" Vänta, jag har en idé," sade Harry." Varför inte kalla på kapten Marsh? Han kanske kan hjälpa till." " Det var en bra idé ", sa jag." Vad menar du, Jack? " " Det kan vara en bra idé, svarade," sade han." Jag ska försöka få kontakt med honom." Jack slöt ögonen och koncentrerade kortfattat. Plötsligt tystnaden bröts av ljudet av fötter i trappan. Bullret störd Jacks koncentration, och han var åter närvarande.

" Fick du kontakta honom? " frågade jag." Ja ", svarade han." Han försöker hitta Pierres föräldrar., Har han bett mig att röra Pierre huvud för en minut eller två., Kommer han då att kunna ansluta med Pierre vibrationer, och när han är i samklang, han vet allt om honom. Och förhoppningsvis denna kontakt, att kunna hitta Pierres familj."

Pierre kröp ut ur hålet i golvet och sa," Vi kommer nu." Han knäböjde, drog två små pojkar upp och höll om dem för ett ögonblick."De är mina bröder ", sade han." När min far dog, jag var mannen i huset. Nazisterna var nära att slå oss, men de fick oss." " Han visste bara," tänkte jag.

" Kom över, Pierre," Cold Jack. Pierre gick fram till honom." Titta nu," fortsatte Jack," Nu ska du stå rak som en bra soldat." Det kunde lika Pierre - han stod som en staty." Jag ska bara mäta ditt huvud," sade Jack." Det är viktigt för en god soldat, att han bara har rätt storlek. Der, anser hans bataljon märke sitta. Vi i den brittiska armén att det är ett specialfall."

Jag kunde inte låta bli att skratta för mig själv och tänka, att nu hade jag hört det också. Men det gav Jack möjlighet att lägga händerna på Pierre huvud. Kapten Marsh hade gott om tid för att få den information som krävs." Det är okej, Privat Pierre," sade Jack," få tag på era bröder och följ med oss." Vi lämnade huset och stannade utanför, så Jack kunde se till att alla var med.

" Var kommer al denna dimman ifrån? " frågade Pierre själv." Jag kommer ihåg att solen brukade lysa. Det var alltid tydlig, aldrig den här dimman. En dag vaknade jag upp och såg att det var överallt." Harry var kvicksilver i sin tur, när han sade: " Du har rätt. Det är ett nytt vapen, uppfann nazisterna." Pierre accepterade förklaringen - åtminstone nu. Vi gick tillbaka till mötesplatsen. Jag hittade kaptenen och förklarade för honom vad som hade hänt." Vi håller dem här," sade kaptenen." Vi försöker hitta sina föräldrar.

" Det är bra ", svarade jag och gick tillbaka till de andra. Jag drog Harry och Jack åt sidan och förklarade för dem situationen." Vi måste hålla dem sysselsatta tills kaptenen hittar något," sade jag.

Vi gick tillbaka till barnen och jag började en konversation med Pierre." Tror du på Gud? " frågade jag." Ja, naturligtvis ", sade han." Har inte alla? Kan du berätta för mig varför deras soldater gå runt utan vapen, är det inte farligt? Hur ska vi försvara oss om vi blir attackerade? "

" Vi är säkra här," sa jag." Du behöver inte en pistol. Det finns ingen risk att vi kommer att attackeras. Berätta vad som hände med dina föräldrar, Pierre."

" Nazisterna sköt dem med resten av dem från byn., Mina bröder och jag gömde. Jag var så arg att jag sprang hem och fick tag i pappas gevär., Mina bröder kom med mig., Gömde vi tills det var mörkt. Jag hittade ett bra ställe att göra ett bakhåll på de soldater som dödade mina föräldrar. jag gjorde för mina bröder förblev nära mig, för jag visste att vi skulle behöva köra för ditt liv. Ladda vagn med mina föräldrars mördare dök och när de körde förbi oss, öppnade jag eld. jag slog föraren och lastvagnensvängde plötsligt åt sidan och nedåt en slutning. jag inte visste hur många nazister verkligen fanns i lastbilen. i nästa ögonblick var de bara överallt. de skrek och pekade mot oss. stegen lät runt omkring oss. jag var rädd och höll på till mina bröder. Det lät en stor bula, som jag tror var handgranater. så minns jag inte så mycket mer. en explosion knackat oss över.

Jag vaknade och var groggy och fann mina bröder som ligger bredvid mig. Det var så märkligt tyst, och så var dimman där. Jag skakade mina bröder och hoppades att de någonsin var vid liv. Mitt hjärta hoppade av glädje när de vaknade. Vi kom på fötter och upptäckte att ingen av oss hade så mycket som en blå markering efter allt som hade hänt. Det var konstigt. Jag sa till en av mina bröder som vi hade haft tur att vi inte hittades av nazisterna. Trots dimman var tjock, fann vi det sista hem och var där tills du kom."

" Hmm," jag brom." Det var en intressant historia." Jag visste inte vad jag skulle säga det, men bestämde sig för att ta tjuren vid hornen." Pierre, vill du se dina föräldrar igen? " Jag väntade på hans reaktion. Han stirrade mig bara i ögonen.

" Vad menar du? " frågade han." Hur skulle jag någonsin mina föräldrar igen De är döda -.. Dödades av nazisterna Jag kommer aldrig att se dem igen, aldrig är du ont när du säger sådana saker."

Tårar vällde upp i Pierre ögon. Jag lägger mina händer på hans axlar," Boy, du är nöd att vara stark. Vid dödsfall finns det liv., Jag lovar dig. Snart kommer du även se den." Pierre tittade upp och talade med en darrande röst," du vara snäll att säga vad som händer med oss verkar det som en ond dröm."

" Nej, inte en dröm ", sa jag." Det är början på ett nytt liv för dig och dina bröder. Du kommer att uppleva den lycka och glädje som har undgått dig under de senaste månaderna." Pierre torkade hennes ögon med en gammal trasa, han hade i fickan. Han förstod inte vad jag försökte säga. Med nästa andetag frågade han, " Du menar att vi ska till England? " " Inte riktigt ", svarade jag med en röst som lät som om det kom från botten av mina stövlar. Pierre sprang på fötter ". Vad menar du att du lovade att ta oss till England Ye lovade."

" Jag vet vad jag sa ", sa jag tillbaka," Jag lovade att göra dig till en soldat. Och det blir i slutändan. Händer många saker i våra liv som vi inte har någon kontroll över, som det dö." Jag tog ett djupt andetag innan jag fortsatte." Kommer du ihåg den kamp med nazisterna? " "Det är klart jag gör," svarade han. Jag höll en paus och sade sedan: ".. Du och dina bröder blev inte bara slagen medvetlös av explosionen Ye dödade den " Jag väntade för att se hur han reagerade. Han log och satte sig. Jag frågade honom om han hade hört vad jag sa." Jag hörde att det är bra, men det är bara ditt skämt." " Nej, jag skojar inte. Du och dina bröder är döda. Jag och alla andra här också är död."

Pierre skrattade och upprepade vad jag hade sagt till sina bröder. De skrattade alla tre. Skrattet fick några av dem som stod i närheten att vända huvuden. Utan någon anledning började de skratta med. Åh nej, jag kan inte övertyga dem, tänkte jag. Jack kom och viskade till mig att Pierre föräldrar hade hittats. De var på väg. Jag vände min uppmärksamhet tillbaka till pojkarna skrattar och frågade: " Är du klar? "

" Åh - brittiska soldater är bara så roligt," ropade Pierre. Jag såg leende på ansigt försvinna och tittade åt samma håll som han. Bort mot oss kom en officer och två andra." Nu är det det att det händer," tänkte jag för mig själv. Skrattet dog bort. Pierre skrek: " Nej, det är inte dom det kan inte vara dem.." Långsamt han stod upp och gick fram till de som närmade sig. Det som började med några försiktiga steg, blev snabbt en vild ras. Hans två bröder följde snart efter. Jag väntade för att se vad som skulle hända nu, och hoppas att återföreningen inte skulle vara alltför tuff för dom.

Kaptan Marsh vinkade mig till honom. De tre pojkarna höll sin mamma och pappa'n höll om dem. Det var en syn. Ännu en gång en familj som har återförenats efter döden. Officeren och jag klev åt sidan och utbytte några ord. Han berättade för mig att familjen skulle hjälpas Jag bestämde mig för att inte bryta in i deras glädje över att återförenas och lämnade dem ensamma.

Jag gick fram till Harry och Jack. Vi gick alla tre in i dimman igen. Arbetet fortsatte under hela kriget och efter. Krigets slut innebar endast att inga fler själar kom över till denna sida innan uppmätt tid. Vi var hela tiden tvungna att hjälpa dem som var döda och gått vilse på grund av kriget. Även nu, när jag talar till er, arbetar Jack och Harry. Vi har kommit långt sedan de första dagarna, men vårt arbete fortsätter. Så länge människor är grymma mot sina bröder och systrar, kommer det att vara till nytta för oss...

"Ich starb in der Schlacht an der Somme". Das waren die ersten verblüffenden Worte, die die Seele von James Legett, eines im ersten Weltkrieg gefallenen Soldaten, an den Geistheiler Stephen Turoff richtete. Zwei Jahre lang kommunizierte er mit der Seele des Soldaten und hielt seine bemerkenswerte Geschichte fest - nicht die Erzählung von Legetts tragischem Leben auf der irdischen Ebene, sondern die seines Todes und die Reise, die seine Seele anschliessend in das Leben nach dem Tod unternahm. Daraus entstand dieses erhellende Zeugnis vom Leben jenseits der Illusion des Todes. Ein verständnisvolles und weises Buch. Es will uns zeigen, dass wir alle ewig sind.

http://cdon.se/b%C3%B6cker/turoff,_stephen/sieben_schritte_zur_ewigkeit-14650243